

Giới thiệu Cô Giáo À, Lại Đây!

Một tựa truyện hay được viết bởi LamNgoc, truyện Cô Giáo À, Lại Đây! thuộc thể loại truyện teen hay nhất nói về Chu Tiểu Uyên cô chỉ là một giáo viên bình thường mà thôi hơn nữa cũng chưa từng khiến ai khó chịu. Thế thì sao 5 người kia lại bám lấy cô không buông còn thường xuyên bắt nạt cô. Oa..... cô muốn được tôn trọng a~~~~

TRÍCH ĐOẠN NGẮN " Cô à người ta rất đau đấy " Mồ nam nhân ác mà ca ca nào đấy giả bộ thống khổ đáng thương hể hể nhìn Chu Tiểu Uyên

" Chết thật, lại đây cô xem nào " Thấy học sinh của mình của mình bị đau đến nhăn cả mặt thì cuốn cả lên nhanh nhẹn nâng mặt hân lên xem xét

" Không phải ở mặt mà là ở đây " Nói rồi cầm lấy tay cô đặt lên tiểu đệ đệ của mình mà vuốt ve lên xuống. " C... Cô ... Thôi được. Truyện cô giúp em bắn ra rồi sẽ không đau nữa " Sao cô quên được tên này là một con hồ li tu luyện thành tinh nhưng bệnh nghề nghiệp của cô khá nặng, chỉ cần là học sinh của mình dù có là gì thì cô cũng không quan tâm mà chăm lo hết mình.

Và vì thế chỉ sau một 1'30s cô đã bị con hồ li đó kéo lên giường ăn sạch

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo À, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Ngày đầu tiên đi làm

Tại phòng học 11A

" Chào các em, tôi là Chu Tiểu Uyên tân chủ nhiệm của lớp. Sau này mong các em hãy giúp đỡ "

Ồn ào ồn ào.....

Cả phòng học lúc này có mấy ai chú ý đến sự hiện diện của Chu Tiểu Uyên, nam sinh thì chơi điện thoại, đánh nhau, nữ sinh thì bôi son trét phấn, chụp ảnh, còn 6 người ở dãy bàn cuối thì đều lẩn ra ngủ cả. Đây là hình ảnh mà một lớp học nên có sao, hơn nữa lại là trong ngôi trường quý tộc nổi danh cả nước này. Quả thật làm cô thất vọng a ~ ~ ~

Thôi thì đành vậy

Cô đi đến chiếc bàn dành cho giáo viên, ngồi xuống, móc điện thoại ra ngồi lướt web.

Một loạt hành động của cô vừa diễn ra khiến cả lớp không khỏi há mồm kinh ngạc. Không phải bọn họ không quan tâm tới cô mà bọn họ muốn biết cô sẽ làm gì trong trường hợp đó. Nếu giải quyết êm đẹp cô sẽ có đủ tư cách để dạy bọn họ. Nhưng những gì cô làm hoàn toàn khác biệt so với trong tưởng tượng của họ.

Có giáo viên nào lại vô trách nhiệm như vậy không chứ ? Đây là suy nghĩ của toàn bộ học sinh lớp 11A trừ 6 con người đang ngủ đến không biết trời đất gì nữa.

Tiếng ồn bỗng dừng im bật, lúc này cô mới chậm rãi đứng dậy quét mắt nhìn một lượt học sinh của mình. Ừm không đến nỗi tệ, mặt mày sáng sủa thông minh, đều là tuấn nam mỹ nữ. Rất tốt, tuy có hơi thiếu kiên nhẫn nhưng không sao từ từ dạy dỗ sẽ ổn cả.

Thấy cô nhìn, cả lớp đều chột dạ lùi thui về chỗ ngồi của mình. Trong lòng họ bây giờ ngoài hoảng sợ thì chính là cảm thấy thất bại. Bọn họ là những học sinh giỏi nhất khối 11 này nên rất kiêu ngạo không coi giáo viên ra gì. Từ đầu năm họ đã đuổi tất cả là 20 giáo viên, cũng bằng cách thức đã làm với cô lúc này.

Nếu là những giáo viên trước kia họ nhất định sẽ tìm đủ mọi cách để gây sự chú ý nhưng Chu Tiểu Uyên cô lại không làm gì cả. Bọn họ có thể nhận ra người phụ nữ này giáo hoạt hơn vẻ bề ngoài xinh đẹp của mình rất nhiều. Lúc này họ nên nghe lời thì tốt hơn nếu không ngày mai chưa chắc họ đã rời khỏi được cái lớp học này.

" Bây giờ cô sẽ giới thiệu lại, Cô là Chu Tiểu Uyên, tân chủ nhiệm của lớp. Vì là lần đầu tiên gặp mặt nên tiết này cô dành để các em tự giới thiệu bản thân " Mấy đứa trẻ này thông minh thật, rất hợp ý cô.

" Em là Vũ Đình, giữ chức lớp trưởng " Một nữ sinh có khuôn mặt đáng yêu đứng dậy nói

" Em là Trương Khải, lớp phó "

.....

.....

" Ủm lớp mình sĩ số 50 vậy thiếu mất đâu 6 bạn rồi " Lúc bấy giờ cô đã hoàn toàn xem nhẹ 6 nam sinh ngồi ở dãy bàn cuối. Nói đúng hơn là không hề nhớ đến

" Thừa cô , đủ cả ạ. Chỉ là lục thiếu đang ngủ không được làm phiền " Lớp trưởng đáng yêu là người đứng dậy giải thích đồng thời chỉ tay về dãy bàn cuối.

Nghe vậy cô không nói một hai lời liền đi thẳng xuống chỗ 6 nam sinh đang đánh cờ với chu công kia. Bàn tay trắng nõn xinh xắn của cô vỗ nhẹ lên vai của một người trong số đó.

Không có phản ứng

Lại vỗ nhẹ

Không có phản ứng

Lay mạnh

Cũng không có phản ứng

Nhéo mạnh một cái vào hông

Bật mạnh dậy túm lấy cổ áo của cô quát

" MK , tên khốn nào dám phá giấc ngủ của bản thiếu gia "

" Bạn học này, có thể bỏ tay ra rồi đấy " Một giọng nữ ngọt ngào , mềm nhẹ vang lên đánh tỉnh tỉnh thần của Cố Mạnh Huyền.

Nhìn xuống nữ nhân bị mình dọa đến sợ hãi thì không khỏi ngăn người sau đó trong mắt lóe lên một tia thích thú

" Ta lại gặp nhau rồi "

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

" Ta lại gặp nhau rồi."

Nghe thấy giọng nói cả tuần nay đã ám lấy Chu Tiểu Uyên không buông thì thân thể không tự chủ mà run lên cố gắng nặn ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc đáp lại hần

" Đ... Đúng vậy. Lại gặp... gặp nhau rồi "

Vì sao cô lại quen biết hần ta ư ?

Chả là tuần trước

-----FLASHBACK-----

Sáng sớm, khi mọi vật vẫn còn chìm trong giấc ngủ thì có người siêng năng đã dậy từ sớm để rèn luyện sức khỏe..... khụ... khụ...

Nói có vẻ là rất hoành tráng nhưng sự thật là tối qua do đi chơi quá đà nên 1h sáng mới bắt đầu tan tiệc. Thế là nữ nhân nào đó phải lết xác về vào thời gian này, nói chính xác bây giờ là 2h 30 ' sáng.

OÁP.....

Vì đêm qua thiếu ngủ nên bây giờ Chu Tiểu Uyên Không còn sức lực nào để đi tiếp nữa . Máy con bạn khốn nạn đó, mỗi đứa đều có xe riêng thế mà không chịu cho cô quá giang một đoạn hại cô bây giờ vẫn chưa về đến nhà.

Đột nhiên vai cô bị một cánh tay quàng ngang qua khiến cô giật nảy mình. Bàn tay đen thui . Ồm như cây sậy nhìn qua liền biết là tay của đàn ông. cánh tay xấu xí đó từ từ di chuyển xuống eo cô, lúc này cô mới biết mình đang trong hoàn cảnh nào.

Mẹ nó ! Ban ngày ban mặt dám sàm sờ bà. Bà cho người biết thế nào là lễ độ.

Nghĩ là làm, Chu Tiểu Uyên giơ chân đạp thật mạnh vào bộ vị quan trọng của tên đàn ông đó khiến hắn "A" lên một cái ôm chặt bộ vị đó ngã nhào xuống đất. Vừa thoát khỏi cái móng heo cô liền cò giò chạy một mạch. Nhưng chưa chạy được bao lâu hắn ta liền đuổi tới. Khuôn mặt hắn ta lúc này thật xấu xí. Làn da nhăn nhoe vì tức giận mà càng trở nên vằn vện trông vô cùng khó coi.

Đến lúc cô gần như không chạy nổi nữa thì trước mặt xuất hiện một bóng người. Vì sương mù khá dày nên cô không thấy rõ mặt người đó nhưng cô bận tâm làm gì chỉ cần có người cô liền thoát khỏi tên quỷ ám này. Rồi cô tức tốc chạy đến nấp sau lưng người nọ nhỏ giọng nói:

" Này giúp tôi đuổi tên kia đi với ! " Chu Tiểu Ngọc không thèm nhìn người ta một cái trực tiếp ra lệnh

Cũng phải thôi lúc này ai lại rảnh rỗi thường thức dung mạo người khác chứ. Bỏ qua một bên đi

Lúc này người đàn ông kia đã đuổi đến nhìn thấy Chu Tiểu Uyên được một người đàn ông bảo vệ sau lưng thì tức giận hét to

" Con đ***, mày lại đây cho ông "

" Này làm gì đi chứ, sau chuyện này người nói gì ta cũng sẽ làm a~ " Chu Tiểu Uyên lúc này gần như đã bị dọa sợ, dù sao cũng là lần đầu gặp tình huống này không nháo đến long trời lở đất đã là may

Người nọ không có ý định giúp đỡ nhưng nhìn vào đôi mắt đầy hoang mang của cô thì không hiểu sao chân lại tự động bước về phía người đàn ông kia rồi tung một cước vào bụng gã khiến hắn bay cả chục mét đâm thẳng vào cột điện.

Chu Tiểu Uyên thấy cảnh này thì không khỏi giơ ngón cái lên tán thưởng.

Cũng quá mạnh đi.

Thấy không còn việc gì nữa cô quay đầu toan bỏ đi. Nhưng vừa đi được một bước tay liền bị một lực lớn kéo lại. Khi mới truyền đến cảm giác âm áp cô mới ý thức được bản thân đang bị cưỡng hôn, vùng vẫy muốn thoát khỏi nụ hôn của ai đó nhưng lại bị giữ chặt không cho nhúc nhích. Nụ hôn cứ kéo dài cho đến khi cô không thể thở được mới được thả tự do.

Cô há to miệng hít lấy hít để từng ngụm không khí. Đến khi bình ổn trở lại thì bên tai truyền đến giọng nam trầm thấp

" Đây là việc mà tôi muốn cô đáp ứng" Nói rồi quay đầu đi thẳng

----- END FLASHBACK-----

Đây là toàn bộ sự việc.

Mặc dù không nhìn thấy được bản mặt của hắn nhưng câu nói cuối cùng của hắn lại ám ảnh lấy cô không dứt. Cho nên chỉ cần nghe được giọng nói đó cô liền có thể nhận định hắn là người đã lấy đi nụ hôn đầu của cô.

Cô không mấy để tâm việc hắn cướp đi nụ hôn đầu. Lúc đó cô và hắn là người xa lạ nên có gặp lại hắn chưa chắc nhận ra cô là ai. Nhưng Ai ngờ được tên này nhớ dai như vậy

Hơn nữa điều quan trọng bây giờ là quan hệ của hắn và cô. Hắn là học trò của cô a~.

Cô là một giáo viên vô cùng chuẩn mực nên việc đã xảy ra đó cô không thể chấp nhận được. Như vậy là trái với luân thường đạo lý , tâm can cô sẽ cắn rứt a~

" Phong cậu quen cô gái này ? " Một giọng nam mang đầy âm mũi vang lên nhưng lại không khiến người ta chán ghét , ngược lại càng muốn trầm mê vào trong giọng nói đó

" Ừ, mới tuần trước " Cố Mạnh Phong ngả ngón trả lời, ánh mắt chưa từng rời khỏi gương mặt của cô dù chỉ một giây

" Nha là cô gái khiến người nhớ mãi không quên đấy hả ? " Lại một giọng nam nữa vang lên mang theo treu tức cùng cợt nhả, ánh mắt hắn nhìn cô là thường thức, là treu đùa và có một loại cảm xúc mà cô không tài nào hiểu được

" Ánh mắt của người là sao đây ? Mộ Dung Huyền, người chán sống rồi ? " Cố Mạnh Phong lạnh giọng uy hiếp đồng thời kéo cả người cô ôm trọn vào trong khoang ngực rắn chắc của hắn

" Có chút tiến bộ , người phụ nữ này không tệ " Giọng nói lạnh lùng vang lên không mang theo bất cứ cảm xúc gì.

" Khụ .. ta là giáo viên của các ngươi , xin hãy tôn trọng " Thấy bọn chúng không xem mình ra gì Chu Tiểu Uyên không khỏi tức giận , vùng vẫy thoát khỏi cái ôm của Cố Mạnh Phong

" Nha ~ Giáo viên ? Thật lễ , thật lễ " Người được gọi là Mộ Chí Tuyền cất tiếng xin lỗi nhưng chẳng mang theo chút thành ý nào

" Cậu" Thật tức chết cô mà, có học sinh nào lại vô lễ như vậy không chứ ?

" Cô giáo, tức giận sẽ mau già đấy , cười cái nào " Mộ Chí Tuyền không biết sống chết xoa xoa đầu Chu Tiểu Uyên . Hắn hoàn toàn không có ý định dừng lại, tóc cô vừa mềm vừa mượt khiến hắn không nỡ buông tay .

Chu Tiểu Uyên không nói gì chỉ cúi đầu nhìn đất làm cho cả lớp một phen kinh ngạc. Người phụ nữ phúc hắc lúc này sao giờ lại ngoan ngoãn cúi đầu như vậy?

TMD, cô mà phải nhẫn nhục như vậy sao? Nằm mơ đi . Nhưng mới ngày đầu đi làm cô không muốn gây xích mích với các học sinh nên

NHỊN

TỪNG TỪNG... TỪNG...

Tiếng trống kết thúc giờ học vang lên giải thoát cô ra khỏi cục diện rối rắm này. Cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, nếu ở đây thêm phút nào thì cô không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa. Rồi nhanh chân chạy ra khỏi cái lớp học quái quỷ này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Ái, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trên đường đi đến phòng giáo viên, có bao nhiêu con mắt dõi theo Chu Tiểu Uyên. Tất nhiên là vì vẻ đẹp của cô hấp dẫn rồi, với vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn của cô thì ai mà không dõi mắt theo nhìn !

Nhưng vì sao chỉ có nữ nhân thôi cơ chứ?

Rất đơn giản , lí do là tại 6 con người quá mức ' HOT ' đang đi đằng sau cô. từ khi cô ra khỏi phòng học chúng liền bám lấy không buông cứ như âm hồn bất tán .

Cuối dãy hành lang có biển hiệu ghi ' PHÒNG GIÁO VIÊN ', vừa nhìn thấy hai mắt Chu Tiểu Uyên liền sáng rực lên không nghĩ ngợi gì mà phi thẳng đến đó rồi đóng sầm cửa lại. Dựa lưng trên cánh cửa lạnh băng tâm tình cô lúc này mới khá lên được một tí nhưng vui mừng chưa lâu thì xui xẻo lại đến.

Cửa phòng giáo viên đột ngột mở ra , cô lúc đó không hề phòng bị gì cứ thế mà ngã lùi về phía sau. Ngỡ rằng mộng sẽ được một phen ôm ấp đất mẹ thân yêu nhưng chờ mãi cũng chẳng có cảm giác gì chỉ thấy vòng eo là một mảnh nóng rực. Hốt hoảng muốn thoát ra khỏi cái cảm giác khó chịu này nhưng ai đó biết được ý đồ của cô càng siết chặt vòng eo thon gọn của cô đồng thời kéo cô vào ngực mà ôm ôm ấp ấp.

Chết tiệt, bây giờ là tháng 5 đấy. Nóng muốn chết mà còn ôm với ấp. người không nóng nhưng ta thì nóng đấy, thả tay ra tên khốn kiếp.

Như nhìn thấu suy nghĩ của Chu Tiểu Uyên, ai đó cũng không làm khó cô liền thả ra ngay.

Vừa lấy lại được tự do Chu Tiểu Uyên liền túm lấy cổ áo tên vừa giờ trò đùa bại với mình định nắn cho một trận. Nhưng nhìn tới gương mặt tuyệt sắc của ai kia thì lập tức nuốt ngược trở lại, ngoan ngoãn thả cổ áo bị cô nắm đến nhăn nhúm kia.

Con mẹ nó ! Bọn này là đĩa sao ? Bám dai như vậy làm gì ? Bà đây không có kẹo cho mấy cung đâu, ngoan ngoãn mà rút khỏi tầm mắt của bà.

Tuy nhiên đó chỉ là những suy nghĩ của Chu Tiểu Uyên mà thôi. Cô mà nói ra thật thì bị xử trảm như chơi.

Trước khi nhận lớp cô đã điều tra một lượt về học sinh của mình và tất nhiên cũng biết được 6 nam nhân trước mặt này hoàn toàn không dễ chọc. Chưa nói đến gia thế hiển hách của họ, chỉ với gương mặt làm điên đảo chúng sinh kia cũng làm cho cô cách xa nghìn mét.

Vì sao ư ?

Đơn giản thôi, ngôi trường quý tộc Lam Thương này tụ hội toàn những cậu ấm cô chiêu. Người không quý thì sang, Không giàu thì phú. Nói tóm lại là

những nhân vật không đơn giản. Trong đó có 6 người là chủ nhân của ngôi trường này, lần lượt là: Lãnh Tinh, Lãnh Huyết, Hỏa Diễm, Mị Thần, Cổ Mạnh Phong và Mộ Dung Huyền. Những giáo viên ở ngôi trường này ngay cả Hiệu Trưởng cũng phải nịnh bợ bọn họ để sống qua ngày.

Hơn nữa ngôi trường này còn rất biến thái nha. Những giáo viên muốn trụ vững ở ngôi trường này phải có quan hệ " thân mật " với các học sinh, không phân biệt giới tính .

Lúc biết được tin này cô thật sự muốn cắn lưỡi tự tử cho rồi. Mất mình quá ngu ngốc khi không điều tra rõ ràng đã đặt bút kí vào hợp đồng thực tập. Nếu hủy bỏ hợp đồng cô phải đền bù số tiền trong bản hợp đồng đó. Không phải con số nhỏ đâu, lên đến hàng tỉ a~.

Còn bây giờ khi đối diện với 6 nam nhân cường hãn này, cô trừ việc mỉm cười lấy lòng ra thì không thể làm gì khác

" Các đồng học, tiết tiếp theo đã vào rồi, các em có phải hay không nên trở lại lớp ? Không nên tốn quá nhiều thời gian cho những việc vô nghĩa a~"

" Vậy nếu chúng tôi nói không phải cô dạy thì không lên lớp . Thế nào ? "Cái giọng cọt nhả này ngoài tên Mộ Dung Huyền ra thì còn ai ? Thật xui xẻo cho ai có đứa con như hần.

" Thật cảm ơn khi các em mến mộ tôi như vậy nhưng hôm nay tôi chỉ có một giờ lên lớp " Hừ, hừ. Bà đây nhin, nhin, nhin

" Thật phiền phức, trực tiếp đến dạy thay có phải khỏe hơn không " Một giọng nói bá đạo vang lên , mặc dù không lớn nhưng nó hoàn toàn không cho người khác cãi lại.

Cái tên nhóc này, không làm khó ta thì không chịu được hả ? Đúng thật là, mấy tên này không có ai là được bình thường cả. Thiên a ! Ông đây là muốn ta không được yên ổn mà.

" Nhưng quy định của trường chỉ có sự cầu xin giúp đỡ mới được dạy thay " Hừ ta không tin người lại tiếp tục làm khó ta.

Tuy nhiên cô đã đánh giá thấp trình độ mặt dày của mấy tên này. Chỉ cần là thứ chúng muốn nhất định sẽ có được trong tay còn không ăn được trực tiếp đập đổ.

Tại lớp 11A

" Sự sụp đổ của nhà Thanh năm 1912 đánh dấu sự kết thúc của hơn 2000 năm chế độ phong kiến Trung Quốc và sự khởi đầu của một giai đoạn bất ổn kéo dài. " Giọng nói ngọt ngào của người phụ nữ cứ thể vang lên trong lớp học yên ắng.

Xung quanh hoàn toàn chìm trong sự tĩnh lặng, chỉ còn tiếng nói êm ái của Chu Tiểu Uyên và tiếng bút sột soạt trên trang giấy. Điều này khiến cho những giáo viên khác đều vô cùng kinh ngạc.

Dù lớp 11A là lớp học giỏi nhất khối nhưng phải biết rằng những học sinh trong lớp này rất cổ quái. Chỉ những người bọn họ công nhận mới có tư cách giảng dạy, nếu không ngay cả cửa lớp còn chẳng bước vào nổi. Tuy nhiên trường hợp đặc biệt này rất hiếm hoi. Thế mà cô giáo vừa mới vào trường không lâu này đã được hoan nghênh một cách nồng nhiệt, ngay cả lực thiếu cũng ngoan ngoãn ngồi học, chứng tỏ người phụ nữ này rất được coi trọng.

Có lẽ bọn họ phải tìm cách tiếp cận người phụ nữ này đi thôi.

Nếu lúc này Chu Tiểu Uyên biết được suy nghĩ trong lòng bọn họ không biết sẽ có phản ứng như thế nào ấy nhỉ ?

Chắc chắn lúc đó cô sẽ nói : " Con mẹ nó các người muốn dạy bọn chúng thì vào mà dạy, ta đây sẽ rất cảm ơn tổ tiên nhà các người a ~ " .

Hừc sao chẳng ai chịu thấu hiểu cảm giác của cô kia chứ ? Rõ ràng bọn chúng là ma quỷ, giết người không đền mạng mà ~ .

Nếu có khả năng quay ngược thời gian cô nhất định sẽ không bao giờ đặt chân vào cái ngôi trường chết tiệt này, cũng như không bao giờ cầu xin sự giúp đỡ từ tên Cổ Mạnh Phong kia đâu. Chỉ là..... Trên thế gian này không tồn tại từ " Nếu " .

Cách đây 30' Chu Tiểu Uyên đã thất bại thảm hại trong việc " đàm phán " với 6 tên ôn thần kia. Và kết quả là cô bị tên Lãnh Huyết kéo một mạch đến phòng học này rồi trắng trợn đuổi giáo sư lịch sử ra khỏi lớp giao mọi quyền hành lại cho cô.

Đừng hỏi vì sao cô không chống cự lại bọn chúng. Chỉ cần mở miệng nói câu gì thì lập tức nhận được ánh mắt lạnh lùng như muốn đóng băng cô của Lãnh Huyết . Bất cứ ai trong trường hợp đó cũng sẽ ngoan ngoãn ngậm miệng.

Cô biết chắc rồi, 6 người bọn chúng chính là khắc tinh của cuộc đời cô mà.

" Bài học đến đây là kết thúc, ai có thắc mắc gì hay không ? " Dù không muốn dạy chút nào nhưng tinh thần nghề nghiệp của cô rất cao. Chỉ cần là công việc dù có chuyện gì cô cũng sẽ cố gắng hoàn thành xuất sắc.

Cả lớp vẫn một mực im lặng, chỉ có những cái đầu là lắc trái lắc phải.

Bọn nhóc này cũng thật kì lạ, mới vào rộn ràng lắm mà sao giờ im như thóc vậy ? Quả đúng là sinh viên, mưa nắng thất thường thật khó hiểu.

Chu Tiểu Uyên dường như quên rằng cô cũng hơn bọn chúng 2, 3 tuổi thôi. Tuổi tác không cách biệt nhau là mấy duy chỉ có lối suy nghĩ già dặn đã tạo nên sự khác biệt giữa cô và bọn nhóc này. Tất nhiên cô cũng không muốn như vậy. Nhưng vì cuộc sống cô không cho phép mình sống đơn thuần vô tư như thế.

Thôi được rồi không cần phải suy nghĩ nhiều về việc này, điều quan trọng bây giờ là phải lấp đầy cái bụng trống rỗng này. Sáng nay đấu khẩu với 6 tên kia tốn quá nhiều calo, bây giờ phải bù lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Từ khi vào dạy ở ngôi trường này, chưa hề có điều gì khiến Chu Tiểu Uyên hài lòng, duy chỉ có thời gian nghỉ trưa ở đây là cô hợp ý cô nhất. Không như những ngôi trường trước đây của cô, ở đây thời gian nghỉ đủ lâu, Không gian vô cùng thoải mái, cảnh vật tươi đẹp, đáp ứng đủ mọi nhu cầu cho việc thư giãn

Bây giờ cô đang ngồi hưởng thụ thời gian tươi đẹp nhất của mình ở khu vườn sau trường học. Không khí nơi đây vô cùng trong lành và dễ chịu lại thoang thoảng mùi hương của cây cối, từng cơn gió nhẹ thổi qua cùng với cây cối chơi đùa tạo nên bản nhạc êm đềm

Một khung cảnh thanh bình như vậy, tuyệt vời như vậy nhưng.....Nó sẽ càng hoàn hảo hơn khi không có những thành phần làm ô uế khung cảnh ấy.

"Này sao các em lại ở đây ? Còn nữa..... Cô không phải..... LÀ GỐI ÔM CHO CÁC EM DỰA ĐÂU " Chu Tiểu Uyên phải thực sự, thực sự kìm nén nếu không cô chỉ hận không thể giết chết 6 nam nhân này đâu.

"Cô giáo à ! Không phải giáo viên phải chăm sóc cho học sinh của mình sao ? " Mộ Dung Huyền đang thoải mái gối đầu trên đôi chân mềm mại của Chu Tiểu Uyên, nghe được câu nói của cô thì ngả ngón trả treo lại

"Đúng là như vậy nhưng không phải là chuyện này !!! " Cái gì mà chăm sóc ? Nếu không phải bọn hấn có sự ảnh hưởng lớn đến sự nghiệp của cô thì cô cũng chẳng cần nhường nhịn bọn chúng làm gì !!!

"Không phải thì bây giờ phải " Lãnh Tinh và Lãnh Huyết đồng thanh lên tiếng, ngữ điệu bá đạo không cho người khác cãi lại

Nếu không phải bọn hấn đang buồn ngủ cộng với cơ thể của cô lại rất mềm mại, rất thơm thích hợp làm gối ôm thì bọn hấn còn lâu mới đụng đến cô. Đáng ra cô nên lấy làm tự hào chứ không phải là cứ cố cãi lại bọn hấn như vậy

Trên trán Chu Tiểu Uyên chảy xuống ba đường hắc tuyến. Không biết khi nghe được tiếng lòng của Lãnh Tinh và Lãnh Huyết thì gương mặt cô lại biến đổi như thế nào nữa đây ?! Chắc chắn là rất đặc sắc đi !!

"Nhưng"

"Không nhưng nhị gì cả. Cô giáo, cô còn nói nữa em liền hôn cô " Cố Mạnh Phong bị tiếng ồn phá giấc ngủ tính tình lại trở nên nóng nảy lớn tiếng đe dọa

Lúc này đây Chu Tiểu Uyên thật sự rất uất ức. Cô là cô giáo đây có được không ? Vì sao lại trở nên lép vế trước học sinh của mình chứ ? Hơn nữa bọn hấn cũng thật quá đáng không bao giờ tôn trọng cô, xem cô là gì hả ? Mở miệng một câu cô giáo , hai câu cô giáo nhưng thật ra thì chẳng có tí xíu kính trọng nào ?

Cô quyết tâm vứt bỏ cuộc sống đen tối của quá khứ, trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ che giấu đi nội tâm mong manh yếu ớt của mình để không ai có thể làm cô đau làm cô bị tổn thương. Cô cứ ngỡ rằng mình đã làm rất tốt, nhưng không, khi đối diện với sáu con người này cô không còn là chính cô, sự bình tĩnh bấy lâu nay cô vẫn luôn tự hào đều biến đi mất, mà theo bản năng cãi lại bọn hấn. Khuôn mặt bọn hấn giống ' bọn họ ' như đúc, chỉ cần nhìn những khuôn mặt đó trái tim cô lại nhói lên từng hồi. Yêu hận đan xen khiến cô vô cùng mệt mỏi, không muốn đối diện, luôn tìm cách lẩn trốn nhưng lại không tự chủ được mà chú ý đến.

Thật buồn cười, mấy con người độc ác đó sao vẫn không chịu buồn tha cho cô cơ chứ ? Đã 10 năm rồi, vậy mà những hình bóng đó vẫn bám theo cô, cắn phá tâm hồn cô, không một giây để cô an ổn. Nhiều lần cô muốn chạy trốn nhưng nghĩ đến Nhạc Ly, ánh sáng duy nhất trong cuộc đời tăm tối của cô thì cô lại không nỡ.

.....

Aizz, thật phiền phức. Sao cô lại nghĩ đến những chuyện đó kia chứ. Không phải đã quyết tâm rồi sao ? Cô cần phải quên hết, quên hết những thứ khiến cô đau khổ. Cô cần gặp Nhạc Ly...

Đột ngột đứng bật dậy rồi lại đột ngột chạy đi mất để lại những ánh mắt đầy ngạc nhiên cùng tức giận của sáu người con trai. Nhưng Chu Tiểu Uyên sẽ để ý sao, bây giờ cô chỉ muốn gặp Nhạc Ly mà thôi việc gì cũng đừng mong cô chú ý.

" Alo... Nhạc Ly đến quán bar lần trước đi tớ có chuyện cần cậu bên cạnh.... Được rồi, 30' nữa đến nhà tớ nhé... Yêu cậu "

Sau khi gọi điện cho Nhạc Ly Chu Tiểu Uyên cấp tốc chạy về nhà thay quần. Nói là nhà chứ thực ra cô là người ở ghép. Căn nhà này ở ngay trung tâm thành phố nên khá thuận tiện cho việc đi lại. Chỉ là cô luôn thắc mắc tại sao chủ nhà luôn không có mặt, còn nhà cửa thì luôn sạch sẽ cho dù cô không hề dọn dẹp, mỗi lần đi làm về luôn có sẵn đồ ăn trên bàn. Lúc đầu có chút hoang mang nhưng rồi dần về sau thì cô rất hưởng thụ sự phục vụ bí ẩn này

Vừa thay đồ xong, Chu Tiểu Uyên liền nghe được tiếng còi xe quen thuộc, vui vẻ chạy ra khỏi nhà leo lên chiếc xe Audi đã dựng sẵn trước đó. Đối diện cô bây giờ là một cô gái xinh đẹp, mái tóc dài đen mượt tựa như dòng suối buông xõa, đôi mắt to tròn lung linh nhìn cô nở nụ cười ngọt ngào. Trái tim đang căng chặt của cô vì nụ cười đó mà hoàn toàn mềm nhũn

" Đi thôi, hôm nay tớ phải quẩy một trận để xóa sạch những xui xẻo mới được " Chu Tiểu Uyên vừa thắt dây an toàn vừa lớn giọng nói với Nhạc Ly bên cạnh

"Ừ chúng ta đi " Nhạc Ly mềm mại đáp, ánh mắt vẫn thủy chung ôn nhu nhìn cô

Bar Free

Hai cô gái bước vào liền thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt. Thứ nhất là do nhan sắc quá đỗi hơn người thứ hai là vì cái khí chất quá đỗi trong trẻo và lạnh lùng của hai người. Phải biết rằng nơi chốn ăn chơi trụy lạc này không nên xuất hiện loại khí chất thuần khiết này

Tại một góc khuất nào đó, có những nam nhân không ngừng phóng những đạo ánh mắt nóng bỏng về phía hai cô gái trong lòng không ghen mà cùng hỏi : "vì sao cô ấy lại ở đây ? "

Bỏ qua những ánh mắt kinh ngạc kia hai cô gái đã yên vị trên ghế ngồi tại quầy rượu vừa uống vừa nói chuyện với nhau. Chu Tiểu Uyên Không ngừng nốc từng li rượu, chất rượu cay xè cắn phá cổ họng cô nhưng cô không quan tâm, cô muốn uống để say để quên đi những tên nam nhân khôn kiếp nào đó

" Tiểu Uyên, đủ ! " Nhạc Ly ngồi bên cạnh thấy cô tự hành hạ bản thân như vậy thì không khỏi đau lòng, lên tiếng ngăn cản hành động uống tiếp của cô

" Hức ...Ly Ly nè, hôm nay, mình.... lại nghĩ đến bọn họ nữa rồi. Cậu nói mình phải làm gì đây ? " Chu Tiểu Uyên ánh mắt đầy hơi nước ngấn đầu nhìn Nhạc Ly

Nhạc Ly lắc đầu thờ dãi, nâng lên bàn tay xinh đẹp xoa nhẹ mái tóc mềm mượt của Chu Tiểu Uyên như muốn an ủi cô. Tiểu Uyên à, đã 5 năm rồi sao cậu không vứt bỏ tình cảm đó của mình đi, cứ cố chấp như vậy người đau khổ chỉ có mình cậu mà thôi. Buông tay thứ tình cảm đó cậu sẽ nhận ra luôn có một người luôn bên cạnh cậu, yêu cậu, lo lắng cho cậu.

Nhưng..... Vì sao phải cố chấp như vậy ?

Nhạc Ly cô vốn là người vô tâm nhưng thế nào lại hao tâm tổn thức để khuyên nhủ một cô gái trên danh nghĩa là bạn ? Bản thân cô không biết và cũng chẳng muốn biết. Không biết bằng cách nào đó cô gái này khiến người ta không khỏi đau lòng và cô muốn bảo vệ cô gái ấy dù..... đánh đổi cả tính mạng

" Tiểu Uyên cậu nói mà tớ vẫn thường nói với cậu bây giờ không cần thiết nữa, lần này cậu hãy làm theo những gì con tim mách bảo, đó là giải pháp tốt nhất "

" Làm theo..... Những gì con tim mách bảo ? " Chu Tiểu Uyên lặp lại câu nói của Nhạc Ly, trong lòng không ngừng suy nghĩ về ý nghĩa thực sự của câu nói

Trước đây cô cũng từng hỏi Nhạc Ly câu này rất nhiều lần và cô ấy luôn nói : " Cậu nên buông tay đi, cứ cố chấp giữ một tình yêu không được đáp lại này người đau khổ chỉ là cậu ". Cô biết chứ nhưng vấn đề là cô không thể , mỗi tình đầu mà đầu phải muốn quên là quên được ngay, cô cần có thời gian để bình ổn lại con tim mình, một khoảng thời gian rất dài

" Đúng vậy. Còn bây giờ thì đi rửa mặt đi tớ chờ cậu về nhà. Cậu say lắm rồi đấy "

" Được rồi tớ nghe cậu " Nói rồi Chu Tiểu Uyên đứng lên hướng nhà vệ sinh mà đi đến. Nhạc Ly vẫn như trước kia, luôn âm thầm ở bên cạnh cô, luôn là niềm an ủi cô, luôn làm cô vui và luôn là chỗ dựa vững chắc mỗi khi cô đau buồn như hôm nay vậy. Chỉ là Nhạc Ly à, cậu bảo mình phải làm thế nào bây giờ, những hình bóng đó đã in sâu vào trái tim của mình rồi, như một vết sẹo vậy không thể nào xóa nhòa

Mãi chìm trong suy nghĩ của mình nên Chu Tiểu Uyên không để ý rằng trước mặt đang có người cứ như vậy đi thẳng đến và đâm sầm vào bọn họ

" Ui da, thật xin lỗi... không sa.... " Lời vừa thoát ra liền bị ngăn lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào những con người trước mặt

" Chắc , cô giáo à không ngờ cô lại đến những nơi như thế này. Thật mở rộng tầm mắt a ~ " Một giọng nam đầy chế giễu vang lên như một tiếng sét đánh vào Lòng của Chu Tiểu Uyên

p/s : Nha mấy người vừa xuất hiện này là ai đây ? chắc mọi người cũng biết hết rồi chứ nhì.

Ta rất cảm kích các nàng ủng hộ truyện của ta. và chắc chắn một điều ta không bao giờ drop

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

" Chắc , cô giáo à không ngờ cô lại đến những nơi như thế này. Thật mở rộng tầm mắt a ~ "

" Các cậu sao " Âm thanh chế giễu đầy quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu khiến Chu Tiểu Uyên sững sờ ngẩn ngơ đầu lên nhìn đôi phương. Nhưng khi vừa chạm vào ánh mắt của họ cô dường như chết đứng tại chỗ

Giống, giống quá.

Không biết có phải là do men rượu hay không, rõ ràng trước mắt cô là học sinh của mình thế mà gương mặt của những ác ma kia lại dần dần hiện hữu. Bọn hắn nhìn cô với ánh mắt chán ghét lẫn khinh bỉ như ngày hôm đó. Cái ánh mắt mà mỗi đêm ám ảnh cô, dần xé tâm can cô đau đớn

Cô cứ nghĩ rằng sau ngày đó mình sẽ không còn phải chứng kiến loại ánh mắt đó nữa. Vậy mà hôm nay, chính học sinh của cô lại nhìn cô bằng ánh mắt đầy ghê tởm đó. Cô không sai, không sai điều gì cả. Thế thì tại sao cô luôn phải chịu đựng những nhục nhã này đây ? Tại sao vậy chứ ?

" Cô giáo sao lại không nói gì ? Sao không biện minh cho chính mình đi ? Cô rất giỏi việc đó mà " Sự im lặng của Chu Tiểu Uyên khiến Cố Mạnh Phong tức giận. Hắn không biết bản thân tức giận điều gì nhưng cứ nghĩ đến những ánh mắt như sói đói đang nhìn cô kia hắn lại không nhịn được. Hắn muốn nghe thấy lời giải thích từ cô chỉ một câu thôi cũng được

Chu Tiểu Uyên ngoác nhìn hắn trong mắt là một mảnh trống rỗng khiến người ta không biết cô đang nghĩ gì. Hay chính bản thân cô cũng chẳng biết được

" Mạnh Phong không cần tức giận. Bây giờ tốt nhất là phải đưa cô ấy ra khỏi đây " Mộ Dung Huyền lên tiếng khuyên can. Hắn tất nhiên hiểu Mạnh Phong đang nghĩ gì đó cũng là suy nghĩ của hắn. Nhưng bây giờ không phải lúc tức giận, cô đang say và đã không còn nhận ra bọn hắn là ai nữa rồi

" Nào , cô giáo chúng ta đi thôi " Giọng nói đầy ôn nhu mê hoặc vang lên, nếu là người khác chắc chắn sẽ không cưỡng lại được. Tuy nhiên vào tai Chu Tiểu Uyên lại như ác quỷ đòi mạng

" Không, không cần lại gần tôi. Thật kinh tởm " Chu Tiểu Uyên hoảng loạn hai tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của mình từng bước lùi lại. Gương mặt xinh đẹp nay đã dần dụa nước mắt

" Cô.... " Hành động tiến lên của Mộ Dung Huyền bị câu nói của Chu Tiểu Uyên làm cho đứng khựng lại, sắc mặt hết xanh rồi lại trắng trờng trờng nhìn cô. Kinh tởm ? Cô dám nói hắn kinh tởm ? Người phụ nữ chết tiệt này.....

" Nói nhiều với cô ấy làm gì, trực tiếp kéo đi có phải tốt hơn không ? " Hỏa Diễm là người không biết kiên nhẫn, nhìn thấy tình cảnh dây dưa khó chịu này hắn trực tiếp bước lên cầm lấy tay Chu Tiểu Uyên lôi đi

" A A A A Buông tôi ra. Rốt cuộc các người muốn làm gì đây ? Đã qua bao nhiêu năm rồi sao vẫn không chịu buông tha cho tôi ? Tại sao ? " Chu Tiểu Uyên như bị giật điện hất tay Hỏa Diễm ra. Nhưng vì động tác quá mạnh nên cả người cô đều ngã sập xuống đất

Sáu con người đứng lặng im, hết nhìn nhau rồi lại nhìn đến người con gái đang khóc trên mặt đất kia. Tiếng khóc đau thương của cô vang vọng khắp lối đi hoang vắng, muốn bao nhiêu bi thảm lên có bấy nhiêu

" Nào, cô giáo chúng tôi không làm hại cô. Bình tĩnh đi " Lãnh Tinh, Lãnh Huyết dịu dàng đến bên cô trong mắt lộ ra nhu tình cùng đau xót mà chính họ cũng không biết được

" Xin lỗi đã làm phiền các vị. Cô ấy là bạn tôi " Giọng nói thanh lãnh xa lạ vang lên đồng thời hai cánh tay đang đặt trên vai Chu Tiểu Uyên cũng bị hất ra

" Nhạc ...Ly ? Là cậu phải không Nhạc Ly ? Mau ... mau cứu mình. Bọn họ muốn bắt mình.... muốn bắt mình đi.... Nhạc Ly cứu mình với, mình không

muốn..... không muốn đi với họ.... Hức ... Hức... Hức " Chu Tiểu Uyên như cá gặp nước bám lấy Nhạc Ly không buông. Giọng nói nghẹn ngào cầu cứu

" Ngoan, ngoan nào... Mình ở đây rồi không có chuyện gì nữa đâu " Nhạc Ly vuốt nhẹ mái tóc cô, đau lòng nói.

Vì thấy Chu Tiểu Uyên mãi không trở lại nên cô mới đi tìm không ngờ lại bắt gặp cảnh này.

Dù biết ' bọn họ' trong lời cô không phải những người trước mặt nhưng chắc chắn là có liên quan khiến cô không khỏi nhìn thêm vài lần. Quả thật là rất quen mắt

" Tưởng là ai hóa ra là giám đốc Nhạc, thất lễ rồi" Mị Thần này giờ vẫn một mực im lặng nay lại nở nụ cười rạng rỡ hướng Nhạc Ly chìa tay ra

" Ra là Mị thiếu gia, bay giờ tôi có việc nhờ cậu gửi lời chào đến Mị gia chủ. Tạm biệt " Như đã nhận ra đối phương là ai Nhạc Ly cười cười đáp lại nhưng không bắt lấy bàn tay chìa ra kia. Đỡ Chu Tiểu Uyên rời đi

Sáng hôm sau

" Bài học đến đây là kết thúc các em có gì thắc mắc không ? " Chu Tiểu Uyên đứng trên bục nhìn xuống lớp hỏi

Ngày hôm qua hình như cô uống hơi say không biết có làm ra chuyện gì thất thố không nữa. Hỏi Nhạc Ly thì cô ấy bảo không có gì nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó không ổn mà lại không biết không ổn ở chỗ nào

" Vũ Đình, hôm nay lực thiếu không đi học sao ? " Sau khi mọi người đều ra khỏi lớp Chu Tiểu Uyên mới có ý giữ cô bé lớp trưởng lại hỏi

" Vâng. Nhưng cô đừng quan tâm làm gì họ lúc nào cũng vậy cả " Vũ Đình gật đầu nói. Mặc dù có nghe một chút tin đồn không hay giữa cô giáo chủ nhiệm và lực thiếu nhưng Vũ Đình lại không tin là thật. Cô giáo này không giống dạng người muốn trèo cao

"Ừ, cô đã biết. Cảm ơn em " Chu Tiểu Uyên nở nụ cười gật đầu. Hà, lúc nào cũng vậy à ? Đúng là có tiền thì muốn làm gì thì làm. Đáng lẽ ra cô nên đến nhà hỏi thăm nhưng mà cô không dám đối diện với những gương mặt đó. Thôi thì kệ vậy đi

" Cô giáo Chu, thầy hiệu trưởng muốn gặp cô" Một người phụ nữ bước vào phòng giáo viên đến bên bàn của Chu Tiểu Uyên nói. Hình như người phụ nữ này là..... thư kí của hiệu trưởng

" A , vâng. Tôi sẽ đến ngay " Chu tiểu Uyên nhanh chóng đáp nhưng trong lòng không khỏi thắc mắc. Cô vào trường cũng chỉ hơn một tuần lại chưa từng mắc lỗi nào, hiệu trưởng muốn gặp cô làm cái gì chứ ?

Phòng hiệu trưởng

Cộc cộc cộc....

"Mời vào " trong phòng hiệu trưởng truyền ra giọng nói trầm thấp của đàn ông

Cạch. Chu Tiểu Uyên bước vào phòng liền bắt gặp ngay vị hiệu trưởng đáng kính đang ngồi trên bàn làm việc chăm chỉ ghi chép sổ sách. Ngay cả khi cô đứng trước mặt ông cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên

" Hiệu trưởng tôi đến rồi đây " Dù không mấy thích thái độ của ông ta nhưng vì chén cơm cô đành phải khép nép nói

" Cô giáo Chu, hôm nay trong lớp cô có đến 6 người nghỉ học không phép ?"

" Vâng là lực thiếu "

" Vậy cô có biết lí do không ?"

"Cái đó..... Tôi không biết thưa hiệu trưởng "

" Thân là chủ nhiệm vì sao học sinh của mình nghỉ học lại không biết lí do ? Cô làm việc kiểu gì thế hả ?" Lúc này vị hiệu trưởng mới ngẩng đầu lên nhìn Chu Tiểu Uyên to giọng quát

Oa, Thật tròn. Vị hiệu trưởng này có một gương mặt thật tròn a, dùng compa quay mộ vòng là vừa đúng luôn. Cộng thêm cái đầu trọc lóc kia thì chẳng khác nào trái bóng cả. Bây giờ ông ta tức giận đến nỗi cơ mặt giật giật nhìn cứ như trái bóng nảy vậy. Buồn cười hết sức

"Vâng, đó là sai sót của tôi. Tôi sẽ kịp thời chấn chỉnh " Chu Tiểu Uyên ngoài mặt tỏ ra cung kính nhưng trong lòng là đã nhin cười muốn nội thương

" Biết sai là tốt. Sau khi tan trường hãy đến nhà bọn họ thăm hỏi đàng hoàng, biết chưa ?"

" Hà.... À vâng, tôi biết rồi " Cái ông già này bị gì vậy chứ muốn lấy lòng bọn họ thì tự mình đi đi bắt cô đi làm gì

" Tốt, cô ra ngoài đi tôi còn có việc " Nói rồi ông ta phui phui bàn tay mập mập như xua đuổi ruồi bọ

" Vâng "

Ra khỏi phòng Chu Tiểu Uyên nhanh chân chạy ra phía sau vườn trường. Cô vươn hai tay lên trời hít một hơi thật sâu và....

" LÃO HIỆU TRƯỞNG CHẾT TIẾT "

Tiếng hét thâm hậu của Chu Tiểu Uyên khiến cho những chú chim đang yên giấc trong tổ ấm khiếp sợ đập cánh bay lên bầu trời xanh kia kèm theo vài tiếng chirp chirp đầy ai oán.

Mặc dù rất rất không muốn làm theo lời lão hiệu trưởng nhưng cô có thể không đi sao ? Vậy là sau khi tan học Chu Tiểu Uyên phải ngoan ngoãn đến căn biệt thự nơi những học sinh ' yêu dấu ' của cô đang ở

Cộc... c..

Cạch

" A xin.... " Từ xin chào vừa muốn bật ra liền nuốt ngược trở lại. Chu Tiểu Uyên hai mắt mở to nhìn trần trời vào hai con người trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Ái, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

" A Xin" Cánh cửa biệt thự được mở ra, Chu Tiểu Uyên lịch sự mở miệng chào hỏi nhưng tình cảnh trước mắt này khiến cô chẳng thể mở lời

Mị Thần một thân lỗ thể chỉ quần độc nhất một chiếc khăn tắm quanh hông che đi bộ vị quan trọng nào đó. Những giọt nước từ mái tóc ướt sũng nhỏ xuống thân hình hoàn hảo của hấn càng làm tăng thêm vẻ yêu mỹ

Mặc dù không phải là lần đầu nhìn thấy thân hình của nam nhân nhưng cô cũng là con gái đi, trước hình ảnh này cũng không khỏi ngượng ngùng

" Cô giáo ! Con gió nào mang cô đến đây ?" Mị Thần không chút để ý bộ dáng hiện tại của bản thân cứ thế mà trêu chọc Chu Tiểu Uyên

" Cô .. Hiệu trưởng nói cô đến hỏi thăm các em. Hôm nay các em không đi học " Chu Tiểu Uyên quay mặt đi tránh cái ánh nhìn đầu trêu chọc của hấn

" Oh ra là đến thăm sao? Cô giáo thật có tâm nhưng bây giờ bọn họ bận việc cả rồi cô ngồi đợi nhé " Mị Thần đứng tránh qua một bên làm bộ đáng mời vào

" Không.... không cần đâu. Lát họ về thì em nhắn lại giúp cô là được rồi " Đùa à, cô đến đây chỉ là bắt đắc sĩ mà thôi. Bây giờ bọn gấn không có ở đây ngu gì mà vào

" Như thế sao được bọn họ đều đang ở nhà cả ít nhất cô giáo cũng phải chào một tiếng rồi đi chứ " Mị Thần nhăn nhay nói rồi cầm lấy tay cô cưỡng chế lôi vài trong không cho cô cơ hội từ chối

"Vậy hoá ra đây là việc mà họ bận đây sao?"

Từ ở ngoài , cô đã nghe thấy tiếng rên rỉ của phụ nữ vang lên một cách mờ ám

Bước vào phòng ngủ thì chứng kiến một cảnh tượng không thể nóng mắt hơn. Hai con người trần truồng quấn lấy nhau trong tư thế đầy nhục dục.

" Ah... Um.. Thiếu gia... "

Tiếng hét phóng thẳng cứ thể thoát ra từ miệng của cô gái xinh đẹp đang nằm trên giường kia. Cô ta có một cơ thể rất đầy đặn , da cũng rất trắng.

Năm người Mộ Dung Huyền, Cố Mạnh Phong, Lãnh Tinh, Lãnh Huyết và Hoả Diễm vây quanh cô gái không kiêng dè gì mà xoa nắn các bộ phận trên cơ thể cô ta rất mạnh bạo. Nửa dưới luân động mãnh liệt.

Nghe thấy tiếng động ,bọn hắn quay mặt lại đã nhìn thấy cô . Khóe môi ranh mãnh cong lên không ít.

" Đến rồi sao ? Chúng tôi đang bận . Cô ngồi đợi một chút đi "

Bọn hắn cốt yếu muốn Chu Tiểu Uyên đến đây để cô chứng kiến cảnh này. Tâm tình bọn hắn vì cô mà lúc lên lúc xuống, còn cô đối với bọn hắn không chán ghét thì chính là lạnh lùng. Bọn hắn muốn xem thử trong lòng cô bọn hắn rốt cuộc có bao nhiêu phản lực.

Ánh mắt của cô lúc đầu có chút biến động, ánh mắt như phủ lớp sương mờ , lạnh lẽo và u tối. Những ký ức của tháng ngày đó...

Nhưng sau một giây ánh mắt đó đã biến mất , khôi phục trạng thái trầm tĩnh như thường ngày . Cô thản nhiên lên tiếng , giọng điệu có chút vui vẻ

"Được , các người cứ chơi từ từ , chơi đã rồi dừng . Tôi ngồi đây đợi, đừng lo "

Chu Tiểu Uyên không đi ra ngoài phòng khách mà đi luôn vào phòng ngủ nơi 5 kẻ kia đang quần lấy nhau. Cô ngồi vào chiếc ghế sofa được đặt cạnh giường.

Bọn hắn cau mày nhìn cô như sinh vật lạ. Chết tiệt ! Cô một chút biểu cảm cũng không có.

Theo lẽ thường cô phải khóc lóc bảo bọn dừng lại rồi hỏi tại sao bọn hắn lại làm như vậy. Nhưng không cô vẫn ngồi đó khoé môi cong lên một độ cung nhân nhật ánh mắt nhìn bọn hắn như đang xem kịch

Là bọn hắn đã quá đề cao bản thân hay đánh giá cô quá thấp đây?

" Thế nào? Không tham gia?" Chu Tiểu Uyên không rời mắt khỏi khung cảnh trên giường kia hỏi người vẫn đang đứng bên cạnh mình.

Thật lạ nga, không phải 6 người bọn họ sở thích giống nhau hay sao ? Đến cả phụ nữ cũng dùng chung như vậy, thế sao Mị Thần lại đứng một bên xem kịch thế kia ?

" Tôi không hứng thú với những chuyện này "

"Oh, không hứng thú hay là đã có ý trung nhân?" Chu Tiểu Uyên quay qua nhìn gương mặt xinh đẹp nở nụ cười như có như không trêu chọc

" Như nhau cả thôi"

"Đúng vậy như nhau cả thôi"

Chu Tiểu Uyên một bên cùng Mị Thần cười cười nói nói đã không còn chú ý gì đến cảnh tượng nóng mắt kia giống như nó là một chuyện với cùng bình thường đang xảy ra

Trên giường tiếng rên rỉ của nữ nhân vẫn tiếp tục vang lên nhưng hình như những người nam nhân kia chẳng còn chút hứng thú nào lần lượt rút lui, bước vào phòng tắm tẩy rửa thân thể

Vài phút sau, trong căn phòng vẫn lưu giữ mùi vị hoan ái nồng đậm thật lâu không tiêu tan. Thế mà có những con người như không nhận ra vẫn bình tĩnh nói chuyện như thường

" Vì sao hôm nay không đi học ? " Chu Tiểu Uyên là người mở lời trước. Qua sự việc vừa rồi cô cũng đoán ra được bảy tám phần lí do vì sao ông hiệu trưởng béo kia lại bắt cô đến nơi này. Đó là chủ ý của đám người đang ngồi trước mắt cô đây

" Không có hứng thú"

" Sức khỏe không ổn ?"

"Vẫn tốt "

"Ngày mai có đến trường không ?"

"Tùy tâm "

" Vậy được rồi, việc cũng đã xong, tôi xin phép"

Sau một hồi 'phòng vấn' đầy lạnh nhạt và căng thẳng Chu Tiểu Uyên cuối cùng cũng có thể rời khỏi cái nơi đáng ghét này.

" Cô không có gì để nói nữa à ? " Cổ Mạnh Phong đột ngột lên tiếng, giọng nói vẫn bình thường nhưng nếu để sẽ nhận ra một chút run rẩy trong đó

" Không có " Buồng một câu lạnh lùng Chu Tiểu bước nhanh ra khỏi phòng không một giây chần chừ

Rầm

Cổ Mạnh Phong đâm thật mạnh vào chiếc bàn kính trước mặt mình, những mảnh vỡ cửa vào tay hắn đến ứa máu. Nhưng bây giờ hắn chẳng còn cảm giác gì nữa, chỉ còn nơi trái tim có chút gì đó nhoi nhói. Những người khác vẫn im lặng sắc mặt đầy âm trầm

Bọn hắn không hiểu, đáng lẽ ra cô phải như bao người phụ nữ khác ái mộ, thêm khát bọn hắn. Hay cô muốn chơi lật mềm buột chặt thu hút sự chú ý của bọn hắn ? Nếu là như vậy thì cô đã thành công rồi đây

" Mấy người các cậu yêu rồi sao ? " Mị Thần một bên quan sát sắc mặt của bọn hắn hỏi

" Yêu ? "

Yêu ư ? Bọn hắn có thể yêu ư ? Không đâu, từ khi sinh ra trong gia đình đang gia vọng tộc, việc đầu tiên mà bọn hắn được dạy chính là vứt bỏ tất cả những thứ tình cảm yếu đuối đó. Trong mỗi gia tộc việc tranh giành quyền thừa kế là không thể tránh khỏi, nếu như bọn hắn yêu một người thì đó chính là điểm yếu chí mệnh giết chết bọn hắn và những người xung quanh

Vì vậy tình yêu vốn không bao giờ tồn tại trong thế giới đen tối này. Cô cũng lắm chỉ là một người phụ nữ có thể đẩy lên hứng thú của bọn hắn, qua vài ngày rồi sẽ chán lại thôi

" Thần, cậu đừng quên thân phận của bản thân " Lãnh Tinh lạnh lùng nhìn Mị Thần nói

" Cũng phải, nhưng thời thế rồi cũng sẽ thay đổi " Hắn nói rồi bước ra khỏi phòng

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Ái, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

" Oe..... Oe..... hức... Oe.... " Sau khi rời khỏi khu biệt thự hai chân Chu Tiểu Uyên như nhũn cả ra, cô chỉ có thể dựa người vào thân cây mới miễn cưỡng đứng vững được. Những hình ảnh ghê tởm đó cứ quay cuồng trong tâm trí cô hại dạ dày cô cứ sôi lên những thứ trong cơ thể cô kêu gào muốn giải thoát

" Tôi biết là cô sẽ không ổn mà " Một chiếc khăn tay mới tinh bất ngờ xuất hiện trước mặt cô kèm theo giọng nói châm chọc đầy quen thuộc

" Cảm ơn " Chu Tiểu Uyên không thêm so đo với với, bây giờ trong đầu cô là một mớ lộn xộn chẳng thể suy nghĩ được gì mà cô cũng chẳng còn sức để suy nghĩ nữa

Năm năm trước vở kịch này cũng đã diễn ra. Chính vào đêm hôm đó cô mới nhận ra bản thân mình ngu ngốc biết nhường nào. Cô đã chờ đợi một tình yêu không lời hồi đáp suốt 5 năm đến khi bị phản bội vẫn không chịu tỉnh táo mà trầm mê trong đó

Đúng là buồn cười, vì sao lúc đó cô không chịu động não một chút thử nhìn lại thân phận của bản thân có hay không xứng với bọn hắn. Hoàng tử phải đi đôi với công chúa làm gì có chỗ cho lọ lem xen vào. Hơn nữa cô cũng chẳng phải là lọ lem, có quyền gì yêu cầu họ đáp lại tình yêu của cô ?

Có những mối tình dù biết là đã kết thúc, dù bản thân đã chấp nhận buông bỏ nhưng trong thâm tâm vẫn muốn níu kéo điều gì đó. Cũng giống như cô bây giờ, cố gắng thoát khỏi bóng mà quá khứ nhưng không thể quên đi đoạn tình cảm đau thương đó. Tình yêu cũng giống như thuốc phiện vậy một khi dính vào liền bện kiếp bất phục

Tuy nhiên trong 5 năm qua dù không thể hoàn toàn quên được nhưng cũng có thể từ từ buông tay. Vậy mà giữa đường lại nhảy ra năm cái vật cản to tướng. Chưa nói đến thứ vật cản này cùng bọn ác ma kia giống nhau như đúc hại tâm cô lẩn lẫn rồi loạn

Tất nhiên cô còn chưa mê đến nỗi không phân biệt được đâu là quá khứ đâu là hiện tại. Bọn họ có thể dung mạo giống nhau nhưng cô vẫn nhìn ra được sự khác biệt trong tính cách, học sinh của cô suy cho cùng vẫn còn non nớt. Chính vì có sự khác nhau đó nên khi đối mặt với bọn hắn cô vẫn có thể bình tĩnh tiếp xúc nếu như bọn hắn không làm ra việc gì quá phận

Mọi chuyện rồi cũng sẽ trở về quỹ đạo vốn có của nó. Cô chỉ cần làm tốt chức trách của một giáo viên, trước đây cô đã làm việc này rất tốt không phải sao ?

" Đờ hơn chưa " Thấy sắc mặt cô có vẻ khá hơn Mị Thần lại đưa tiếp cho cô một chai nước suối

"Tôi ồ " Chu Tiểu Uyên nhận lấy chai nước nhấp một ngụm. Dòng nước mát lạnh chảy xuống cổ khiến tâm trạng cô đỡ hơn đôi chút

" Tôi không hiểu " Chu Tiểu Uyên dựa lưng vào thân cây nhắm mắt dưỡng thần. Giọng nói cô mơ hồ không biết là đang hỏi mình hay người bên cạnh

" Cô không cần hiểu " Mị Thần khẽ cười một tiếng không trả lời vấn đề của Chu Tiểu Uyên. Vì sao hắn giúp cô ư? Vấn đề này hắn cũng không rõ. Chỉ là hắn cam tâm tình nguyện

" Cậu có thể đưa tôi đến Nhạc thị không ?"Được rồi hắn không muốn nói cô cũng không cưỡng ép. Điều cô muốn làm nhất bây giờ là được gặp Nhạc Ly, những việc khác cô không còn sức để quan tâm nữa

" Được thôi "

Nhạc thị là nơi đó sao ?

Nhạc thị

" Nhạc Lý mình đang đứng trước công ty cậu, xuống đón mình nhé " Chử Tiểu Uyên ngồi trong xe Mị Thần nhắn một tin cho Nhạc Lý. Đáng lý ra cô nên vào thẳng công ty nhưng có điều chân tay cô hoàn toàn không có lực, đành phải làm phiền Nhạc Lý một chuyến

" Cô giáo và giám đốc Nhạc quen biết nhau như thế nào ?" Trong bầu không khí yên tĩnh, giọng nói của Mị Thần càng trở nên trầm thấp

" Nếu muốn biết không phải đã biết rồi sao, hỏi tôi làm gì ?"Danh gia vọng tộc kia mà làm sao có thể thiếu thám tử tư chứ ? Muốn có thông tin của cô chỉ đơn giản là một cái búng tay, không phải sao ?

" Tôi không muốn xâm phạm đời tư người khác "

" Cậu thì không nhưng anh em của cậu thì chưa chắc "Chu Tiểu Uyên nở nụ cười châm chọc trong giọng nói cũng không che dấu sự khinh thường

Từ khi quen biết bọn hắn đến nay cô luôn có cảm giác bị theo dõi . Năm năm trước có lúc nào mà cô không bị kẻ khác rình rập ám toán, riết rồi cũng quen. Huống hồ trình độ của mấy tên thám tử kia lại kém như vậy, cô không muốn phát hiện cũng khó

" Thật ra thì....."

"Nhạc Ly đến rồi tôi đi đây " Không muốn tiếp tục làm nhảm với Mị Thần , Vừa thấy bóng dáng Nhạc Ly cô lập tức bước xuống xe. Trước lúc đi còn không quên trách nhiệm của một giáo viên

" Đi về cẩn thận, cảm không được vượt đèn đỏ "

" Tiểu Uyên có chuyện gì sao ?" Nhạc Ly nhìn người đang ôm mình chặt cứng lo lắng hỏi. Tiểu Uyên là người ngoài cứng trong mềm, cô không cho phép mình yếu đuối trước bất kì ai chỉ khi nào thực sự chịu phải đã kích lớn cô mới có bộ dạng suy sụp như thế này

" Không có gì chỉ là nhớ cậu thôi " Chu Tiểu Uyên cười cười trốn tránh vấn đề , vòng tay ôm lấy Nhạc Ly ngày càng siết chặt. Đúng là chỉ có bên cạnh Nhạc Ly cô mới cảm thấy an toàn

Từ xa một ánh mắt nhìn hình bóng hai người ôm nhau thắm thiết càng trở nên thâm sâu, khó lường

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Ái, Lại Đây!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

" Được rồi, được rồi. Nếu đã đến đây rồi thì lên văn phòng mình ngồi chơi chút nhé !!!" Mặc dù vẫn còn thắc mắc nhưng Chu Tiểu Uyên không muốn nhắc đến thì cô cũng không cưỡng ép làm gì.

Cô chắc chắn sẽ có lúc Tiểu Uyên nói với cô về điều đó

" Ừ " Chu Tiểu Uyên cười cười hai tiếng gật đầu. Quả nhiên chỉ có Nhạc Ly là hiểu cô nhất

Hai người vừa định quay người rời đi thì trước mắt đã xuất hiện một thân ảnh cái lớn chặn lại khiến cả hai không khỏi dừng sững

" Giám đốc Nhạc, đã lâu không gặp "

" Chỉ mới cách một ngày " Nhạc Ly nhìn chăm chăm Mị Thần một hồi rồi mới mở miệng chậm chạp. Thật không ngờ hẳn ta lại là người đưa Tiểu Uyên đến đây.

Bây giờ cô đã có thể đoán được phần nào thái độ kì lạ của Tiểu Uyên. Chắc là lại nhớ đến quá khứ rồi

" Mị Thần không phải cậu đã về rồi sao ?" Chu Tiểu Uyên thắc mắc hỏi. Cúi đầu bước xuống xe thì hẳn ta cũng quay xe rồi đi mà. Sao bây giờ lại đứng ỳ ra đây

" Tôi có chút chuyện cần nói với giám đốc Nhạc " Mị Thần liếc Chu Tiểu Uyên một cái rồi nhìn Nhạc Ly cười

" Ngài hẳn là muốn bàn về hợp đồng Kim Khánh đúng chứ ? Vậy cùng theo tôi đến văn phòng " Nhạc Ly nghiêng người làm động tác mời trông với cùng lịch sự.

Cô hiểu khá rõ về con người này. Nếu hôm nay không cho hẳn một cuộc nói chuyện rõ ràng thì sẽ còn dây dưa dài dài. Mà cô thì ngại phiền phức nên nhanh chóng kết thúc đi thôi

Phòng Giám Đốc

" Mời vào "

Nhạc Ly nhanh chóng bước vào phòng theo sau là Mị Thần và Chu Tiểu Uyên. Thành thật mà nói thì đây là lần đầu tiên cô bước chân vào văn phòng của Nhạc Ly, bình thường đều là ở phòng nghỉ nên đối với phòng làm việc của Nhạc Ly tương đối lạ lẫm.

Còn Mị Thần có vẻ như rất quen thuộc với nơi này , vừa bước vào liền ngồi phịch xuống ghế sofa rất tự nhiên mà gác chân lên bàn. Một bộ dáng cực kì đáng đánh đòn

" Bỏ chân xuống đi "Nhạc Ly bước đến bàn làm việc cầm một tập hồ sơ rồi lên tiếng nhắc nhở ai đó

"Không thì sao chứ ?" Mị Thần lăm bằm nhưng vẫn ngoan ngoãn bỏ chân xuống trở lại bộ dáng cao ngạo thường ngày

Thật kì lạ nha, theo sự hiểu biết của cô về Nhạc Ly thì cô ấy là người theo đuổi sự hoàn hảo, từ việc sắp xếp văn phòng hay công việc đều trật tự và có kế hoạch. Vậy mà hôm nay Nhạc Ly lại cực kì bao dung cho kẻ " bê bối " nào đó, không trực tiếp đuổi ra khỏi phòng.

Là thật sự bao dung hay vì hẳn ta là đối tác ? Cái này thì cô không rõ

Thêm một chuyện này nữa, có thể là cô đã suy nghĩ quá nhiều nhưng hai người họ có gì đó rất thân thiết. Dù lời nói và hành động có chút lạnh nhạt nhưng từ ánh mắt cô có thể nhận ra sự gần gũi trong đó.

Hay là quen nhau từ trước ?

" Nhạc Ly tới đến phòng ngủ chờ cậu nhé ?" Cô cảm thấy việc mình đứng đây là rất dư thừa. Dù sao hai người bàn công việc, cô ở đây cũng chẳng giúp được gì

" Ừ, vậy phiền cậu"

" Không sao "

Chu Tiểu Uyên vẫy tay chào rồi ra khỏi phòng, đi một đường đến phòng nghỉ của Nhạc Ly. Lúc trước khi chưa nhận công việc giáo viên, mỗi ngày cô đều đến công ty Nhạc Ly giúp đỡ. Tuy nhiên công việc cũng chẳng vất vả gì, chỉ là mấy việc lật vật phần lớn thời gian cô đều nằm trong căn phòng này hết ăn rồi lại ngủ. Thế là từ phòng nghỉ của Nhạc Ly biến thành của cô

Chỉ là sau này đã không thường dùng đến nữa

Chu Tiểu Uyên nằm trên giường suy nghĩ miên man không biết từ lúc nào đã thiếp đi

Trong lúc đó

" Mị thần, cậu không có gì để nói sao ? Tiểu Uyên thế nào lại đi xe cậu đến đây ?" Nhạc Ly ngồi đối diện Mị Thần khoanh hai tay trước ngực, sắc mặt lạnh nhạt hỏi

" Câu này để tớ nói mới đúng ? Cậu từ khi nào thì quen cô ấy ?" Mị Thần không trả lời mà hỏi ngược lại

"Cậu muốn biết cái gì mà không thể "

Nụ cười với thể lực của hần muốn điều tra chuyện giữa cô và Tiểu Uyên chỉ đơn giản là một cái búng tay. Cho dù cô có giấu nhem chuyện đó đi thì hần vẫn có thể tra ra như thường. Huống hồ cô cũng chẳng che đậy cái gì

" Tớ không đề tiện đến mức đó "

" Nhưng bạn cậu thì có "

Mị Thần "...Khóe miệng Mị Thần giật giật, cuối cùng đành phải gượng tay xin hàng. hai cô gái này là tâm linh tương thông ? Nếu không tại sao ngữ khí lẫn lời nói đều giống nhau như vậy ? Chẳng lẽ trong mắt họ hần bị ối đến vậy ?

Chu Tiểu Uyên thì không nói, nhưng ngay cả Nhạc Ly cũng vậy. Người khác có thể không hiểu hần, sao cô có thể không hiểu đây?

Chính suy nghĩ này khiến hần với cùng bức bối giọng nói cũng trở nên gắt hòng hơn

" Nếu biết tớ cũng không đến làm phiền cậu "

" Vì sao ?" Nhạc Ly nhìn hần một hồi lâu rồi mới hỏi

" Trước đây cậu chỉ có tớ là bạn "

" Ghen à ?"

" Nếu tớ nói phải thì sao ?!"

" Đừng vô lí như thế "

" Tớ vô lí tới sợ ai !!!!!!"

Nhạc Ly "....."

Đúng là rắc rối quá đi

Mà nói ra thì chuyện này cũng không hiểm lạ gì cho cam. Ba cô và Mị Thần là chỗ thân thiết, nên việc hần đến nhà cô chơi là chuyện thường tình. Mới gặp, cô lớn hơn hần 2 tuổi nên đối với cậu em trúc mã này không mấy quan tâm

Ngược lại tên này mỗi ngày đều đi theo sau cô lồi kéo chơi cái này cái kia. Lúc đầu cô cảm thấy phiền phức nên kiên quyết từ chối, ai mà ngờ trên này thể lại cứng đầu nhất quyết lồi cô đi bằng được.

Lâu dần cô cũng quen với điều đó, đôi khi lại chủ động dẫn hần đi chơi. Và cứ thế hai đứa trở nên thân thiết

Tuy nhiên hồi nhỏ là thế, đến khi lớn lên cô mới dần dần phát hiện ra, Mị Thần đối với cô có một loại chiếm hữu kì lạ. Không phải là tình yêu nhưng xư hể có ai đó gần gũi với cô một chút thì liền bị hần dọa cho chạy mất. Thế nên suốt thời đi học cô chẳng có lấy một người bạn nào

Sau đó cô ra nước ngoài du học, hai người cắt liên lạc từ đó. Thế mà khi vừa về nước chuyện đầu tiên không phải hỏi thăm cô mà là hỏi tội . Cô quả thật không biết trong đầu hần đang nghĩ cái gì nữa

" Tớ đã nói không cần quan tâm đến việc đó rồi mà " Nhạc Ly vuốt vuốt mi tâm thờ dãi một hồi nói

" Lần này tớ cũng không muốn gây rối gì đâu. Chỉ muốn biết cậu gặp cô ấy như thế nào thôi "

" Vì sao cậu nhất định muốn biết ?"

Trước câu hỏi của Nhạc Ly Mị Thần có chút bất đắc dĩ. Chẳng lẽ cô sợ hần dọa Chu Tiểu Uyên chạy mất ? Chẳng lẽ hần không quan trọng bằng một người mới quen sao ?

" Được rồi, thật ra thì đám người Mộ Dung Huyền xó điều tra về Chu Tiểu Uyên nhưng kết quả nhận được chỉ có chút ít thông tin cá nhân mà thôi, những chuyện như có quan hệ với ai, quá khứ như thế nào đều không tra ra được "

"Không tra được ?"

" Đúng vậy "

Nhạc Ly chống cằm trầm tư, cô quen Tiểu Uyên cũng được hai năm nay, nhưng ngoại trừ biết được cô ấy từng bị phản bội ra thì quá khứ của Tiểu Uyên coi cũng không biết là bao. Cô ấy không nói cô cũng ngại hỏi, chỉ sợ lại động đến vết thương lòng

Nhưng lần này cô thật sự phải hỏi ra sao ? Nếu không, liệu có ai đó muốn hãm hại cô ấy không ?

"Tớ nói điều này là sợ Chu Tiểu Uyên gây bất lợi cho cậu. Dù sao đề phòng vẫn hơn" Thấy Nhạc Ly không nói gì Mị Thần lại lên tiếng.

Hắn có thể không đụng chạm đến Chu Tiểu Uyên vì biết cô có vị trí quan trọng trong lòng Nhạc Ly. Nhưng hắn tuyệt đối không cho phép cô gây nguy hiểm cho Nhạc Ly. Tuyệt đối không

"Thần, tớ nhờ cậu một chuyện"

"Hừ?"

"Giúp tớ bảo vệ cô ấy. Tớ tin cô ấy"

"..... Vì một người ngoài mà cậu chủ động gọi tớ là 'Thần'..... Xem ra không thể từ chối nhỉ?!"

"Trông cậu vào cậu"

Viết xong chương này tự nhiên ta thấy Mị Thần X Nhạc Ly mới là Cp chính. Không biết có lạc tông không nữa

30cmt 1 chương mới nhé các nàng

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

"Tiểu Uyên, Tiểu Uyên dậy đi nào!!" Trong con mê ngủ Chu Tiểu Uyên nghe thấy giọng nói ấm áp của ai đó với cùng dễ chịu.

Là ai vậy nhỉ, ai có thể gọi tên cô dịu dàng như thế? Đã bao lâu rồi không ai gọi với như vậy, cô muốn nhìn thấy người đó, rất muốn

Chu Tiểu Uyên cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu, hình ảnh trước mắt ngày càng rõ ràng. Trước mắt cô là gương mặt xinh đẹp của Nhạc Ly cùng đôi mắt hàm chứa ý cười ôn nhu nhìn cô

À đúng rồi nhỉ!! Sao cô có thể quên được, trừ Nhạc Ly ra thì ai có thể quan tâm một người như cô đây

Chu Tiểu Uyên vươn tay ôm lấy cổ Nhạc Ly vui gương mặt nhỏ nhắn vào cổ Nhạc Ly cảm thụ hơi ấm từ cô ấy. Chỉ khi ở bên Nhạc Ly cô mới cảm thấy yên tâm như thế này

Nhạc Ly khá bất ngờ với hành động của Chu Tiểu Uyên nhưng rồi lại mỉm cười nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Chu Tiểu Uyên trấn an cô

Cô biết Tiểu Uyên luôn ý lại vào cô nhưng không thể hiện ra rõ mà thôi, đôi lúc trong mơ hồ lại lộ ra một chút ý tứ dựa dẫm. Chỉ như vậy thôi cô cũng thấy thỏa mãn rồi

"Ngoan nào, rửa mặt rồi tớ đưa cậu đi ăn nhé!"

"Ăn đồ nướng" Chu Tiểu Uyên ôm lấy Nhạc Ly mãi không buông nũng nịu nói

"Ừ, theo ý cậu"

Nơi mà hai người đến không phải nhà hàng năm sao gì, chỉ là một quán ăn bình dân nhưng lại rộng rãi thoáng đãng đặc biệt là bầu không khí ấm áp đầy thân thiện

Vì lòng người lạnh lẽo, nhân tình ác liệt mà Chu Tiểu Uyên cực kì ưa thích những nơi như thế này, nó mang lại cho cô cảm giác trước đây chưa từng có, sống trong những mối quan hệ thân thiết giữa người với người, chứ không phải mưu tính hãm hại lẫn nhau

Sau khi ngồi vào bàn, Chu Tiểu Uyên cầm menu đọc một lượt rồi đưa cho Nhạc Ly ý hỏi cô muốn ăn gì

"Theo cậu là được" Nhạc Ly đặt menu xuống mỉm cười nói. Xem ra Tiểu Uyên đã lấy lại tinh thần rồi nhỉ. Cô ấy vẫn luôn như vậy quật cường đến nỗi

khiến người ta đau lòng

Nhạc Ly chợt nhớ đến đêm giông ngày hôm đó, hôm đó trời mưa nặng hạt cô đang trên đường trở về nhà, tình cờ nhìn thấy ở góc khuất tối tăm bên cạnh căn biệt thự, một cô gái mặc chiếc váy liền thân màu lục bảo dựa lưng vào bức tường đầy rêu xanh ẩm ướt.

Chiếc váy trên người cô đã không còn nhìn ra hình dạng ban đầu, có vài nơi lại loang lổ những vết máu đã khô sậm lại, cả người đều ướt cả, những giọt nước cứ lăn dọc theo cơ thể cô, lướt qua khuôn mặt mịn màng, bờ vai mềm mại, cánh tay gầy mảnh và cặp đùi tròn nhắn.

Trong con mắt của một người đàn ông bình thường, vẻ đẹp đó là chí mạng. Ngay cả một người phụ nữ như cô cũng không khỏi bị mê hoặc

Nhưng dường như cô không hề muốn mê hoặc ai cả, chỉ ngửa mặt lên trời, ánh mắt tuyệt vọng đến nỗi khiến trái tim người ta tan nát, những giọt nước thì nhau lẫn xuống hai bên má cô, không biết là nước mưa hay nước mắt.

Cô vô thức bảo tài xế dừng xe lại, đột ngột chạy vào màn mưa dày đặc bên ngoài mặc cho tiếng vọng của tài xế vang lên phía sau.

Lúc đó cô không biết mình đang làm gì nữa, trong đầu cô chỉ có một ý niệm che chở cho cô gái đó. Đối với một cô nhóc 15 tuổi mà lại có suy nghĩ như vậy thì đúng là nực cười, hơn nữa là đối với một cô gái hoàn toàn xa lạ

May quá, cô ấy vẫn còn nơi đó. Nhạc Ly cấp tốc chạy về phía cô gái đó, đến khi dừng lại bên cạnh cô gái ấy vẫn không nhận ra điều gì. Cứ như trong thế giới cô ấy bây giờ chỉ còn lại một mình trong màn đêm cô độc

"Chị gái, sao chị lại đứng đây?" Giọng nói non nớt vang lên trong mang đêm yên tĩnh thành công thu hút sự chú ý của cô gái nhưng ánh mắt đó quá đối vô hồn khiến cho Nhạc Ly cảm giác cô đang nhìn xuyên qua bản thân hướng về một khoảng không vô định

"Chị đã trời đang mưa rất to, sao chị lại đứng đây?"

Cô gái "....."

"Nhà chị ở đâu để em đưa chị về nhé"

"....."

"Hay chị cầm lấy chiếc ô này đi, không khéo lại bị cảm"

"....."

"Em..."

"Cô bé như vậy có đáng không?" Giọng nói có đôi chút khàn khàn nhưng lại phá lệ dễ nghe

Bất ngờ bị hỏi khiến Nhạc Ly vô cùng bất ngờ không biết phải trả lời như thế nào, hơn nữa câu nói ấy là có ý gì?

Đến khi Nhạc Ly hồi thần đã không thấy bóng dáng cô gái ấy đâu nữa bên cạnh cô thay thế bằng bác tài lái xe đang cầm ô che cho cô

Từ đó trở đi, dù ở hoàn cảnh nào trong đầu cô cũng xuất hiện hình bóng cô gái đầy u buồn đó. Và Nhạc Ly gặp lại cô gái đó cũng là chuyện của hai năm sau đó

"Nhạc Ly, Nhạc Ly, Nhạc LyCậu làm sao thế? Không khỏe ư?" Nhạc Ly giật mình hồi thần giương mắt lên nhìn Chu Tiểu Uyên.

"À ừ mình không sao"

"Thật tình làm mình lo muốn chết" Chu Tiểu Uyên bây giờ mới thờ phào một hơi, hai tay vuốt vuốt ngực. Đây là lần đầu tiên cô thấy Nhạc Ly thất thần như vậy, thật đúng là dọa cô chết khiếp

"Có chuyện gì sao?"

"Thật ra thì mình muốn hỏi quan hệ của cậu với Mị Thần, trông hai người có vẻ khá thân thiết" Chu Tiểu Uyên dè dặt nói. Dù là bạn thân nhưng những chuyện riêng tư của Nhạc Ly cô vẫn không quá tò mò, một là vì không tiện, hai là cô muốn tình bạn giữa hai người cứ mãi thuần khiết như vậy thôi. Biết càng nhiều chưa chắc đã vui vẻ

"Mình và hắn là thanh mai trúc mã" Nhạc Ly sao lại không nhìn ra sự cảnh trọng trong lời nói Chu Tiểu Uyên, chuyện cá nhân của cô, cô không ngại nói cho Tiểu Uyên biết nhưng là cô ấy không hỏi đến thì cô lấy lý do gì để khơi mào đây

"Thật không ngờ nha. Này tớ có đôi chút không phải với hắn cậu sẽ không vì chuyện đó mà ruồng bỏ tớ chứ?" Chu Tiểu Uyên chớp chớp đôi mắt to tròn đáng yêu muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu

"Sao có thể chứ" Nhạc Ly mỉm cười xoa đầu Chu Tiểu Uyên. Trong lòng thầm nghĩ tên Mị Thần đó còn không quan trọng bằng một ngón tay của Tiểu Uyên

Nếu Mị Thần biết được suy nghĩ này của Nhạc Ly không biết có khóc thét lên không đây

"Tiểu Uyên này, tớ vẫn luôn thắc mắc một việc, về quá khứ của cậu...." Nhìn gương mặt tươi cười của Chu Tiểu Uyên, Nhạc Ly bỗng nhớ đến chuyện hồi chiều nói với Mị Thần. Coi thật sự không muốn hỏi ra nhưng lỡ như có điều gì đó bất trắc cô nhất định sẽ ân hận suốt đời

"Nhạc Ly, quá khứ của tớ với cùng bản thù, tớ không hi vọng sẽ nhớ lại cũng không muốn cậu biết về nó " Nụ cười trên môi Chu Tiểu Uyên nhạt dần chỉ còn lại sự tĩnh lặng lạ thường

"Tớ biết điều đó nhưng ít nhất cậu vẫn nên cho tớ biết vài điều gì đó lỡ đâu có chuyện không hay xảy ra thì thế nào?"

"Tớ có thể đảm bảo rằng bọn người đó sẽ không làm gì tớ cả. Nhưng cậu thì khác, bọn họ đã cố ý phong tỏa mọi thông tin nhất định sẽ không bỏ qua cho bất kì ai cố gắng tìm kiếm nó"

Chu Tiểu Uyên là người hiểu rõ bọn người đó nhất. Chỉ cần ai đó làm trái ý sẽ khiến người đó sống không bằng chết. Cô biết Nhạc Ly là lo lắng cho cô nhưng việc này quá nguy hiểm, cô không dám mạng mạng sống của Nhạc Ly đùa giỡn

"Nhưng"

"Nhạc Ly, chỉ cần cậu muốn tớ có thể kể cho cậu bất kì điều gì nhưng bây giờ không phải thời điểm. Qua một đoạn thời gian nữa tớ sẽ cho cậu biết tất cả "

"..... Được rồi. Tớ nghe theo cậu "

Cuộc đối thoại chấm dứt cũng là lúc thức ăn được mang ra. Hai người nhanh chóng giải quyết xong rồi Nhạc Ly đưa Chu Tiểu Uyên về lại nhà còn bản thân cô lại lái xe đi từ nơi này đến nơi khác không biết phải đi đâu, những nỗi lo trong lòng khiến tâm tư cô vô cùng rối loạn

40cmt một chương mới nhé các nàng!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Sáng hôm sau Chu Tiểu Uyên đứng trong phòng vệ sinh nhìn gương mặt mình phản chiếu trong gương. Vốn dĩ khuôn mặt đã không quá xinh đẹp nay càng tiêu tụy khó tả

Chu Tiểu Uyên cười khổ một tiếng, vốc nước lên mặt, dòng nước lạnh lẽo khiến cô có đôi chút tỉnh táo. Tội qua cô không cách nào ngủ yên được cứ nhắm mắt lại những kí ức quá khứ lại ủa về dày vò cô không yên

Đã lâu rồi cô không mơ thấy những điều đó, thế mà tới qua từng cảnh, từng chi tiết lại hiện rõ mồn một trong giấc mơ của cô. Không hiểu sao cô có cảm giác bất an, chỉ hi vọng đó là sự trùng hợp, mơ thấy những việc kia quả thật không có chỗ nào tốt

Chu Tiểu Uyên ra khỏi phòng vệ sinh thay áo quần rồi đến trường. Dù có chuyện gì thì công việc vẫn phải làm, cô bây giờ nghèo đến cạp đất mà ăn rồi

Nói thật chứ, cuộc đời cô chẳng bao giờ được yên ổn cả, vừa ngồi vào chỗ chưa được bao lâu đã bị người ta gọi đi. Người gọi là Hiệu Phó, một người đàn ông trầm ổn, biết săn sóc. Tuy nhiên đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, thực chất hắn ta là một kẻ biến thái cuồng SM (Cái này chắc ai cũng biết rồi nhỉ)

Một tuần trước chính cô đã bắt gặp một màn SM huyền thoại của vị Hiệu phó này cùng với hoa khôi trường. Dù sao thì ngôi trường này tội lỗi cũng đủ nhiều rồi, thêm một hai việc cũng không sao nhưng tình cảnh lúc đó quả thực rất thảm thương, vị hoa khôi đó toàn thân không chỗ nào lành lặn, sau hôm đó liền nghỉ học đến bây giờ vẫn chưa quay lại trường

Bây giờ lại gọi cô ra gặp riêng không lẽ là muốn "làm"

Hay là bỏ đi ? Như vậy có đắc tội người ta không nhỉ ?

Thôi đi cô vẫn là nên đến đó cùng lắm là đánh hấn một trận chắc cũng không có việc gì đâu

Đến điểm hẹn cô liền biết đoán đúng rồi. Chỗ này là nơi cô thấy một màn kia

Ủm lần đó là cô tình cờ phát hiện chỗ này, chỗ này cách nhà kích một khá xa nên hầu như không ai biết đến. Chết thật, sao hôm đó cô lại đi đến cái nơi quỷ quái này chứ ?

" Tiểu Uyên em đến rồi đấy à ?"Sau lưng chợt vang lên một tiếng khiến Chu Tiểu Uyên giật thót

" Chào... chào thầy "Tên biến thái này là ma sao ? Đi lại không phát ra tiếng động ? Dọa chết cô rồi

" Gọi em ra thế này, em không phiền chứ ?"

"....." Có, bản cô nương rất phiền

" Thật ra thì hôm nay anh có bất ngờ cho em " Hiệu Phó mở cái túi xách trong tay ra đưa trước mặt cô, đáng vẻ vô cùng tự hào " Đây "

"....." Chu Tiểu Uyên đen mặt nhìn những thứ trong túi. Cô có thể đánh hấn, à không giết chết hấn mới đúng. Giữa thanh thiên bạch nhật ai lại mang một đồng sex toy bên người còn tự hào đem ra khoe chứ ? Hấn nhất định là biến thái không nhầm đâu, thật đấy !

" Tôi biết em vẫn luôn thích tôi, vốn dĩ tôi muốn đợi thêm một thời gian nhưng từ hôm đó ánh mắt em nhìn tôi càng trở nên nóng bỏng.... Aaaa khiến tôi không thể kiên nhẫn được nữa " Không hiểu sao tên Hiệu Phó kia đột nhiên đỏ mặt ôm lấy hai tay mình, vẻ mặt đầy mê ly nhìn cô

"....."

"Tiểu Uyên em sao vậy, có phải là cảm động đến không nói lên lời không ?"

"Đúng vậy a~" Chu Tiểu Uyên đột nhiên cười rạng rỡ, thanh âm nũng nịu mềm nhũn phát ra " Em thực sự đã đợi rất lâu rồi, nào đến đây em sẽ phục vụ anh thật tốt "

" Tốt, tốt, tốt... Tôi mong chờ vào biểu hiện của em "

" Vậy chúng-ta-bắt-đầu-nhé!"

"AAAAAAAAA....." Một tiếng hét vang lên, kinh tâm động phách rung chuyển đất trời, lũ chim trên cây cũng bị dọa hốt hoảng bay đi. Không lâu sau 5 thân ảnh nhanh chóng xuất hiện nhưng tình cảnh trước mắt này có chút...

Chu Tiểu Uyên quần áo chỉnh tề người trên người Hiệu Phó toàn thân xích lửa Tuy không thể nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng rên rỉ đứt quãng của Hiệu Phó cũng đủ hiểu rồi

" Hiệu Phó nè anh thấy tôi làm có tốt không "

"U... AH...ah ah ah...Tốt, thật tuyệt, thật sướng "

" Đứng rồi đó, nè nè có muốn mạnh hơn không nhìn anh hình như không thỏa mãn "

" Muốn... Muốn a~, Chủ nhân xin hãy cho tôi nhiều hơn, nhiều hơn nữa Ahh..."

" Đây... Như anh muốn nhé !"

Không thể tiếp tục nhìn được nữa, Trong bầu không khí dâm dăng này người hỏi một câu ta đáp một câu tự nhiên như vậy sao ?

Hiệu Phó, xin nhớ anh là người bị hại đừng tỏ ra sung sướng như vậy có được không ?

" Cô... Cô giáo ?!"

"Hử ?" Chu Tiểu Uyên đột nhiên quay người lại " A là các cậu à, sao lại ở đây ?"

" Chúng tôi nghe thấy tiếng hét, tưởng là cô nên chạy đến giúp ..." Nhưng có lẽ không cần nữa rồi

Bọn hấn là bắt gặp cô đi đến đây nên bám theo, nghe thấy những lời hạ lưu bỉ ổi kia của Hiệu Phó bọn hấn gần như muốn lao đến đánh cho hấn ta một trận nhưng vẫn kìm lại chờ thời cơ thích hợp

Bọn hấn đã nghĩ đến rất nhiều trường hợp xảy ra nhưng không nghĩ đến cô lại đứng mảnh như vậy

" Tôi không sao. Mà các cậu đã đến đây rồi có muốn chơi cùng tôi không ?" Chu Tiểu Uyên cười cười đứng dậy, tình cảnh của Hiệu Phó hiện rõ trước mắt bọn hấn

Hai tay của Hiệu Phó vòng ra sau lưng khóa vào hàng rào bảo vệ, hai cái vòng da có khóa tương tự như vòng cổ, lần lượt đem hai chân của hấn ta tách

ra khóa lại hai bên hông. Như vậy, Hiệu Phó không cách nào có thể đứng dậy, cũng không có cách khép chân lại, chỉ có thể duy trì tư thế hai chân mở rộng, nơi tư mật trên cơ thể đều có thể nhìn không sót chỗ nào. Trên cổ, cổ tay cùng mắt cá chân đều có khóa, dưới ánh nắng cang tóa ra hào quang lóng lánh đặc thù của kim loại.

Phân thân của Hiệu cũng không tốt đẹp là bao, phía trên linh khẩu bị một cây trâm bạc đâm vào vừa đau đớn vừa sung sướng, hành hạ hắn ta không thôi. Nơi cục huyết dương khối bên trong hạ thể chuyển động càng lúc càng kịch liệt, giống như một cái máy trộn đang không ngừng hoạt động, chà đạp nội bích của hắn. Mỗi khi chạm vào điểm mẫn cảm của hắn, thân thể Hiệu Phó không kiềm được liền run lên, nhưng run rẩy chỉ càng làm cho dương khối đang hoạt động trong huyết càng mãnh liệt tiến sâu vào bên trong

Ghê rợn hơn cả là khuôn mặt của Hiệu Phó, miệng bị một chiếc khóa màu đen khóa lại, chỉ có thể phát ra những tiếng i i a a bất đồng, hai bên mặt bị cây dao phẫu thuật trong tay Chu Tiểu Uyên khắc lên hai chữ "Tiện Nhân" máu chảy đầm đìa

5 người "..."

"Sao thế không muốn à ?" Chu Tiểu Uyên thấy 5 người họ đứng yên không nhúc nhích nghiêng đầu hỏi

"Không phải, nhưng như thế có ổn không ?" Nếu người đến không phải là bọn hắn mà là một ai khác thì sẽ gặp rắc rối to đấy

"Không phải có các cậu rồi sao ? Thế nào muốn chơi không ?" Chu Tiểu Uyên không chút để ý nhún nhún vai, nụ cười càng trở nên điên dại

"Cô giáo, đưa cho tôi nào" Mộ Dung Huyền bước đến bên cạnh cô, nhanh tay đoạt lấy con dao phẫu thuật. Vung một cái đã cắt đứt động mạch cổ của Hiệu Phó, máu tươi phun ra chết không nhắm mắt

"Này... thế này thì còn gì vui nữa ?!" Chu Tiểu Uyên bắt mẫn bừa bãi. Cô chỉ vừa mới bắt đầu thôi được không, đừng có cắt đứt hứng thú của cô như thế chứ

"Nếu cô giáo muốn, tôi có thể tặng cô vài người để chơi" Cố Mạnh Phong cũng bước lên khoác vai cô, cái giọng điệu ngả ngón mãi không thay đổi được

"Không cần, sắp đến giờ lên lớp rồi các cậu xử lí cái xác rồi về lớp đi" Chu Tiểu Uyên hất cái móng heo trên vai mình ra không mặn không nhạt nói rồi quay người đi thẳng để lại 5 người nam nhân cùng với cái xác trên cỏ

Như cũ 40 cmt nhé

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Năm người nam nhân đứng trong vườn trường nhìn theo bóng lưng của cô gái đến khi khuất dạng mới từ từ thu lại tầm mắt

Hành động ban nãy của cô khiến bọn hắn nhớ lại một chuyện trước đây mà bọn hắn chẳng muốn nhớ đến

Trong căn phòng thí nghiệm tanh tươi mùi máu , thi thể chất đầy đất nổi bật lên hình ảnh đôi cánh được vẽ bằng máu đỏ rực kèm theo nụ cười điên dại của cô gái

Khung cảnh đó rõ ràng chết chóc như vậy nhưng cũng thể lương, tuyệt vọng vô cùng

Cũng như cô gái kia, là kẻ sát nhân lại khiến người ta đau lòng cô

Lúc đó bọn hắn 13 tuổi vì tò mò mới tìm đến căn phòng bí mật đó cũng từ ngày hôm đó màu đỏ như một nỗi ám ảnh lớn nhất trong lòng bọn hắn. Muốn quên thì không thể, nhớ đến lại đau đớn khôn nguôi

Khi bọn hắn trở lại phòng thí nghiệm thì cô gái đó đã không còn mà phòng thí nghiệm đó cũng bị dỡ bỏ.

Chu Tiểu Uyên ra khỏi khu vườn thì cũng đến giờ lên lớp. Cô cố gắng lê từng bước chân nặng nhọc đến phòng học .

Trải qua hết hai tiết học dài lê thê cuối cùng Chu Tiểu Uyên cũng có chút thời gian để thở. Kết thúc tiết học cô cũng không xuống can tin hay đến phòng làm việc mà xuống phòng y tế, mượn tạm một phòng rồi nằm xuống nghỉ ngơi

Chợt nghĩ đến cái gì đó, Chu Tiểu Uyên mở mắt ra nhìn chòng chọc lên trần nhà một lúc sau mới cất tiếng nói

"Tiểu Kì Sao cô lại xuất hiện rồi ?"

[Thế nào không hoan nghênh tôi trở lại sao ?]

Không có một ai trong phòng nhưng bên tai Chu Tiểu Uyên lại vang lên giọng nói châm chọc của một cô gái. Cười một tiếng

" Sao có thể chứ, tôi rất mong chờ ấy chứ "

[Đúng rồi, tôi mà không xuất hiện thì cô cũng chỉ biết đánh chết tên biến thái kia . Nào có trò hay để xem chứ ?!]

" Nhưng vì sao lại là bây giờ cô đã khôi phục rồi sao ?"

[Không hoàn toàn nhưng cũng có thể hoạt động một thời gian]

" Trong bao lâu ?"

[Không rõ. Nhưng chắc cũng khá lâu]

" Ukm " Vậy thì tốt quá rồi. Chỉ cần có Tiểu Kì bên cạnh cô cảm thấy vô cùng yên tâm

Trong cơ thể cô bây giờ tồn tại hai nhân cách. Tiểu Kì xuất hiện khi cô vẫn còn trải qua những cuộc tra tấn trong căn phòng thí nghiệm

Cũng chính nhờ cô ấy mà cô có thể thoát khỏi cái nơi đó, mà sống tận bây giờ. Nhưng Tiểu Kì chỉ hiện diện vồn vẹn một năm, sau khi giúp cô hoàn toàn thoát khỏi sự truy đuổi của đám cận vệ kia liền không thấy xuất hiện nữa

Trong một năm đó, tình yêu phản bội, cha mẹ vứt bỏ, cô mắc bệnh trầm cảm nặng nếu không phải có Tiểu Kì bên cạnh ủng hộ cô nhất định không thể vượt qua được. Có thể nói cô ấy vừa là người thân đồng thời cũng là ân nhân của cô

" Tiểu Kì à, tôi rất nhớ cô đấy "

[Tôi biết, tôi biết, bây giờ thì ngủ một giấc đi cô cũng mệt mỏi rồi] Thấy cô vẫn sống tốt thế này thì cô ấy cũng yên tâm phần nào. Tiểu Uyên trông có vẻ kiên cường vậy thôi chứ thật chất hơn bất cứ ai cô là người nhạy cảm và dễ tổn thương

" Cô sẽ ở đây với tôi chứ ?" Chu Tiểu Uyên mắt lim dim nhưng vẫn cố hết sức gắng gượng để nói chuyện

[Tất nhiên, nào yên tâm mà ngủ đi]

" Ừm "

Hôm nay Chu Tiểu Uyên chỉ có hai tiết dạy buổi sáng vì vậy sau khi thức giấc cô cũng không cần ở lại trường mà lập tức trở về nhà. Nhưng vừa bước vào cổng thì thấy một cô gái ăn mặc thời thượng đang đứng trước cửa nhà mình ngó trái ngó phải không biết đang làm gì

" Cô gái, cô làm ở đây vậy ?"

Cô gái nghe tiếng gọi giật thót một cái rồi từ từ quay lại nhìn mỉm cười nói: "Xin lỗi, chị là Thiên Thiên người quen của anh Thần. Chị có gọi điện nhưng không thấy anh ấy bắt máy nên phải đến tận đây "

"Ồ, ý cô là Lục Thần phải không ? Ngại quá anh ấy chưa bao giờ về nhà cả "

Cô ở kếp cũng được bốn năm rồi nhưng trừ tên ra thì cô chưa bao giờ thấy mặt chủ nhà cả. Mặc dù cũng có chút tò mò nhưng không đến mức phải tìm hiểu quá sâu. Nguyên tắc của việc ở kếp là không bao giờ xâm phạm vào cuộc sống riêng tư của đối phương

Cô gái này đến đây còn xưng hô thân mật như vậy chắc hẳn là người thân hoặc là bạn gái gì đó của Lục Thần.

" Vậy sao ? " Thiên Thiên thất vọng thờ dãi một tiếng nói : " Có thể cho tôi vào nhà một lát không, Lục Thần mượn tôi một chút đồ nhưng vẫn chưa trả lại "

" Cũng được " Chu Tiểu Uyên thân thiện gật gật đầu

[Tiểu Uyên sao cô có thể dễ dàng cho người lạ vào nhà như thế ?] Tiểu Kì thấy hành động của cô không khỏi lo lắng, nhắc nhở một câu

" Yên tâm đi, cô ấy không dám làm gì đâu "

[Tiểu Uyên....]

Chu Tiểu Uyên đi lên trước mở cửa mời Thiên Thiên vào nhà, sau đó tự mình xuống bếp pha hai cốc cà phê lên đặt trên bàn.

" Cô đã tìm được đồ chưa "

" Ừm được rồi, cảm ơn nhiều lắm " Thiên Thiên vẫy vẫy cái đĩa trong tay ý đã tìm được

" Vậy thì tốt, tôi có pha cà phê hi vọng cô không chê " Chu Tiểu Uyên ngồi xuống sofa đầy lý cà phê đến trước mặt cô gái cười nói

" Ngon lắm, tay nghề của em vẫn tốt như xưa " Thiên Thiên nhấp một ngụm khen ngợi, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ hoài niệm

Chu Tiểu Uyên như không nhận ra ánh mắt của cô ấy vẫn khách sáo đáp lại một tiếng: " Cô quá khen "

" Tiểu Uyên em không cần nói chuyện xa cách như vậy đâu "

" Hừ ? Tại sao ? Chúng ta chỉ vừa mới gặp nhau thôi mà, lịch sự với khách là điều tất yếu "

" Tiểu Uyên chị thật sự rất nhớ em "

Thế nào các nàng tò mò không ? Ta dừng đây cho các nàng tò mò chết

Luật cũ 40 cmt một chương mới nhé

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

" Tiểu Uyên chị thật sự rất nhớ em " Ánh mắt Thiên Thiên nhìn cô mang theo sự áy náy vô hạn kèm theo sự nhớ nhung không nguôi khiến Chu Tiểu Uyên không biết phải làm sao

Đã nhiều chuyện xảy ra như vậy rồi mà còn muốn dây dưa đến bao giờ đây ?

" Cô gái quả thật chúng ta chỉ là người xa lạ, xin cô đừng làm khó tôi "

" Tiểu Uyên chuyện năm đó là lỗi của chị, nhưng chị làm như vậy là vì em kia mà " Thiên Thiên kích động đứng bật dậy đến trước mặt cô ép buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt cô ấy

Đúng vậy, là cô ấy đã phản bội Tiểu Uyên, dù vậy đó còn không phải vì an nguy của cô ? Cô thật sự nghĩ rằng lũ sói kia là thật lòng hay sao ? Nếu như thật lòng cũng sẽ không bị cô ấy dụ dỗ ngay lập tức như vậy. Cô ấy đã dành thời gian hai năm để lật tẩy bộ mặt xấu xa của bọn chúng nhưng vì sao người cô đau lòng không phải cô ấy chứ.

Tiểu Uyên em hãy nói đi rốt cuộc chị đã làm sai gì chứ ?

" ... Vì tôi ư ? " Chu Tiểu Uyên bây giờ không còn giữ bộ dạng lạnh nhạt thờ ơ nữa rồi, ánh mắt dần dần trầm xuống âm u tựa giếng cổ: " Quả thật là vì tôi, tuy nhiên chị làm sai cách rồi "

Không muốn người khác biết trừ phi đừng làm, không phải là Thiên Thiên thì cũng sẽ là một người khác. Dù là bất kì ai thì đến một lúc cô nhận ra được bộ mặt lang sói của bọn chúng

Nhưng lần này đến lần khác cứ nhất định phải là Thiên Thiên. Người mà cô tin tưởng nhất, thân thiết nhất lại đâm cô một nhát chí mạng. Cô không oán hận những điều Thiên Thiên đã làm lại không thể chấp nhận việc bị cô ấy phản bội

" Không , không đâu. Chị không sai, chỉ có em vẫn mãi không quên được bọn hắn "

"... " Đúng là cô vẫn chưa quên, ai có thể quên được những kẻ đã từng khiến mình sống đi chết lại kia chứ ?

Đến chết cũng không quên được !!!

Thiên Thiên thấy cô im lặng không nói tiến thêm một bước ôm cô vào lòng nhỏ giọng thì thào:

" Tiểu Uyên trở về đi được không. Chị hiểu em đang cảm thấy thế nào nhưng tất cả đã qua rồi. Trở về đi, được không ? "

" Thiên Thiên, chị chưa bao giờ hiểu tôi cả dù là trước đây hay bây giờ. Chưa bao giờ ..."

Nếu Thiên Thiên hiểu thì cô ấy sẽ chẳng bao giờ làm ra những chuyện đó

Hơn nữa cô ấy sai rồi, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Dám nam nhân kia vẫn không muốn buông tha cho cô. Đến tận bây giờ cô vẫn còn trong sự kiểm soát của chúng.

Ngay cả nơi ở này chắc hẳn cũng là do bọn hán bố trí. Nếu hôm nay Thiên Thiên không đến đây thì có lẽ cô vẫn chưa biết được điều này

Xem ra cô lại phải chuyển chỗ nữa rồi

" Tiểu Uyên, em nói gì vậy ? Chị là người hiểu rõ em nhất mà. Chính em cũng đã nói như vậy không phải sao ? " Cả người Thiên Thiên cứng đờ về mặt đầy hoang mang trong ánh mắt còn mang theo vẻ điên cuồng

" Chị biết em giận dữ nhưng ... "

" Tôi không giận dữ Thiên Thiên. Những việc chị làm tôi không muốn truy cứu nữa cũng không muốn có bất cứ quan hệ gì với chị "

Về mặt Thiên Thiên như bị sét đánh, khuôn mặt vốn hồng hào, xinh đẹp nay nhợt nhạt đến đáng sợ. Cả người run run như sắp đổ

" Tiểu Uyên em thật tàn nhẫn. Lẽ nào em không nhận ra tình yêu chị dành cho em là thật ? "

"... " Những lời nói này đúng là rất tàn nhẫn nhưng không còn cách nào khác, để chị ấy buông tay thì chỉ còn cách này thôi

Không thể đáp lại thì đừng gieo hi vọng. Đến bây giờ cô mới thật sự hiểu được. Đáng lí ra lúc đó cô không nên quá thân cận với Thiên Thiên để rồi cô ấy chìm sâu vào đoạn tình cảm không lời hồi đáp này

Bị kịch năm năm trước cô không có quyền oán hận ai, đơn giản vì cô là nguyên của mọi tội lỗi này

Chỉ là cô không hiểu được, cô chưa từng níu kéo bất cứ điều gì, chưa từng làm lỗi với bọn họ thế thì sao lại độc ác như vậy, đem cô thành súc sinh mà dầy vò.

Đó là điều khiến cô thống hận nhất. Tình cảm 12 năm đổi lại những năm tháng sống không bằng chết trên bàn thí nghiệm. Đúng là nực cười

" Thật thì đã sao. Tôi không có bốn phận phải đáp lại chị "

" Em..." Thiên Thiên nghẹn họng nhìn cô trân trối như không thể tin được. Đột nhiên sắc mặt Thiên Thiên trầm xuống ánh mắt điên cuồng mà cố chấp.

Thiên Thiên ôm lấy mặt cô, cúi đầu xuống hung hãn cắn xé đôi môi cô. Đến khi trong miệng tràn đầy vị tanh của máu Chu Tiểu Uyên mới hoàn hồn giấy dựa thoát ra

" Thiên Thiên chị điên rồi "

" Đúng chị điên rồi. Yêu em đến điên rồi "

Ngay lúc không khí căng thẳng nhất cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra . Năm con người đứng trước cửa sắc mặt phức tạp nhìn Thiên Thiên và Chu Tiểu Uyên

" Hai.. Hai người.. "

Là bọn hán hoa mắt sao ? Một người là cô giáo, một người là mẹ. Vậy mà mới lúc này hai người họ lại....

Chu Tiểu Uyên cũng kinh ngạc không kém. Mấy cái tên này sao lại ở đây ? Còn Thiên Thiên thì chẳng lộ ra vẻ mặt gì cảm thấy túi xách của mình lại hôn lên má Chu Tiểu Uyên một cái rồi mới rời đi

Khi đi ngang qua năm người trước cửa ánh mắt cô ấy lạnh lẽo buốt giá vô cùng

Thiên Thiên đi rồi chỉ còn lại sáu người đối mặt nhìn nhau không khí lẫn nữa đông cứng lại. Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Cố Mạnh Phong không nhịn được nữa cất tiếng hỏi :

" Cô giáo, cô không nên giải thích gì sao ? "

" Hừ ? Có gì phải giải thích kia chứ "

" Đó là mẹ của tôi vì sao hai người lại hôn nhau ?! "

" Tai nạn mà thôi " Tôi biết đó là mẹ các cậu rồi còn biết các cậu từ lúc còn nhỏ xú kia kia. Ở đó lớn lối cái gì

"..." Cô đây là xem bọn hần là con nít ba tuổi mà lừa gạt đấy à. Tình cảnh vừa rồi chắc chắn không có ai tin là tai nạn

" Haizz. Thật sự chỉ là tai nạn, hơn nữa tôi cùng cô ấy quen biết đã lâu thân mật một chút thì đã sao "

Chu Tiểu Uyên trợn mắt nói dối, cũng may bọn hần chỉ thấy hai người hôn nhau mà không chú ý đến câu nói của Thiên Thiên nếu không cô có 10 cái miệng cũng không cãi được

" Cô giáo quen mẹ chúng tôi sao ?"

Thật ra bọn hần ngạc nhiên cũng không có gì kì lạ, người bọn hần gọi là mẹ còn không gần gũi bằng bảo mẫu. Từ nhỏ đến lớn bọn hần có được mấy lần gặp cô ấy đâu chứ

Cho dù có cũng chỉ là thoáng quá. Quả thật nhiều khi bọn hần không biết Thiên Thiên có phải là mẹ của họ thật hay không. Nài có người mẹ nào ngay cả con mình cũng không muốn nhìn đâu

Tất nhiên Chu Tiểu Uyên không biết điều này, cô vẫn thân nhiên gạt đầu:

" Phải "

"Ủm " Cả bọn gạt gù ra vẻ đã hiểu nhưng rồi lại: " Khoan đã nếu vậy năm nay cô bao nhiêu tuổi ? "

" 32 tuổi "

CMN !!!!!

32 tuổi ? Đã 32 tuổi rồi, không phải cubgx bằng tuổi mẹ bọn hần sao ? Thế từ trước đến giờ bọn hần đã làm chuyện ngu xuẩn gì thế này ? Đi trêu ghẹo một người phụ nữ đáng tuổi mẹ mình

Chẳng lẽ khẩu vị bọn hần nặng đến vậy sao ? Không lí nào lại thế....

" Có chuyện gì sao ? "Mấy cái đứa này thật lạ lùng nha, cái bộ dạng trố mắt thế này là sao chứ, bộ cô già lắm sao ?

" Không... Không có gì. Chúng ... Chúng tôi về trước "

Lời vừa dứt thân ảnh cũng biến mất theo, để lại Chu Tiểu Uyên ngẩn ngơ phía sau

Ta nói nhé các nàng, cốt truyện này ấy nó diễn biến rất nhanh luôn vì vậy tầm 40 chương là kết thúc rồi nha

Hơn nữa sắp thi hk rồi nên tốc độ ra chương cũng chậm lắm nhé các nàng. Có khi đến tết ta mới đăng lại

Luật cũ 40 cmt

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Ái, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Sau cái lần Thiên Thiên đến nhà cô hôm sau cô liền đổi nhà, vị chủ nhà thần bí Lục Thần kia không hề lộ mặt cũng không thắc mắc tại sao liền để cô đi

Nơi ở mới là căn nhà rao bán giá rẻ, điều kiện không tốt bằng chỗ cũ nhưng ít nhất giao thông cũng thuận tiện lại gần trường học nên mọi chuyện cũng coi như suông sẻ

Còn một việc nữa, năm con người kia cứ giáp mặt cô trên trường lập tức đi đường vòng. Chỉ có mỗi Hoả Diễm là cư xử bình thường, không mặn không nhạt.

Nói đến Hoả Diễm cô lại nhận ra thêm một điều bất thường. Nhóm người Mộ Dung Huyền tổng cộng gồm sáu thành viên nhưng cái con người Hoả Diễm này rất ít khi tham dự, cùng lắm là đứng ngoài xem kịch mà thôi. Như cái lần đám nhóc kia đến nhà cô, kết quả chỉ có 5 người. Nếu cô nhớ không lầm thì Hoả Diễm không phải đi Thiên Thiên sinh ra, chuyện năm đó cha của hần Hoả Lạc Viện không hề tham gia vào

Không biết có phải cô bị ảo giác hay không nhưng ánh mắt hần ta nhìn cô đôi khi lộ ra vẻ nham hiểm khác thường

Bây giờ Chu Tiểu Uyên đang ngồi trong phòng làm việc bàn giao công việc với lớp trưởng. Nói thật chứ cái lớp này mặc dù cư xử với các giáo viên khác không tốt lắm nhưng thành tích lại vô cùng xuất sắc càng không nói đến gia thế cũng thuộc hàng thượng thừa

" Cô giáo à, tuần sau trường sẽ tổ chức cuộc thi bóng đá các khối, nhưng lớp mình không đủ người " Vũ Đình cầm trong tay bản kế hoạch báo cáo

" Hiện nay gồm có những ai " Đây là hoạt động của lớp nên cô không thể tỏ ra hời hợt được. Nói ra thì từ trước đến nay có hoạt động gì cô đều giao cho Vũ Đình một chút cũng không nhúng tay vào

Ưm đối với vị lớp trưởng Vũ Đình này cô vô cùng tin tưởng, năng lực làm việc rất cao nên nếu không cần thiết cô sẽ không can thiệp. Cứ để bọn nhỏ thảo luận với nhau thôi

" Chỉ mới có 5 người. Những người biết chơi thì không tham gia còn lại đều không biết chơi "

" Nhóm người Mộ Dung Huyền có tham gia không ?"

"... Không ạ, ngũ thiếu không bao giờ tham gia những hoạt động này đâu "

" Được rồi em về lớp đi, cô sẽ thuyết phục họ "

" Vâng "

Đúng là cô đã nói sẽ thuyết phục bọn gấn nhưng mà mấy bữa nay bọn hấn cứ tránh mặt cô, ngôi trường này lại rộng như vậy cô biết đi đâu tìm bọn hấn bây giờ

Quả thật không phải nhìn thấy mấy người đó tâm tình cô rất tốt nhưng đây là việc khẩn cấp cô không thể không chủ động đi tìm người được

" Nè nè Tiểu Kì cô nói xem bọn gấn sẽ ở đâu được " Chu Tiểu Uyên vừa đi lòng vòng quanh trường vừa trao đổi với Tiểu Kì

[...] Nghĩ cô là cái máy định vị chắc búng tay một cái là biết vị trí ?

[Trên sân thượng]

" Oh, tôi biết cô nhất định sẽ đoán được mà "

[...] Cô không đoán có được không, điều cô nói đều cơ sở hết cả đấy nhé

Đúng như Tiểu Kì nói năm con người này đang nằm dài trên sân thượng hưởng gió trời nhưng vừa nhìn thấy Chu Tiểu Uyên liền bật dậy chuẩn bị bỏ trốn, cứ như được thiết lập sẵn vậy

Cô đáng sợ vậy sao ?!

"Ấy da đừng chạy, tôi có chuyện cần nói mà "

Bọn hấn không nói gì đứng trên tại chỗ ánh mắt nhìn vô đây cảnh giác. Sao cô cứ cảm thấy mình là kẻ xấu bắt nạt cô gái nhỏ vậy nhỉ. Áo giáp, nhất định là áo giáp rồi !!!!!

" Là thế này, tuần sau trường chúng ta sẽ tổ chức cuộc thi bóng đá, đề lớp có đủ số lượng thi đấu tôi hi vọng các cậu có thể tham gia cùng với lớp"

"... Ừm..." Cả bọn mím môi nhìn cô như muốn lại như có gì đó ngăn cản không thể mở miệng

" Các cậu thấy sao ?" thấy bọn hấn không trả lời Chu Tiểu Uyên hỏi lại lần nữa

Phải nói sao đây ta, không phải bọn hấn không muốn trả lời nhưng mệnh lệnh của mẹ lại là không gặp, không chủ động nói chuyện, không trả lời. Dù có thấy Chu Tiểu Uyên cũng phải đi đường vòng, cô có hỏi cũng không được trả lời.

Nghe qua thì có vẻ vô lí nhưng bọn hấn lại răm rắp làm theo. Không biết vì sao nhưng đối với người mẹ chẳng mấy thân thiết này, bọn hấn lại sinh ra cảm giác sợ hãi bất phân khán

" Được rồi các cậu chỉ cần cho tôi biết có muốn tham gia hay không thôi " Chu Tiểu Uyên như nhận ra nỗi khổ của bọn hấn hạ một bậc thang

"Ừm "

" Được rồi, chi tiết liên hệ với Vũ Đình, còn bây giờ các cậu nên về lớp đi " Chu Tiểu Uyên nói xong liền quay người rời đi. Hỏa Diễm không on đây cô lại phải đi tìm hấn nữa rồi

Năm thiếu niên thấy Chu tiểu Uyên đi rồi mới dám thở phào một hơi. Đáng lí ra bọn hấn sẽ không nhận lời nhưng ngay lúc đó tin nhắn của Thiên Thiên

vừa tới vài bọn hấn đồng ý. Lệnh trời đã ra còn dám không làm ư ?

Cùng lúc đó, trong phòng tổng thống của khách sạn Hoàng Nhất, Thiên Thiên lạnh lùng đứng đối diện với bốn người đàn ông tay cầm một tập hồ sơ đập mạnh xuống bàn trà khiến cho cái bàn lung lay dữ dội

" Không phải các anh đã chấp nhận sẽ không còn liên hệ gì với cô ấy nữa sao, chuyện này lạc thế nào ?"

" Đúng là chúng tôi đã hứa như vậy nhưng chính em lạc người phá luật trước còn có thể trách chính tôi sao ?" Người đàn ông đeo kính gọng vàng ngàn nhật lên tiếng, cầm lấy tập hồ sơ bình thản nói

" Mộ Dung Thần anh đừng đùa với tôi, thời hạn 10 năm đã kết thúc, mọi chuyện cũng chấm dứt rồi "

Đứng vậy bốn người đàn ông ngồi trước mặt Thiên Thiên đây là chồng hợp pháp của Thiên Thiên, đồng thời là cận bá nam hại Chu Tiểu Uyên đau khổ khôn nguôi

" Thiên Thiên, hợp đồng của chúng ta đúng là đã kết thúc nhưng mối quan hệ vợ chồng này vẫn chưa chấm dứt thế mà em đã chịu không được đi tìm cô ta, em nói xem ai là người phá luật trước đây ?" Cổ Kính đứng dậy đi về phía Thiên Thiên bàn tay thon dài yêu thương vuốt ve gương mặt cô

" Tôi đã đưa giấy li hôn, chính các anh là người không chịu ký " Thời đại này chấp nhận chế độ đa phu đa thê vì vậy một nhóm đàn ông này chỉ lấy một mình cô làm vợ, nghe thì có vẻ tự hào nhĩ nhưng chỉ mình cô biết có bao nhiêu tủ nhục cùng không cam lòng

" Vì thế nên chúng ta vẫn còn là vợ chồng "

" Ha vợ chồng ? Các người không phải chỉ coi tôi như cái máy sinh sản thôi sao ? Đừng nói những lời hoa mỹ, thật buồn nôn" Nghĩ lại năm đó cô biết được ta nghĩ này của bọn hấn mới bất chấp tất cả tách Chu Tiểu Uyên ra khỏi bọn chúng nếu không thì người chịu khổ nhất định là cô ấy

Thiên Thiên ấy à, cô thà để bản thân thương tật chứ nhất định không để cho Chu Tiểu Uyên chịu một chút ủy khuất. Thế nhưng cô đã làm đau Tiểu Uyên mất rồi. Cô ấy không tha thứ cho cô cũng dễ hiểu thôi

" Không cần nhiều lời vô nghĩa, giấy li hôn tôi đã đưa muốn kia hay không thì tùy các anh. Nếu các người còn muốn hại Tiểu Uyên dù có hi sinh cái mạng này tôi cũng sẽ giết chết các người " Thiên Thiên hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh sau cùng dứt khoát rời đi

Tiểu Uyên nếu năm năm trước chị đã không thể bảo vệ em chu toàn thì lần này bằng bất cứ giá nào chị cũng sẽ mang đến cho em hạnh phúc. Tiểu Uyên chờ chị !!

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Đoàn... Đoàn...Đoàn..

Tùng đột pháo nổ vang dội cả bầu trời. Ngày hôm nay trường Lam Thương sôi động hơn hẳn mọi ngày. Chỉ đơn giản, hôm nay là hội thao được tổ chức cho tất cả các khóa, hơn thế nữa còn có sự đóng góp tích cực của Lục thiếu-nam thần trong mộng của hàng vạn thiếu nữ

Trên sân bóng sáu thân ảnh mỹ thiếu niên chạy như bay trên sân cỏ, mỗi đường chuyển hay phát bóng đều vô cùng hoàn hảo khiến cho nữ sinh xung quanh hét lên đầy phấn khích, có người chịu không nổi suýt chút nữa ngã xỉu tại chỗ

Chu Tiểu Uyên đứng một bên quan sát ánh mắt đầy vẻ tán thưởng, cô phải công nhận rằng mấy tên này chỉ cần nghiêm túc lên thì đúng là quá mê người, so với cha chúng thì có hơn một phần nhiệt huyết tuổi trẻ

Thật tình mà nói cô không nghĩ bọn hấn sẽ nhanh chóng như vậy đáp ứng thỉnh cầu của cô. Nhưng thấy bọn hấn nghiêm túc thế này cô cũng yên tâm rồi

Nếu không lại ương ương dở dở thì ai chịu trách nhiệm đây?

Trận một kết thúc, hai đội rời sân để nghỉ ngơi. Chu Tiểu Uyên hai tay hai túi ni lông đựng đầy nước ướp lạnh đưa đến lớp mình, bọn nhóc này cố gắng vì lớp như thế cô cũng nên ân cần một chút

Tuy nhiên cô chưa kịp tới gần đã bị đám đông phía trước chặn lại. Nữ sinh người nào người nấy xinh đẹp như hoa, hai mắt biến thành hình trái tim đưa nước chấm lo đủ kiểu cho nam thần trong lòng họ. Ai nấy đều hận không thể móc tim dâng lên để tỏ lòng thành.

Trẻ con thời nay thật đáng sợ!!!

Trước tấm chân tình của các bạn nữ, nam thần không chút mảy may quan tâm lại đi đến trước mặt một người khác nhấc tay cầm lên chai nước, ngửa đầu từng ngụm uống sạch

Chu Tiểu Uyên khước môi giật giật, đám người này đồ ngon vật lạ không muốn lại đến đây giành nước rẻ tiền. Thật đúng là không chịu nổi

"Phần còn lại các em đưa cho những người khác nhé."

"Chúng tôi thi đấu vất vả như vậy chẳng lẽ cô không động viên gì sao?" Lãnh Tinh, Lãnh Huyết hai còn người này lâu lâu mới mở miệng ra nói một câu thể mà lần nào cũng khiến cô khó xử

"Cố gắng thi đấu, nếu chiến thắng cô mời các em một bữa" Những lời này cô thật sự chẳng muốn nói ra miệng đâu nhưng cứ nhìn đến gương mặt âm u của bọn họ thì thật...

"Nếu không chiến thắng thì sao?" Cố Mạnh Phong tựa đầu vào vai cô, âm mũi nặng nề từ thân nói

"Vẫn sẽ mời"

"Chỉ chúng tôi thôi chứ?"

"Cả lớp"

"Hừm... Cô giáo không được quyết lời đâu đấy" Mộ Dung Huyền kéo dài giọng ra cười cười nham hiểm nhìn cô

"Tất nhiên" Sao đột nhiên cô thấy có chút lạnh lạnh "Được rồi, sắp vào hiệp 2 các em chuẩn bị đi"

Nhóm người nhìn theo bóng lưng rời đi của cô lâm vào trầm tư. Một người phụ nữ không chút phong tình như cô vì sao lại có thể.... Thôi bỏ đi, đó không phải là việc bọn hắn nên quan tâm

Trận thứ hai rất nhanh liền kết thúc và tất nhiên phần thắng thuộc về lớp của Chu Tiểu Uyên. Cô cũng rất giữ chữ tín mời cả lớp đi ăn, lạ lùng thay mọi người đều từ chối không đi. Không phải nhà có việc thì là người không khỏe, tất thấy lý do đều lấy ra sử dụng cả

Nhìn tình cảnh này, dùng đầu gối nghĩ cũng biết là ai làm rồi. Đám người Mộ Dung Huyền đó đúng là biết cách gây chuyện

Những thành viên khác không đi nhưng sau con người đó vẫn kè kè theo cô đến nhà hàng. Tuy nhiên ngồi chưa được bao lâu, bọn hắn lần lượt xin đi mãi không thấy quay về. Đến khi cô gọi điện cửa phòng ăn đột nhiên mở ra

"Quay lại rồi... Thiên Thiên?" Thấy người đến cả người cô lập tức không khỏe. Thì ra không phải bọn hắn bày trò mà là người mẹ này xúi giục à. Đùa cô cũng vui quá nhỉ

"Sao chị lại đến đây?"

"Chị muốn gặp em" Thiên Thiên rất tự nhiên kéo ghế ngồi đối diện Chu tiểu Uyên tươi cười sáng lạn

"Tôi nghĩ giữa chúng ta không có gì để gặp nhau cả" Chu Tiểu Uyên nhàn nhạt nói rồi đứng lên chuẩn bị rời đi.

Những chuyện đã qua thì hãy để cho nó quên lãng theo thời gian đi, cô đã không muốn truy cứu chuyện cũ. Cứ sống tốt ở hiện tại là được

Trước đây Tiểu Kì vẫn thường nói với cô rằng: Lãng quên cũng là một dạng của hạnh phúc, bởi khi chúng ta chấp nhận buông tay với quá khứ và bước về phía trước không một lần ngoảnh lại, thì khi ấy, hạnh phúc mới thật sự mỉm cười

Cũ đi mới tới.

"Vậy em không muốn biết vì sao lại bị nhốt trong phòng thí nghiệm?"

Cả người Chu Tiểu Uyên run rẩy theo câu nói của Thiên Thiên. Đó vẫn luôn là vấn đề mà cô thường tự hỏi. Vì sao bọn họ lại tàn nhẫn như vậy, kết thúc nhưng vẫn không để cô được sống yên ổn? Tình cảm mười mấy năm trời chỉ là một trò đùa thôi sao? Họ xem cô là gì, thú nuôi, súc vật hay chỉ đơn giản là một món đồ chơi để chúng mặc sức giẫm đạp

Cô vẫn nghĩ rằng dù họ không yêu cô, tổn thương cô nhưng vẫn có chút cảm giác. Thế rồi cô nhận ra rằng, bản thân vốn chỉ là một người qua đường đáng thương chưa từng được quan tâm, chưa từng được đối xử tử tế

Cuộc đời này tàn nhẫn như thế đấy, nó cho bạn tất cả cũng lấy đi tất cả của bạn. Dù bạn có cầu xin hay níu kéo thế nào cũng chẳng ăn thua

Đủ rồi, như thế là đủ lắm rồi. Chạy trốn suốt năm năm vẫn không thể thoát ra bóng ma quá khứ vậy thì hãy đối mặt đi, một lần cuối cùng chấm dứt tất cả mọi thứ. Từ nay về sau cô không dính liếu gì đến nó nữa

[Tiểu Uyên, vẫn ổn đấy chứ?] Mấy ngày nay Tiểu Kì phải ngồi thiền để lấy sức, mỗi lần hoán đổi thân xác đều mất rất nhiều thể lực

" Vãn ỏn "

[Nếu không chịu được thì nói nhé, tôi sẽ thế chỗ cho cô]

" Tiểu Kì, cảm ơn cô "

" Thế nào, em có muốn biết không "

" Được rồi, chị nói đi " Chu Tiểu Uyên ngồi lại xuống ghế nghiêm túc lắng nghe

" Vậy thì bắt đầu từ khi chúng ta còn bé nhé "

" Khoan đã, chuyện này thì liên quan gì với nhau chứ " chu Tiểu Uyên lập tức ngắt lời Thiên Thiên. Một lần đau thôi là quá đủ rồi, vì sao lại kéo thêm một chuyện như thế vào nữa

" Em quên rồi sao, gia tộc của chúng ta "

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Ái, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 15-21

Nói về quan hệ giữa Chu Tiểu Uyên và Thiên Thiên thật sự không thể gói gọn trong ba chữ " Chị yêu em " được, mà quá khứ của hai người đều là vết thương lòng không muốn lại nhắc đến. Nhưng có những lúc cần mạnh mẽ để đối diện với những điều đã qua và đặt dấu chấm hết cho nó.

Lần đầu mà hai người gặp nhau cũng thật chẳng vui về gì cho cam. Người ta thường cho rằng con cả và con riêng, mối quan hệ không như chó với mèo thì cũng là ngấm ngấm hăm hại nhau. Thế đã có ai nghĩ đến một tình huống khác hay không ? Tình huống mà hai người họ sống chung hòa thuận, thậm chí còn thân thiết hơn cả chị em ruột

Ở chu gia, vào sinh nhật lần thứ 9 của đứa con gái duy nhất - Chu Tiểu Uyên, ba của cô là Chu Dạ đột ngột dẫn về một đứa con riêng lúc này đã tròn 12 tuổi. Bầu không khí của bữa tiệc đang đến hồi sôi động vì sự xuất hiện bất ngờ này mà nhanh chóng đông cứng lại

Trong nội bộ gia tộc, những người mẹ ít nhiều cũng dạy dỗ con cái về khái niệm con riêng của cha. Lâu dần hình thành thái độ tiêu cực với danh xưng này. Như bây giờ đây, những tiểu thư, thiếu gia đều nhìn cô bé với ánh mắt ghét bỏ. Mà đương sự lại vô cùng bình thản, đôi mắt xanh biếc trong suốt như thấu hiểu toàn bộ thế giới này

"Ba ba, đây là chị gái con sao ?" Một giọng nói ngọt ngào vang lên, đúng lúc làm dịu lại bầu không khí

Chu Tiểu Uyên như một chú mèo nhỏ nũng nịu nhanh nhẹn chạy đến nhào vào lòng Chu Dạ, hôm nay cô đặc biệt mặc một chiếc đầm màu hồng phấn khiến cô bé như một cô công chúa bước ra từ câu chuyện cổ tích

Chu Dạ cũng ôm lấy cô, nhẹ nhàng xoa mái tóc mềm mượt của con gái, giọng nói cực kì dịu dàng : " Đúng vậy, đây là món quà ba ba chuẩn bị cho con, thấy thế nào ? "

Lời vừa phát ra xung quanh liền nổi lên tiếng cười châm chọc. Cười cho danh phận con gái riêng không thể danh chính ngôn thuận xuất hiện trước mặt mọi người, cười cho sự đề tiện của Chu Dạ dám làm không dám chịu, đi nói dối với một đứa con nít

Dưới ánh mắt châm biếm của mọi người, Chu Dạ không khỏi cảm thấy chột dạ. Hẳn lúc trẻ phong lưu thành tính sau này kết hôn bản tính cũng không thay đổi là mấy, lưu luyến từ bụi hoa này đến bụi hoa khác

Đến khi có một người phụ nữ tên Thanh Liên muốn ông nhận lại đứa bé này, ông cũng rất rộng rãi đón nhận, chỉ là cô bé này không thể có được một danh phận chính đáng. Dù gì thì Chu Tiểu Uyên cũng là con gái bảo bối, ông làm sao nỡ để cô bé chịu ủy khuất

Chu Tiểu Uyên nghe ba ba nói vậy không cho là đúng liền nghiêm mặt ra vẻ uyên thâm dạy bảo : " Ba ba nói vậy là sai rồi, Chị ấy là chị gái con không phải món quà " Rồi quay sang cô bé kia thân mật nói : " Chị gái xinh đẹp, chị mặc ít như vậy sẽ cảm lạnh đấy, theo em đi thay đồ nhé "

Nói rồi không để cô bé kia kịp trả lời lập tức kéo người ta chạy mất hút để lại Chu Dạ cùng khách nhân đứng ngơ ra đó. Chuyện gì thế này ? Đây là lần đầu tiên họ thấy con cả quan tâm đến con riêng như vậy, hay là muốn lấy lùi làm tiền tiêu diệt từ từ ?

Thật sự thì mọi người suy nghĩ nhiều quá rồi. Chu Tiểu Uyên mất mẹ từ nhỏ nhưng dưới sự bảo bọc của Chu gia những gì nên biết cô đều biết cả. Chỉ là bản tính Chu Tiểu Uyên lương thiện không cho rằng việc phân biệt con cả với con riêng là đúng, hơn nữa nếu nói về lỗi lầm thì ba ba của cô không phải là người có tội nhất sao ? Vì thế để hòa thuận cả hai bên, ai ai cô cũng đối xử tốt hết

Ở ngoài này mọi người rồi rầm không chịu được thì trong phòng cô bé kia đã bị Chu Tiểu Uyên thử tới thử lui hết 5 bộ quần áo. Cuối cùng chốt lại là bộ váy lolita màu đen tuyền, xếp li xung quanh.

Cô bé này phát triển sớm hơn Chu Tiểu Uyên nên mặc bộ này vào càng vừa người, phô bày ra những đường nét tuyệt đẹp của cơ thể.

Chu Tiểu Uyên đứng một bên nhìn suốt chút nữa chảy cả nước miếng. Lúc này chị gái này ăn mặc xuềnh xoàng, tóc tai rồi bời chẳng thấy gì cả. Bây giờ sạch sẽ sáng bóng thế này đúng là chộc mù mắt cô rồi. Xinh đẹp như vậy lớn lên nhất định là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành

Cô bé bị Chu Tiểu Uyên nhìn đến nổi cả da gà, không khỏi quan sát Chu Tiểu Uyên sâu hơn. Ánh mắt từ trong suốt chuyển sang cảnh giác, cuộc sống của cô bắt buộc cô không được quá dễ tin người, dù là ở bất cứ đâu, đối diện là ai cũng phải đề cao cảnh giác

Dù không tận mắt chứng kiến nhưng vẫn biết về thủ đoạn trong đại gia tộc, cô vốn không muốn làm tiểu thư này nọ càng không muốn đặt chân vào cái Chu gia này. Nếu không phải Thanh Liên nhân cơ hội chụp thuốc cô bé rồi bán đi lấy tiền thì cô đã trốn đi thật xa rồi

"Nè, nè chị tên là gì vậy?" Ngắm đủ Chu Tiểu Uyên mới nhận ra mình còn chưa biết tên người ta đâu. Dù sao sau này cũng là người một nhà đây thể kêu là "này" "ê" "mãi được

Cô bé bất ngờ bị hỏi, bối rối hồi lâu không biết phải trả lời thế nào

"Tôi... không có tên"

Đúng rồi nhỉ, cô làm gì có tên chứ. Suốt 12 năm lẫn lộn với người đàn bà được gọi là mẹ kia trừ bản hàn, nghèo đói ra thì bà ta có thể cho cô bé cái gì chứ? Nghe nói, sau khi sinh cô ra thì giao cho y tá chăm sóc, đến nhìn mặt một cái cũng không thèm thì lấy đầu ra tâm tư đặt cho cô bé một cái tên

Nghĩ lại thì những người có thể nói chuyện với cô bé không mắng thì cũng là chửi. Chẳng có cách xưng hô nào tốt đẹp cả

"Vậy em gọi chị là Thiên Thiên nhé!"

"Thiên.. Thiên Thiên?"

"Đúng vậy, Thiên trong bầu trời, vừa xanh vừa trong sáng rất đẹp đúng không?" Chu Tiểu Uyên từ nhỏ học hành không có gì nổi trội, năng khiếu thì cũng chẳng cái nào ra hồn, duy chỉ có nhìn sắc mặt người ta là giỏi

Ngay khoảnh khắc trên gương mặt xinh đẹp kia hiện lên sự châm chọc Chu Tiểu Uyên liền biết vì sao chị gái này không có tên, nên cũng không gắng hỏi làm gì

"Ừm..." Thiên Thiên gật nhẹ đầu một cái. Trong lòng xuất hiện một sự ám áp mà trước đây chưa từng có

Nhưng ngay lập tức cô liền ép nó xuống, cô vẫn chưa khẳng định được Chu Tiểu Uyên là thật lòng hay giả tạo đối tốt với cô. Vì vậy trước khi xác định rõ ràng cô sẽ không vì một chút quan tâm mà móc tim móc phổi ra dâng đến trước mặt

thiên Thiên là loại người sống quá lâu trong khốn cảnh, suy nghĩ đều chính chắn hơn so với tuổi. Càng khỏi nhắc đến việc nhìn rõ lòng người, suốt 12 năm vất vả điều cô học được nhiều nhất là suy đoán tâm tư người khác.

Thân phận, địa vị của cô vốn là để cho người khác chà đạp. Nếu không có khả năng tự bảo vệ bản thân thì không cần sống trên đời này làm gì nữa.

"Được rồi, em dẫn chị đi gặp mọi người"

"Mọi người?" Ý là những người ngoài kia sao?

"Là bạn của em. Đừng lo lắng, bọn họ đều rất thân thiện nha"

Vậy là dù trong lòng không tình nguyện thì Thiên Thiên vẫn cùng Chu Tiểu Uyên đi gặp người. Đối với Thiên Thiên chỉ cần không nguy hại đến cô thì có là ai cũng như nhau thôi

Chu Tiểu Uyên dẫn Thiên Thiên đi cửa sau ra vườn, ở đó đã có sẵn 5 thiếu niên đứng đợi. Năm người này là bạn thanh mai trúc mã của Chu Tiểu Uyên hơn cô bé 3 tuổi, tức là cũng bằng tuổi Thiên Thiên rồi

"Mọi người, đợi lâu chưa? Em mang người mới đến nè"

"Người mới?" Mộ Dung Thần tay đẩy gọng kính quan sát Thiên Thiên một lượt

"Đúng vậy, là chị gái mới của em đó. Tên là thiên Thiên" Chu Tiểu Uyên vui sướng ôm cổ Thiên Thiên như chú mèo nhỏ cọ cọ mặt cô

...

Một khoảng yên tĩnh, Thiên Thiên buông hạ đôi mắt, trong đôi mắt xanh biếc kia không bộc lộ cảm xúc gì nhưng thâm tâm lại cười tự giễu. Biết ngay là sẽ như vậy mà!!!

" Cũng thật xinh đẹp đấy, nếu là chị của Tiểu uyên thì bọn này cũng sẽ đối tốt với cô " Cố Dịch Hiên là người đầu tiên cắt đứt thanh tĩnh, cười phá lên. Khuôn mặt tiểu soái ca bỗng chốc sáng bừng

" Nào Nào, lại bắt tay làm quen đi " Lãnh Huyền bước đến trước mặt Thiên Thiên không nhanh không chậm chìa tay ra

" Tôi không cần "

" Thiên thiên à, như vậy là không lịch sự đâu đấy. Vậy mới đúng nè " Chu Tiểu Uyên không quan tâm lời cự tuyệt của Thiên Thiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô ấy đặt vào lòng bàn tay Lãnh Huyền

" Thế là bạn rồi nhé !"

Trong khu vườn rộng lớn sáu thân ảnh trai gái hội tụ lại một chỗ, vui vẻ nói chuyện. Không ai biết rằng, chính cuộc gặp gỡ này là mở đầu cho màn bi kịch trong tương lai

Chu Dạ đem Thiên Thiên về Chu gia, hầu hết mọi người trong gia tộc đều không chấp nhận nhưng vì Chu Tiểu Uyên có vẻ rất thích cô nên người Chu gia cũng không bực đãi gì Thiên Thiên

Tuy nhiên, Thiên Thiên không gặp khó khăn trong gia đình thì cũng gặp vấn đề ở chỗ khác. Trước đây, mơ ước của Thiên Thiên chính là đến trường mà giờ đây nó lại trở thành ác mộng đời cô

Với thân phận con riêng, cô đi đến đâu đều bị chửi rủa, chán ghét. Chu Tiểu Uyên biết điều này nên nhiều lần nhờ năm người kia giúp đỡ. Giúp được lần 1, lần 2 lại không giúp được cả đời còn làm cho Thiên Thiên bị gán mác hồ li tình.

Đình điểm, là vào cuối học kì 2. Bạn trai của vị hoa khôi nào đó mê luyến nhan sắc Thiên Thiên nhiều lần theo đuổi khiến cho hoa khôi tức giận vô cùng. Nhân lúc không có ai bắt cóc Thiên Thiên dạy dỗ một trận.

" Con đ***, dám quyến rũ người của bà đây "

" đánh chết nó đi, đồ con hoang "

" Liễu tỷ, hay là chúng ta rạch mặt nó đi. Không có khuôn mặt này xem nó còn dám quyến rũ đàn ông không ?"

" Tốt đấy, đưa dao đây"

Phía sau nhà thi đấu, năm sáu thiếu nữ vây quanh một người con gái ra sức đánh đập, khiến người cô không có chỗ nào lành lặn, mà cô cũng chỉ im lặng nằm đó không kêu không rên dù chỉ một tiếng

Chợt, một tiếng bước chân vang lên, mọi người không khỏi hướng về phía Chu Tiểu Uyên đi tới trước mặt Thiên Thiên.

" Ô nha, thi ra hoa khôi Liễu Xuyên cũng có một mặt này nha. "

Một bàn tay xinh đẹp hoàn mỹ đến trước mặt Thiên Thiên, lộ ra khăn tay ngăn nắp màu trắng bạc màu tinh mỹ nằm ở trên tay, giống như tại thế giới lạnh như băng đến cực điểm, đắp lên cô gái chặt vật một cái chấn ám áp làm cho người ta muốn rơi lệ.

Thiên Thiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía tay người nhiều năm qua chỉ duy nhất một có một người trong cái thế giới lạnh như băng vì cô vươn ra, cô ấy cười rất xinh đẹp, đôi mắt ám áp làm cho toàn thân cô run rẩy, dùng hết toàn thân khí lực mới có thể khắc chế xúc động muốn ôm chặt lấy cô ấy khóc ròng một trận.

Trong mắt người này tràn đầy mê lương cô tịch.

Mặt Du Niệm không chút thay đổi nhìn Thiên Thiên, lúc này người con gái lãnh đạm xinh đẹp lại tinh thuần giống như hoa sen, ở chỗ sâu trong bụng đầy ứ khuất và không cam lòng dần toát ra, nhìn cô , gắt gao cắn môi dưới, quật cường khắc chế suy nghĩ muốn rơi nước mắt, chọc người đau lòng ngoài ý muốn.

Cầm khăn tay nhét vào trong tay cô, Chu Tiểu Uyên khom người xuống nâng Thiên Thiên dậy, một bên mỉm cười sửa sang lại quần áo hơi hỗn độn của cô, một bên mở miệng thân nhiên nói:

" Là chị gái em, bị người ta bắt nạt phải đánh lại thật nặng. Có hậu quả gì em sẽ gánh giúp chị, nhớ chưa ?"

Liễu Xuyên biến sắc : " Chu đại tiểu thư này, tôi không biết đó là chị gái cô. Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi "

Đùng đùng, Chu đại tiểu thư là người ngũ vương tử nhất mực cứng chiều. Thà chọc giận vương tử cũng không được khiến Chu Tiểu Uyên mất hứng. Mà hôm nay, bộ dạng bảo vệ này của Chu Tiểu Uyên cô ta thật sự phạm sai lầm lớn

" Thiên Thiên, chị thấy sao ?"

Thiên thiên dựa vào người chu tiểu Uyên cũng dần dần bình tĩnh lại : " Bỏ đi, bản tay "

" Thật sự ? Chị không cần phải nhân từ làm gì đâu"

" Cứ vậy đi "Không phải cô nhân từ gì cả, mà là cô không muốn gây phiền phức cho Chu Tiểu Uyên

Năm người thiếu niên kia khi biết tin liền vô cùng hối hận. Dù sao cũng là chị gái Chu Tiểu Uyên bọn họ còn nhận lời chăm sóc Thiên Thiên chu toàn, bây giờ để xảy ra chuyện này.. thật thất trách mà

Vì thế thái độ của năm người với Thiên thiên đã rất thân thiết nay càng quan tâm hơn, lo lắng hơn.

Chu Tiểu Uyên thì vô cùng hưng phấn ngược lại Thiên Thiên vô cùng phản cảm. Không biết vì sao, đối với sự thay đổi này cô có cảm giác không an toàn.

Dưới sự bảo hộ của mọi người, Thiên Thiên thuận lợi vượt qua hết trung học. Đến cao trung Thiên Thiên vì muốn tự lập nên chuyển sang sống ở kí túc xá, đây là quyết định của cô ấy nên Chu Tiểu Uyên không tiện ngăn cản nhưng cứ chủ nhật hàng tuần lại đi thăm Thiên Thiên một lần

Ví như bây giờ, Chu Tiểu Uyên đến thăm lại không thấy Thiên Thiên đâu hỏi một lượt mới biết cô ấy đã đi làm thêm rồi. Tại quán cà phê nơi Thiên Thiên làm việc, cô cũng không tìm thấy Thiên Thiên đâu, đi tới đi lui lại dừng ngay một ngõ nhỏ

Lúc đi ngang qua một con hẻm nhỏ, cô nghe thấy tiếng khóc nức nở có chút đè nén của con gái, cô đi vào hẻm thăm dò, lại thấy ở một góc khuất sâu trong con hẻm, có mấy bóng người đang bu lại một chỗ, nhìn kỹ thì thấy đó là mấy gã nam nhân ăn mặc là lượt đang bắt nạt một cô gái tóc dài mặc đồng phục quán cà phê vừa này

Đám nam sinh cười xấu xa cùng với tiếng khóc nức nở bất lực phát ra từ trong miệng của cô gái nhỏ quanh quẩn trong con hẻm. Một cô gái nhỏ làm sao có thể chống lại một đám nam nhân to lớn? Mái tóc dài của cô ấy có chút hỗn loạn, áo bị xé rách một mảng, lộ ra bầu ngực trắng nõn đang ở tuổi dậy thì, không biết là ai lập tức đặt tay lên đó, còn kéo váy của cô ấy lên, sờ soạng giữa hai chân cô ấy.

Cô không thấy rõ mặt của cô gái kia, nhưng khuôn mặt nhỏ xinh lại bị bàn tay to lớn bóp chặt, chỉ lộ ra đôi mắt hoảng sợ và tuyệt vọng, nước mắt tuôn ra như suối.

Đôi mắt đó..... Là chị Thiên Thiên

Chu Tiểu Uyên kinh hoàng bịt chặt miệng để không phát ra tiếng, tìm kiếm xung quanh một cây gậy gỗ từng bước, từng bước nhẹ nhàng tiến lại gần đám nam nhân đó, xoay cánh tay, nương theo tốc độ đập một phát vào lưng gã nam sinh đang cúi đầu liếm mút nụ hoa run rẩy trước ngực Thiên Thiên

Tên đó chỉ rên lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Những người còn lại kinh hãi, nhìn thấy đồng bọn ngã xuống thì nổi giận chửi thề rồi đồng loạt nhào về phía cô. May mắn những năm gần đây cô đột nhiên hứng thú với võ thuật, chăm chỉ luyện tập nên đối phó những kẻ ăn chơi trác táng này không thành vấn đề

Hạ xong bọn người, để an toàn Chu Tiểu Uyên còn gọi cho cảnh sát rồi mới quay về phía Thiên Thiên.

Cô ấy ngồi thu mình trong góc tường hai tay ôm lấy bả vai chính mình, thân hình gầy gò run rẩy dữ dội. Chu Tiểu Uyên nhìn cô như vậy lòng đau như cắt nước mắt cũng nhịn không được mà rơi lã chã, hai tay run run ôm lấy Thiên Thiên vào lòng

" Thiên Thiên, chị hãy khóc lên đi, không cần kìm nén nữa "

Nước mắt nhàn nhạt vì một câu nói của Chu Tiểu Uyên đã không thể kìm nén được nữa. Trong góc tối, hai người thiếu nữ ôm chặt lấy nhau khóc đến tâm tê liệt phé

Trở về lại Chu gia, tâm thần Thiên Thiên không được ổn định, bất cứ ai lại gần cũng bị cô làm cho bị thương bao gồm năm người thiếu niên vẫn luôn cùng cô chơi đùa kia. Đường như ngoài Chu Tiểu Uyên ra cô không tài nào chấp nhận một ai cả

Từ đó trở đi, Chu Tiểu Uyên ở đâu là thấy bóng dáng Thiên Thiên ở đó. Hai người cứ như hình với bóng không thể tách rời, Chu Tiểu Uyên cũng cực kì thích điều này. Nhưng là bác sĩ nói tình trạng này kéo dài sẽ không tốt cho cô ấy

Cho nên để giúp Thiên Thiên khỏi bệnh cô đã sử dụng không biết bao nhiêu biện pháp từ đe dọa, dụ dỗ, làm nũng, khuyên bảo.... không cách nào không dùng. Dần dần bệnh tình Thiên Thiên cũng có chút chuyển biến tốt nhưng chỉ là với một vài người thân cận mà thôi

Trong khoảng thời gian điều trị, năm người thiếu niên kia vô cùng tích cực. Không biết là vì Tiểu Uyên hay vì nguyên nhân gì khác. Có cơ hội họ liền cùng Thiên Thiên tiếp xúc, cùng Thiên Thiên nói chuyện, hầu hết thời gian đều là dành ở bên cạnh Thiên Thiên

Lại nói đến, năm người họ cũng được xem như là vị hôn phu của Tiểu Uyên nhưng lại quan tâm thái quá chị vợ như vậy, quả thật có chút không ổn. Người hầu trong nhà từng nhắc nhở cô nhiều lần thế mà cô hết lần này đến lần khác đều không để trong lòng. Cho đến khi...

Chu gia làm ăn bất chính bị tra ra buộc phải phá sản, Tiểu Uyên lúc đó 14 tuổi sốt sắng chạy đi tìm người yêu nhờ giúp đỡ, nhưng cái cô nhìn thấy là cái gì ?

Người chị yêu quý của cô đang trên giường mua vui cho người cô yêu ? Thử hỏi xem còn chuyện gì thú vị hơn chuyện này nữa không ? Một bên là người cô toàn tâm toàn ý bảo hộ, một bên là người cô yêu sâu đậm

Cứ ngỡ rằng gia tộc bị hủy cũng không sao chỉ cần có mọi người người bên nhau, như vậy là đủ. Bây giờ hiện thực lại như đang tát vào mặt cô nóng rát, nói cho cô biết những gì cô nghĩ chỉ là ảo tưởng mà thôi, thật ra cô chỉ là một kẻ thừa thừa trong thế giới của bọn họ, từ trước đã vậy

" Thiên Thiên, mọi người... sao có thể ?"

Mấy người trên giường lúc này mới phát hiện ra cô, Thiên Thiên thấy cô liền hốt hoảng lập tức nhảy xuống giường, vội mặc áo quần tiến đến gần cô

" Tiểu Uyên, mọi chuyện không như em nghĩ đâu. Thật ra.... " Những lời còn lại như mắc kẹt trong cổ họng không tài nào thoát ra được. Không thể, không thể nói cho Tiểu Uyên biết được, nếu không em ấy sẽ chết mất

"Thật ra cái gì Thiên Thiên, chị hãy nói đây chỉ là trò đùa thôi đi. Làm ơn !"

" Không có gì cả. Mọi chuyện như em đã thấy, chúng tôi từ sớm đã thế này "

" Em không tin, sao có thể"

" Cô không tin thì đã sao ? Mọi chuyện vốn là như thế. Tôi từ trước đã chán ghét cô, tất nhiên nam nhân cô yêu sao có thể bỏ qua ? Chỉ có cô ngu ngốc không nhận ra thôi " Vừa nói Thiên thiên vừa nắm chặt tay để cho móng tay đâm sâu vào da thịt, chảy máu. Nhưng là không đau chút nào, con đau thể xác không thể nào so với con đau nơi trái tim cô

" Ha ha ha.... Đúng vậy, là tôi ngu ngốc mới tin tưởng các người. Thật xin lỗi làm phiền rồi " Nói rồi cô quay người bỏ đi thật nhanh để không ai thấy những giọt nước mắt lăn trên gương mặt cô

Cô không thể yếu đuối, ít nhất không phải là trước mặt đám người bội tình bội nghĩa kia

Tiểu Uyên chờ chị 10 năm, sẽ có ngày chị đi tìm em. Sẽ bù đắp lại những tổn thương mà em phải gánh chịu. Hãy chờ chị !!

" Các người vừa lòng chưa ?" Giọng nói Thiên Thiên lạnh tanh mang theo chút run rẩy

" Em làm tốt lắm " Bốn người nam nhân lúc này đã áo quần chỉnh tề nhìn Thiên Thiên đầy khích lệ

Vì sao chỉ có bốn người ? Trong năm người, Mộ Dung Thần, Cố Dịch hiên, Lãnh Huyền, Mị Hứa và Hòa Liêm Bang thì Hòa Liêm Bang từ trước đã có người hán thích nên chẳng tham gia vào cái trò chơi ngớ ngẩn này

" Tôi thật sự không hiểu vì sao các người có thể nhẫn tâm như vậy ?" Sao có thể tàn nhẫn với Tiểu Uyên như vậy, em ấy cùng các người lớn lên, yêu các người nhiều như vậy. Còn có cả Chu gia có người nào không đối xử tốt với các người ? Tại sao chứ ?

" Vốn dĩ em ấy là lựa chọn thích hợp nhất của chúng tôi nhưng giữa đường em lại nhảy ra làm đảo lộn tất cả. Em nói xem giữa quyền lực và phụ nữ trong tim chúng tôi nên chọn thế nào đây chứ ? Đáng lý ra em phải rất tự hào mới phải "

Trong thời đại, quyền lợi là tất cả này, có những người đàn ông vì mình mà buông tay quyền lực thật sự rất đáng tự hào. Nhưng mà Thiên Thiên lại thấy đó chính là bi kịch. Cô không cần sự ái mộ của bọn hắn, cô chỉ cần Tiểu Uyên của cô thôi

Có lẽ ai cũng mong muốn có những người đàn ông này làm chồng nhưng cô thì không. Bọn họ chính là ác ma, là ác mộng của cuộc đời cô. Có trời mới biết cô đã khó khăn thế nào để nhìn xuống con buồn nôn khi ở trên giường bọn hắn, lại phải đè nén sát ý khi ở cùng, rất rất là khó khăn

Lại nói đến, vì muốn chiếm đoạt được cô mà đến cả cô bé thanh mai trúc mã cũng không từ thủ đoạn. Chu gia phá sản là do đâu ? Còn không phải một tay bọn họ dựng nên hay sao ?

Bọn họ biết Chu gia phá sản Tiểu Uyên sẽ đau lòng, mà cô sẽ không để chuyện đó xảy ra nhất định cầu cứu bọn hắn. Đám nam nhân xấu xa này, có cơ hội liền không buông tha bắt cô phải kí hiệp ước sinh con cho bọn hắn. Mỗi người một đứa, sau 10 năm sẽ thả cô đi

Nhưng cho dù là vậy, sau 10 năm bọn hắn thật sự thả cô đi sao ? Chưa nói đến, ngay tại khoảnh khắc này cô đã làm tổn thương Tiểu Uyên sâu sắc rồi

Những việc mà họ làm hoàn toàn không phải là vì yêu.

" Chỉ cần em toàn tâm toàn ý bên cạnh chúng tôi, 10 năm sau chúng tôi sẽ thả em đi "

Thiên Thiên tâm như chết lặng đứng yên không nhúc nhích. Thật nực cười, mối quan hệ lẩn quẩn này quả thật nực cười. Nếu có thể cô tình nguyện không bao giờ gặp những người này, dù điều đó đồng nghĩa Tiểu Uyên không thể tồn tại trong cuộc đời cô.

Đáng tiếc trên thế giới này không có chữ " nếu như "

Chu Tiểu Uyên lang thang trên đường, ánh mắt vô hồn không tiêu cực. những vật phẩm, giấy tờ cá nhân cô mang theo bên người hẳn là có thể xin một công việc nào đó. Bây giờ cuộc sống không như trước ăn sung mặc sướng, cô cũng không phải Chu đại tiểu thư phong quang vô hạn. Mọi việc đều phải tự mình cố gắng

Sau này, Chu Tiểu Uyên thành công xin vào một công ty nhỏ làm việc. Mới đầu có rất nhiều khó khăn nhưng rồi mọi chuyện vẫn suông sẻ, cô dần dần tìm được mục tiêu sống.

Nói gì thì nói, trước khi phá sản cô vẫn là một tiểu thư thiên chân vô tà đối với cuộc sống còn nhiều niềm vui, rất nhanh đã khôi phục lại không ít tươi cười, Chỉ là khoảng thời gian hạnh phúc thường không kéo dài được lâu

Một tối trên đường đi làm về, cô bất ngờ bị người ta bắt cóc. Lúc tỉnh dậy, xung quanh không phải là nơi nhà kho tối tăm bốc mùi mà là một căn phòng rất sạch sẽ. Nhưng là nó càng khiến người ta sợ hãi

Bốn bức tường trắng trong suốt treo đủ thứ dụng cụ phẫu thuật, những chiếc dao giải phẫu phản xạ ra thứ ánh sáng lạnh như băng đâm vào mắt cô đau nhói. Mà cô thì bị trói trên một chiếc giường phẫu thuật không tài nào nhúc nhích được

Cô nhận ra nơi này, đây là phòng nghiên cứu bí mật của mấy người kia. Vì sao ? Vì sao cô lại ở đây ? Chẳng lẽ vụ bắt cóc đó là do bọn hắn chủ mưu

Nhưng tại sao chứ ? Sao có thể ác độc với cô như vậy ? Cô không hiểu, một chút cũng không hiểu. Không yêu, cô có thể chấp nhận,phản bội, cô cũng có thể tha thứ. Vậy mà hết lần này đến lần khác cứ muốn tra tấn cô, chà đạp lòng tự tôn của cô. Làm như vậy vui thích lắm sao ?

Trời cao ơi, rốt cuộc con đã làm sai điều gì ?

Khoảng thời gian hạnh phúc đó thật sự chỉ là đối trá thôi sao ? Uống công cô sinh ra nhận được yêu chiều, uống công cô được khen ngợi là thông minh khéo léo lòng người. Vậy mà tới tận bây giờ cô mới có thể nhìn thấy những bộ mặt giả dối đó

Đúng là trên người mà !!!

Cửa phòng bật mở, bốn người, hai nam hai nữ mặc áo blous trắng bước vào trên tay cầm một tập hồ sơ. Họ nhìn cô một lượt, rồi tiến hành làm việc, Chu Tiểu Uyên nằm im mặc họ làm gì thì làm. Cô một mồi lăm ròi, tâm cũng muốn chết lặng rồi, chẳng thể phản kháng gì nữa

Bốn người nâng thân thể cô lên, treo vào một cái giá. Cả người cô trần trụi, cánh tay dang sang hai bên, hợp với bả vai thành một trục ngang, khuỷu tay vô lực rũ xuống một góc 90 độ. Sợi tơ màu xanh gắt gao quấn quanh, in lên làn da nhợt nhạt từng vết lằn đỏ tươi rồi cố định ở đỉnh . Bởi vì máu không lưu thông mà cánh tay dần trở nên tím tái, hai chân cô cũng bị sợi tơ buộc chặt, thoát nhìn không khác gì một con rối dây.

Đầu tiên là lấy máu, sau đó lại tiêm vào cơ thể cô một chất gì đó khiến tinh thần cô càng trở nên sáng tỏ. Cô có thể cảm nhận rõ rệt từng đường dao hạ xuống trên cơ thể mình, lạnh lẽo, đau đớn vô tận. Rồi cơ thể như xé toạc ra, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể đều phơi bày hết trước mặt người ta. Máu, máu thật nhiều, chảy từng dòng từng dòng trên thân thể cô, ấm nóng. Lại theo đường cong cơ thể nhiều loạn xuống nền đất trắng tinh.

Bỗng chốc, một căn phòng sạch sẽ nồng nặc mùi máu tươi.

Đầu óc cô dần mơ hồ nhưng cảm nhận trên thân thể lại vô cùng rõ ràng. Bọn họ không còn là con người nữa rồi mà là những tên biến thái muốn giải phẫu cơ thể người.

Khi Thiên Thiên biết chuyện này, gần như nổi điên lao vào đánh nhau với bốn người kia. Không phải cô đã đáp ứng yêu cầu của bọn chúng rồi sao ? Vì sao vẫn không buông tay cho Tiểu Uyên đến cái nơi quý quái đó, em ấy còn có thể sống được sao ?

Thế câu trả lời của bọn hắn thì sao " Bởi vì tâm của em vẫn đặt trên người cô ta "

Đồ điên, bọn họ chính là người điên. Chỉ thân thể cô chưa đủ còn muốn nắm bắt tâm cô ? Buồn cười, trên thế giới này cũng chỉ có một mình Tiểu Uyên mới có thể làm cô rung động, ai cũng không thể

Ngày ngày qua đi, Chu Tiểu Uyên phải sống dưới sự tra tấn thể ác cùng cực, bây giờ cô chẳng thể phân biệt đã qua bao nhiêu ngày, lúc này là mấy giờ, ngày hay đêm ? Hoàn toàn không rõ nữa rồi

Những gì cô biết, cô cảm nhận được là những thứ kì lạ bọn người đó cấy ghép vào thân thể rồi lại rút ra, họ đã hạ bao nhiêu đường dao mũi chỉ trên cơ thể cô, có bao nhiêu vết thương mới cũ trên người

Thật sự càng ngày cô càng giống một con rối vô cảm để họ xoay chuyển trong lòng bàn tay. Chỉ là cô vẫn chịu được nhưng đó là khi họ không chạm vào giới hạn cuối cùng của cô.

Đời này dù cho thân tàn ma dại, cô nhất quyết phải giữ được sự trong sạch của bản thân. Cho dù có chết cũng là chết đi trên thân thể tinh khiết, không bị nhuốm bẩn.

Đêm đó, một tên pháp y uống rượu say trở về không biết vì sao đối với thân thể chần chịt vết sẹo của cô nổi lên thú tính. Ngay khi hung khí dơ bẩn của gã đưa chuẩn bị đưa vào trong đầu cô xuất hiện một giọng nói lạnh lẽo

[Cô có muốn tiếp tục sống không ? Tôi có thể giúp cô]

Lúc này cô không hề chần chừ mà đáp ứng ngay, cô vẫn còn muốn sống, dù cho thống khổ biết mấy cô vẫn muốn sống. Nếu thoát được nơi này cô vẫn có thể làm lại từ đầu mà đúng không ? Vì vậy cô không thể chết ở đây được

Cảm giác lúc đó linh hồn như được thể chỗ bằng một linh hồn khác, thân thể rệu rã cũng trở nên có sức sống hơn nhanh gọn giết chết tên pháp y đó

Âm thanh trong phòng rất lớn thu hút những người khác đến, kết quả cũng như tên vừa rồi đều bị một chiêu giết chết. Bấy giờ cô mới thật sự trở về lại với thân thể, nhìn một khung cảnh máu tươi thể này, tâm hồn dần trở nên phấn khích, môi nở một nụ cười điên dại, khát máu cùng cực

[Cô gái, chuyện của cô tôi đã làm xong hi vọng cô có thể đáp ứng thỉnh cầu của tôi]

"Là ?"

[Tôi chỉ là một linh hồn du đãng, muốn tìm một nơi có thể trú ẩn. Vừa vặn thân thể cô có thể dung nạp tôi]

"Được"

[Há ? Cô không suy nghĩ chút nào sao, việc này đối với cô hơi...]

" Không sao, cô đã cứu tôi một mạng "

[Cô rất lương thiện đấy biết không. Cảm ơn cô rất nhiều] Sau đó giọng nói đó không còn xuất hiện nữa. Còn Chu Tiểu Uyên trong đêm đó cô thành công bỏ trốn

Lương thiện sao ? Có lẽ....

Cũng đêm đó trời đổ mưa to, cô từng bước nặng nhọc đi trên con đường quen thuộc đến Chu gia. Đứng ngẩn người một hồi lâu, chợt một giọng nói trẻ con thu hút tầm nhìn của cô. Một bé gái đáng yêu lại tốt bụng cầm cây dù che cho cô, còn mình hứng chịu những giọt mưa nặng nhọc.

Chà, nhìn dáng vẻ thì là thiên kim đại tiểu thư mà có nhân tính như vậy cũng thật hiếm thấy. Nhìn chiếc đồng hồ trên tay cô bé, thì ra cũng đã 13 năm rồi sao, thời gian trôi thật mau

" Chị đã trời đang mưa rất to, sao chị lại đứng đây?"

Tiểu Uyên "....."

" Nhà chị ở đâu để em đưa chị về nhé"

"....."

" Hay chị cầm lấy chiếc ô này đi, không khéo lại bị cảm "

"....."

"Em..."

" Cô bé như vậy có đáng không?" Giọng nói có đôi chút khàn khàn nhưng lại phá lệ dễ nghe

Bất ngờ bị hỏi khiến Nhạc Ly vô cùng bất ngờ không biết phải trả lời như thế nào, hơn nữa câu nói ấy là có ý gì?

Đến khi Nhạc Ly hồi thần đã không thấy bóng dáng cô đâu nữa bên cạnh cô thay thế bằng bác tài lái xe đang cầm ô che cho cô

Cứ ngỡ rằng, sẽ không gặp lại nhưng hai năm sau tại cuộc từ thiện ở cô nhi viện Thiên Đường cô đã gặp lại cô bé đó. Cô vì bận rộn nên không chú ý mà cô bé kia lại như một cái đuôi nhỏ bám cô không rời. Cuối cùng cô đành phải lên tiếng

" Em gái này, ba mẹ em đâu ? Hay là đi lạc rồi ?"

" Chị gái, chị quên em rồi sao ?" Nhạc Ly giọng nói mát lạnh lại mang theo chút ít tủi thân

Chu Tiểu Uyên quan sát một lượt rồi cuộc cũng nhớ ra. Cô bé sau hai năm trở mã xinh đẹp đáng yêu cô cũng khó mà nhận ra được. Mà cô bé này nhận ra cô cũng không có gì lạ, suốt 13 năm ở trong phòng thí nghiệm cơ thể cô đã không cách nào phát triển bình thường được nữa vẫn ở bộ dạng 14 tuổi

" Không có "

" Thật tốt quá, này nhé gặp lại chị em thật sự rất vui"

"Được rồi, chị còn có việc, cho em cái này " Chu Tiểu Uyên móc ra trong bọc một cây kẹo mút đưa cho Nhạc Ly rồi quay người rời đi.

Ý là cô không muốn dây dưa với cô bé nữa, ai biết được sau này cứ cách một khoảng thời gian Nhạc Ly lại tới tìm cô, lâu dần cũng nảy sinh tình cảm. Đến khi lớn lên càng trở nên thân thiết hơn

Đăng một lần nhiều chương thế này làm quà tết cho mọi người nha !!!!!

Chúc mọi người ăn tết vui vẻ =)))

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 22

Thiên Thiên kể xong chuyện, không khí như bị đóng băng lại, khiến cho người ta hít thở không thông. Chu Tiểu Uyên không mở lời, Thiên Thiên cũng không tiện nói nhiều, chỉ im lặng nhìn cô.

Thiên Thiên biết nói ra chuyện quá khứ nhất định sẽ khiến Tiểu Uyên đau khổ, nếu có thể cô tuyệt không muốn nói ra một chút nào cả. Nhưng ông trời cứ trêu đùa hết lần này đến lần khác, không cho cô cơ hội lựa chọn.

Cô cùng đám người kia ly hôn, bọn chúng nhất định sẽ lần nữa tìm tới Tiểu Uyên, mà cô ấy lại cứ mãi tưởng niệm mối tình cũ. Nếu cô không nói cho Tiểu Uyên biết rõ bộ mặt thật của đám lang sói kia, có khi cô ấy bị bán đi còn đếm tiền hộ.

Nhưng Tiểu Uyên ngồi trước mặt cô bây giờ rất kì lạ, không đau đớn hay kích động như cô đã nghĩ, chỉ bình tĩnh mà nhìn cô, cực kì bình tĩnh. Nói thật, Thiên Thiên luôn tự mình là người hiểu rõ Tiểu Uyên nhất, mà bây giờ Tiểu Uyên lại khiến cô cảm thấy vô cùng xa lạ, về mặt bình thân quá mức, làm cô không nhìn thấu được.

Rất lâu... rất lâu sau đó... Tiểu Uyên mới có một chút động tĩnh, cô bước đến cạnh Thiên Thiên, từ trên cao nhìn xuống. Bàn tay phải đưa ra, áp lên gò má trắng mịn của Thiên Thiên, ngón tay nhẹ nhàng ma sát, cảm nhận da thịt mềm mại như tơ lụa.

Đột nhiên...

" Chát." Một thanh âm thanh thúy vang lên. Trong không gian yên tĩnh thế này phá lệ rõ ràng.

Mặt Thiên Thiên bị đánh lệch hẳn sang một bên, gò má trắng nõn in hằn 5 ngón tay đỏ chót, khoe miệng chảy ra một dòng máu tươi. Nhìn vậy cũng biết Chu Tiểu Uyên dùng lực mạnh như thế nào.

" Tiểu Uyên... em..."

" A... Chị thật tệ hại, Thiên Thiên." Giọng nói Chu Tiểu Uyên lạnh lẽo thấm thấu tận tâm can của Thiên Thiên, đáy lòng một mảnh lạnh lẽo, nhưng sau đó cơn đau nơi tim đã bao trùm thân thể cô.

A, Tiểu Uyên đây là đang trách cô? Những gì cô hi sinh trong mắt Tiểu Uyên hoàn toàn không đáng một xu? Tình yêu của cô khiến Tiểu Uyên khinh thường? Là vì không yêu nên mới có thể tàn nhẫn như vậy?

Tiểu Uyên à, em rất tàn nhẫn đấy, có biết không?

Đau quá, trái tim thật sự rất đau nhưng mà không đủ... Không đủ giết chết tình cảm ngang trái này. Có người nói, tình yêu theo thời gian sẽ bị phai nhạt đi, trước đây cô còn cho đó là sự thật, còn bây giờ mới cảm thấy tất cả chỉ là dối trá.

Nếu thật sự sẽ phai mờ, vì sao bao lâu nay cô vẫn không hoàn toàn buông tay? Không phải không thử yêu người khác, bên cạnh cô nam nhân xuất chúng còn nhiều lắm. Máu chót là, cô không thể mở lòng với họ.

Tâm trí cô, trái tim cô đều bị Tiểu Uyên chiếm giữ!!!

Dù trái tim đau nhói từng cơn, ngoài mặt Thiên Thiên vẫn nở nụ cười hòa ái nhìn Chu Tiểu Uyên. Thiên Thiên cùng Chu Tiểu Uyên có một nét tương đồng là, có đau đến nhường nào thì họ cũng không bao giờ tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác. Dùng nụ cười che lấp tất cả.

" Tiểu Uyên, em ra tay thật nặng. Khóe môi đều rách toạc cả ra."

" Tôi không ngại đánh thêm vài cái." Chu Tiểu Uyên mặt lạnh liếc nhìn nụ cười giả tạo của Thiên Thiên ngồi lại chỗ cũ của mình.

Hừ, bao năm không gặp, cuối cùng cũng bỏ được bộ mặt làm làm lì lì. Tuy chỉ là giả dối, nhưng ít nhất vẫn có sức sống hơn trước đây. Dục cái bản tính ngu ngốc vẫn không thay đổi được. Lần trước, chị ta tới gặp cô, thấy bộ dạng không đến nỗi nào, trông có vẻ sống rất tốt lại không ngờ đến, lại có một chuỗi sự việc như thế xảy ra.

Nếu là cô của 14 tuổi, câu chuyện này sẽ khiến cô vô cùng cảm động mà bây giờ cũng như vậy nhưng nhiều hơn là sự tức giận. Mà tất cả là do người ngồi trước mặt cô đây.

" Đáng lý ra, tôi phải đánh chị nhiều hơn mấy cái cho cái đầu óc u mê đó hoạt động tốt một chút." Chu Tiểu Uyên ngửa người dựa lên lưng ghế, hai mắt nhắm lại thật chặt. Giọng nói như oán như thì thầm

" Nếu đó là em thì chị không ngại." Thiên Thiên mỉm cười thân nhiên.

" Chị có biết, tôi ghét nhất cái gì ở chị không?"

" Cái gì?"

" Là cái bản tính dễ dãi đó của chị." Lúc nhỏ bị bắt nạt không nói một lời, lớn lên vì lợi ích của cô mà bán rẻ bản thân. Nếu cô muốn giết chị ta thì chị ta cũng đưa dao cho cô luôn đúng không?

Chuyện năm xưa cô chưa bao giờ oán trách Thiên Thiên, bởi vì chị là người chịu nhiều tổn thương nhất. Cô luôn hi vọng chị ấy có thể sống thật tốt, thật tốt chứ không muốn chị ấy lại dầy vò bản thân như vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đẩy Thiên Thiên vào bước đường này là một phần lỗi của cô. Biết rằng tình cảm chị ấy vụn vặt lại không sớm từ chối, cứ im lặng để tình cảm đó này nọ, bèn rễ trong trái tim Thiên Thiên.

Trước đây có đám nam nhân kia, cho nên Thiên Thiên mới không bộc lộ tình cảm của mình ra. Tất cả, tất cả đều yên ổn nếu đám người kia không bày trò khôn nặn. Sau khi biết rõ bộ mặt thật của chúng, Thiên Thiên liền nhận định trên đời này chỉ có chị ấy mới mang lại hạnh phúc cho Chu Tiểu Uyên, nên không cần phải kiềm nén tình cảm của mình nữa.

Nhưng hành động này thật không khôn ngoan chút nào, biết rằng không được đáp lại vẫn muốn vạch trần vết thương của mình ra cho người ta xát muối. Bất quá, tình cảm là thứ không thể bị chi phối bởi lý trí. Thiên Thiên chỉ là thuận theo trái tim mình mà thôi.

" Tiểu Uyên không dễ dãi, chị chỉ là quá yêu em mà thôi." Thiên Thiên không để ý sự cay nghiệt trong giọng nói của cô, cười bất đắc dĩ.

Vì yêu nên mới quan tâm, vì yêu nên mới hi sinh. Thiên Thiên không phải là thánh mẫu, nếu đổi lại là người khác thì chưa chắc cô đã thêm nhìn.

" Thiên Thiên, em rất không muốn tổn thương chị, cũng rất không thể đáp lại tình cảm của chị."

" Nhưng... chị đã li hôn rồi mà."

" Vấn đề không phải ở đó. Dù là trước đây, em cũng không thể."

"... Chị có thể đợi em quay lại." Thiên Thiên đứng dậy, bước đến ôm lấy Chu Tiểu Uyên vào lòng. Cảm cô đặt trên đỉnh đầu của Chu Tiểu Uyên, thỏa mãn hít lấy hương thơm dịu nhẹ phảng phất từ mái tóc cô.

" Chu Thiên Thiên!" Chu Tiểu Uyên tức giận, đứng bật dậy đẩy Thiên Thiên ra, cơn giận vừa nén xuống, nay lại bùng lên đốt cháy lòng cô.

" Chị không mang họ chu." Thiên Thiên bình thản nói. Tên cô chỉ có hai chữ Thiên thiên là do Tiểu Uyên đặt, không cần thêm loạn vào tên cô.

" Chị..." Chu Tiểu Uyên nghẹn lại, lát sau mới nói:" Chị hiểu em đang nói gì, đừng bắt em phải nặng lời."

" Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, chị hỏi em chuyện khác." Thiên Thiên nhìn Chu Tiểu Uyên một hồi mới tiếp tục nói:" Em cùng bọn nhóc Cố Mạnh Phong kia có quan hệ gì?"

" Bọn chúng là học sinh của em."

" Em nói thật sao?"

Đừng tưởng cô không chú ý, hành động của bọn họ quá mức thân mật, hoàn toàn không giống quan hệ cô giáo và học sinh một chút nào.

" Bọn chúng là con của chị, em còn có thể quan hệ gì với chúng?" Chưa nói đến, theo vai vế của bọn nhóc kia, phải gọi cô một tiếng dì.

" Chị không có con. Đó là con của bọn kia, không liên quan đến chị." Thiên Thiên lạnh nhạt khinh thường.

"Em không quan tâm chuyện đó. Vấn đề của chị, em không muốn biết quá nhiều." Chu Tiểu Uyên nhún nhún vai ra vẻ bất cần nhưng trong lòng có chút không đồng ý. Dù tình nguyện hay không, bọn nhóc đó cũng là do Thiên Thiên sinh ra, hơn nữa bọn hắn đối với Thiên Thiên rất kính trọng, khao khát sự quan tâm từ cô

Vậy nên, Thiên Thiên không nên quá tuyệt tình như thế.

"Như vậy cũng tốt." Thiên Thiên lẩm bẩm một câu tỏ vẻ hài lòng.

"Giờ không còn sớm nữa, em muốn về nhà." Chu Tiểu Uyên hét nhìn đồng hồ lại nhìn Thiên Thiên trước mặt. Từ lúc bước vào căn phòng này, bên ngoài chắc chắn đã bị vệ sĩ bao vây, nếu không có lệnh của Thiên Thiên thì sẽ không thể ra ngoài được.

Cô đã kiên nhẫn ngồi đây trò chuyện cùng cô ấy, những điều cần nói cũng đã nói xong hết, còn về Thiên Thiên cô ấy nghe hiểu lời cô nói hay không đã không còn nằm trong phạm vi quan tâm của cô nữa rồi.

Từ giờ phút này, cô và Thiên Thiên không còn bất cứ liên quan nào. Quá khứ, hiện tại đẹp hết sang một bên, tương lai sau này cô có cuộc sống của cô, Thiên Thiên có cuộc sống của Thiên Thiên, không ai phạm ai. Như vậy là tốt nhất.

"Được, chị đưa em về." Thiên Thiên sáng khoái đồng ý.

Nếu Thiên Thiên biết trong đầu Chu Tiểu Uyên nghĩ như thế nào thì có đánh chết cô ấy cũng không để Tiểu Uyên rời đi. Nhưng đã muộn mất rồi, hai người đã rời khỏi nhà hàng, hơn nữa còn gặp được vị khách đặc biệt khiến Thiên Thiên không thể không thả người.

"Nhạc Ly? Sao cậu lại đến đây?" Vừa ra khỏi nhà hàng, một chiếc xe thể thao đồ xịn trước mặt hai người. Người bước ra lại càng làm Chu Tiểu Uyên ngạc nhiên.

"Tớ đến đón cậu về." Nhạc Lý bình thản mở cửa xe cho Chu Tiểu Uyên, khước mắt lại liếc về Thiên Thiên một cái sắc lẹm.

Người đáng sợ trong lời nói Mị Thần là đây sao?

Nhìn qua không có gì nổi bật nhưng hơi thở cao quý tỏa ra trên người phụ nữ này quả thật không thể xem thường. Đặc biệt, ánh mắt của cô ta nhìn Tiểu Uyên làm Nhạc Ly vô cùng khó chịu. Đó là si mê, là yêu mến, là khát vọng.

Đừng nói là... Kinh tởm, thật quá kinh tởm, cô ta thậm chí không thèm buồn che dấu tình cảm của mình. Thời đại ngày nay, tư tưởng tình yêu đồng giới ngày càng nặng.

Nhạc Ly không quan tâm đến việc đó nhưng cũng không ủng hộ. Có điều, bây giờ cô thật sự ghê tởm việc đó. Thiên Thiên yêu Tiểu Uyên, thế có từng nghĩ đến nếu chuyện này lộ ra ngoài, người đời sẽ nhìn Tiểu Uyên bằng ánh mắt gì? Có từng nghĩ Tiểu Uyên sẽ bị tổn thương?

Không được, trước khi chuyện đó xảy ra, cô sẽ tách hai người này ra. Tiểu Uyên về ngoài mạnh mẽ là thế, thật chất rất dễ bị tổn thương. Cô đã từng thấy bộ dạng bất lực của Tiểu Uyên, cô tuyệt đối không muốn lại nhìn thấy cảnh đó.

"Ô! Vậy sao? Cảm ơn nhé, Thiên Thiên chị không cần chờ em về nữa đâu." Chu Tiểu Uyên mỉm cười rất tự nhiên bước lên xe của Nhạc Ly.

Cạch một tiếng, Nhạc Ly đóng cửa xe lại, chuẩn bị lên xe thì phía sau vang lên giọng nói của Thiên Thiên.

"Vị tiểu thư này, không giới thiệu chút sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Ái, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 23

"Vị tiểu thư này không giới thiệu chút gì sao?"

Nhạc Ly ánh mắt cảnh giác nhìn người phụ nữ trước mắt miễn cưỡng mở miệng:

"Tôi là Nhạc Ly bạn của Tiểu Uyên"

"Oh thì ra là bạn của Tiểu Uyên. Tôi là chị của cô ấy, thời gian qua em chiều cổ cho Tiểu Uyên vất vả rồi, sau này không cần phải như vậy nữa đâu." Nghe lời giới thiệu ánh mắt nhìn Nhạc Ly của Thiên Thiên ôn hòa đi chút ít nhưng lời nói ra vẫn bức người như vậy.

"Không phiền toái, là việc tôi nên làm." Nhạc Ly như không chú ý đến ẩn ý trong lời nói của Thiên Thiên tiếp tục mặt đơ ứng phó.

Ngụ ý trong lời nói kia chính là muốn cô cách xa Tiểu Uyên ra một chút, tốt nhất là đừng xuất hiện nữa. Những chuyện chăm sóc này họ thì chị ta chắc chắn làm tốt hơn cô. Biết không thì tránh qua một bên.

Nhạc Ly cười lạnh trong lòng, chị ta không phải là đang sợ cô phát sinh tình cảm gì không nên với Tiểu Uyên đấy chứ? Hừ, chuyện của Nhạc Ly cô chưa đến một người ngoài như chị ta quản được.

Hai người phụ nữ khí chất xuất chúng đứng đối diện nhau trước cửa nhà hàng, giữa hai người họ phản phát như có tia sét xẹt ngang, không ai chịu nhường ai.

Chu Tiểu Uyên đứng một bên khó hiểu nhìn hai người. Là cô hoa mắt sao, hai người họ ngoài mặt thì tươi cười ánh mắt lại hung tợn phát khiếp như muốn băm vằm đối phương ra vậy.

Chu Tiểu Uyên rung mình một cái trầm nghĩ thật khó hiểu. Trong phút chốc dường như cô đã quên chính bản thân cô cũng là phụ nữ.

"Nhạc Ly chúng ta về thôi. Thiên Thiên chị nhớ lái xe cẩn thận " Cuối cùng không chịu nổi bầu không khí giữa hai người, Tiểu Uyên quyết định kéo Nhạc Ly ra về.

"Được" Nhạc Ly không chút chần chờ quay người về xe còn không quên đặc ý liếc Thiên Thiên một cái làm ai đó tức đến xù lông nhưng không thể phát tác

Nhìn đi, cho chị mạnh miệng, suy cho cùng người Tiểu Uyên thân thiết vẫn là cô đấy thôi. Về nhà cô phải cho người điều tra về người phụ nữ này thật kỹ càng, cô chưa từng nghe Tiểu Uyên kể cô ấy có một người chị nào cả.

Không hiểu sao khi nhìn người phụ nữ tên Thiên Thiên này cô lại có cảm giác đã gặp ở đâu đó rồi nhưng không tài nào nhớ ra nổi.

Chiếc xe ngênh ngang rời đi để lại thân hình đơn côi giương đường lớn. Thiên Thiên nhìn theo bóng xe dần xa cho đến khi mắt hút mới dời đi ánh mắt.

Nhạc Ly, con gái cưng của Nhạc Khải Thụy năm nay 20 tuổi, mặc dù thân là con gái lại trẻ tuổi như vậy thế nhưng là giám đốc quyền cao chức trọng của Nhạc thị. Hơn nữa thêm mối thâm giao giữa cô ta và Mị Thần thì càng thêm chút ý vị.

Tiểu Uyên à, bên cạnh em từ khi nào thì có nhiều người thú vị như vậy xuất hiện? Còn đều là những kẻ đáng ghét ngáng đường người khác, Nhạc Ly này không dễ đối phó đâu a.

Mà thôi, không quan hệ. Dù sao thì sau này em cũng sẽ chấp nhận tình cảm này của chị thôi!!!

Nhạc Ly chờ Tiểu Uyên về nhà, dọn đồ vài câu rồi cũng rời đi. Một ngày mệt mỏi đã qua, vừa đặt lưng lên giường Chu Tiểu Uyên liền tiến vào mộng đẹp, một giấc ngủ tới sáng không bị mộng mị.

Sáng hôm sau khi thức dậy tinh thần cô vô cùng sáng khoái, cảm thấy rằng hôm nay nhất định sẽ là một khởi đầu tốt đẹp. Tối qua cãi nhau một trận với Thiên Thiên cô không hi vọng chị ta sẽ lại đến làm phiền cuộc sống của cô. Chuyện của quá khứ đến đây là chấm dứt được rồi, nỗi băn khoăn trong lòng cô đã tháo ra không nhất thiết phải níu kéo nỗi đau về mình nữa.

Ngay lúc cô đang hướng đến một tương lai tốt đẹp hơn thì chuông cửa vang lên cắt đứt dòng cảm xúc đó. Nhìn người đứng ngoài cửa cô chợt cảm thấy thế giới này không còn gì tốt đẹp nữa rồi.

Thiên Thiên vì muốn cải tạo mối quan hệ với Tiểu Uyên mà sáng sớm đã cất công chu đáo, tỉ mỉ nấu bữa sáng mang đến cho cô. Nhưng hình như người ta không hề cảm kích mà còn có chút khó chịu.

"Chị đến đây làm gì?"

"Chị mang đồ ăn sáng đến cho em " Thiên Thiên đặt bình giữ nhiệt vào trong tay Tiểu Uyên tươi cười chói mắt

"Không cần, tôi sẽ ăn ở căn tin trường "

"Không được, đồ ăn ở đó không sạch sẽ cũng không đủ dinh dưỡng. Em xem, người em không có miếng thịt nào nhất định phải bồi bổ thật tốt "

"Không liên quan đến chị. Không cần chị quản"

"Nhưng chị vẫn muốn quản đấy. Em không thể cãi được đâu "

"Chị..."

Thiên Thiên này từ khi nào lại trở nên khó chơi thế này? Không biết xấu hổ là vô địch thiên hạ. Được rồi... cô chịu thua!

"Đưa đây" Chu Tiểu Uyên ỉu xiu nhận lấy hộp thức ăn Thiên Thiên đưa đến rồi nói: "Chị đi được rồi "

Thiên Thiên thấy cô đã nhận cũng không mặt dày đòi ở lại vui vui về về rồi đi. Trước khi rời khỏi còn không quên tặng một nụ hôn gió khiến ai kia lông tơ rụng ròi.

Thiên Thiên đi khuất Chu Tiểu Uyên mới nhìn lại hộp com trên tay mình. Nói là đồ ăn sáng thực ra lại giống đồ ăn trưa hơn, làm nhiều đến nỗi đủ cho 4-5 người ăn. Cô lỡ nhận mất rồi lại không tài nào ăn nổi.

Hay là...

Coi như là bù đắp cho bọn chúng vậy.

Đến trường, mọi chuyện vẫn cứ diễn ra như thường, chỉ có điều không có năm kẻ kia bám đuôi. Kể ra cũng thật thoải mái, bất quá hôm nay cô có việc cần gấp nên không thể không tự mình đi tìm bọn họ.

Bất ngờ thay, cô chưa đi tìm thì người đã đưa đến cửa rồi, và... kèm theo một kẻ rắc rối. Nhìn sáu người trước mặt, đột nhiên cô thấy toàn thân đều không khỏe. Tình hình này chắc hẳn là Thiên Thiên đưa bọn nhỏ đến trường bất quá cô không tin là vì thất chặt tình cảm gì đó đâu. Chủ yếu là tìm một cái cớ đến làm phiền cô thì đúng hơn, nhìn gương mặt nửa vui sướng nửa thất vọng của năm tên kia là đủ biết.

Thật tình mà nói, đối với năm đứa nhỏ này theo bản năng chính là sợ hãi vì gương mặt kia giống nhau như đúc nhưng nhiều hơn vẫn là áy náy. Như đã nói chính sự im lặng của cô đã đẩy Thiên Thiên đi đến bước đường này, năm đứa nhỏ ấy là người vô tội lại bị kéo vào vòng xoáy ân oán này.

Từ nhỏ có mẹ, có cha lại chẳng cảm nhận được chút tình thương hơi ấm nào. Người mẹ một mực theo đuổi tình yêu không kết quả, những người cha tìm mọi cách níu kéo trái tim vợ mình. Người làm việc của người, ta làm việc của ta không ai quan tâm đến những đứa nhỏ bị bỏ rơi này.

Nhưng áy náy thì vẫn chỉ là áy náy mà thôi, cô không hề có ý định bù đắp tình cảm cho bọn chúng. Nói gì đi nữa chúng vẫn là kết quả của sự phản bội, muốn cô yêu thương con đẻ của kẻ thù? Đúng là nực cười.

"Tiểu Uyên, bữa sáng chị đưa em đã ăn chưa?"

"Đã ăn " Chu Tiểu Uyên tròn mắt nói đối

"Thật tốt quá, vậy mỗi sáng chị đều mang đến cho em nhé!"

"Không... không cần "

"Tiểu Uyên, em không thể từ chối " Cho dù cô từ chối hàng trăm hàng nghìn lần thì Thiên Thiên vẫn sẽ mang đến dùng phương thức quái ác ép buộc cô phải nhận.

"Chị... Tôi mặc kệ, chị muốn làm gì thì làm " Hừ, cô thế nào cũng đều có cách giải quyết.

"Như vậy là rất tốt đấy " Thiên Thiên vô cùng vui vẻ xoa đầu cô dặn dò đôi câu rồi rời khỏi. Trong suốt quá trình hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của năm người con kia.

Mà cũng đúng cô đem bọn chúng đến chỉ để tạo cơ hội trò chuyện cùng Tiểu Uyên mà thôi.

Đợi Thiên Thiên rời khỏi, Chu Tiểu Uyên mới quay sang năm người kia, hỏi: "Không có gì muốn hỏi sao?"

"Quan hệ giữa cô và mẹ chúng tôi là thế nào?" Mộ Dung Huyền dẫn đầu hỏi. Thật ra trong lòng đã có kết quả nhưng vẫn muốn xác minh lại một lần nữa, chỉ hi vọng những gì bọn hắn nghĩ chỉ là hiểu lầm.

Chu Tiểu Uyên nhìn bọn họ môngmàng hỏi lau mới lên tiếng: "Các cậu là người thông minh hẳn phải biết rồi chứ? Như các cậu thấy đấy, một người truy một người chạy "

Cô hiểu bọn chúng nghĩ gì nhưng biết được sự thật vẫn là tốt hơn. Đừng gieo rắc hi vọng quá nhiều bởi hi vọng qua đi thất vọng càng nhiều.

"Vậy tại sao cô không chấp nhận tình cảm đó. Mẹ chúng tôi, bà ấy đã theo đuổi nó mười mấy năm nay "

"Nói lời hoa mỹ như vậy nhưng thực tế các cậu cũng không chấp nhận được đúng không?" Chu Tiểu Uyên cười nhạt liếc mắt nhìn qua từng gương mặt: "Hẳn là các cậu chưa biết, tôi và mẹ các cậu là chị em cùng cha khác mẹ, là người cùng huyết thống. Hơn nữa, chị ấy còn là người cướp đi người tôi yêu chính là cha của các cậu "

Cô nói rất nhẹ nhàng, từ tốn, giọng điệu cũng thấp phần dịu dàng nhưng vào tai năm người kia lại như sét đánh, u u mê mê không rõ ràng.

Này, đây không phải là sự thật đi. Hãy nói đây không phải là sự thật đi. Người mẹ mà bọn hắn ngưỡng mộ thật ra là đồng tính luyến còn yêu phải người em gái cùng huyết thống, chồng bà lại là người yêu cũ của cô ấy. Buồn cười hơn, bọn hắn cũng có những cảm xúc không rõ với cô.

Phải làm sao đây, đối diện với sự thật về cha mẹ, đối diện với tình cảm của bản thân bọn hắn không biết phải làm sao cho tốt. Muốn theo đuổi cô thì ngại vai vế, dù gì bọn hắn cũng phải gọi cô một tiếng dì. Muốn thân cận cha mẹ lại ngại thân phận. Bất lực, hoàn toàn không thể làm được điều gì cả.

"Các cậu gần là đang vô cùng tuyệt vọng đi? Cũng đúng, người mẹ bấy lâu nay mình kính trọng lại là người đồng tính, kể ra cũng sock thật đấy nhưng đó là sự thật, các cậu phải chấp nhận nó. Các cậu trần trụi, chỉ vì không muốn thừa nhận đó sự thật, một khi có thể chấp nhận nó thì việc gì cũng trở nên dễ

dàng hơn "

" Chúng tôi hiểu rồi " Cả đám đồng thanh nói lại nhìn đến thần sắc đau khổ đó không nói cũng biết có bao nhiêu ngượng ngập.

" Không cần ép buộc bản thân, cho chính mình không gian để suy nghĩ, dù sao thời gian của các cậu còn dài "

"... Cô có bao giờ hận cha mẹ chúng tôi? " Đây cũng là một vấn đề nan giải, theo bọn hắn thấy quan hệ giữa cô và mẹ không hẳn là rất tệ nhưng thái độ tiêu cực khi lần đầu đối diện bọn hắn thì không thể bỏ qua được.

Đó là đau khổ, là thống hận.

" Có thể không hận sao? Bất quá thời gian qua lâu như vậy rồi, muốn hận cũng chẳng còn sức mà hận. Thời gian còn lại không nhiều tôi muốn dùng nó để tận hưởng cuộc sống này " Chu Tiểu Uyên nhìn về phía xa xăm, giọng nói càng lúc càng nhỏ nhưng người ta vẫn có thể nghe ra sự bi thương trong đó.

"Cô giáo..."

" Sắp vào học rồi, các cậu nên rời đi. À... đem theo cái này nữa. Hẳn là các cậu chưa từng ăn đồ chính tay mẹ mình làm đi? " Chu Tiểu Uyên từ dưới gầm bàn lấy ra hộp cơm mà Thiên Thiên đưa lúc sáng nhìn bọn họ cười.

Cái này cô không ăn được, đưa cho bọn nhỏ này hẳn là thích hợp đi.

"... Cảm ơn"

"Không có gì. Hãy suy nghĩ về những gì tôi đã nói " Đó là sự trợ giúp duy nhất tôi có thể trao cho các cậu.

" Được "

Thật buồn các nàng quá đi, không cho ta chút động lực nào để viết tiếp cả.

Khuyến cáo không đọc chùa, bấm sao và cmt cho ta đi nà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 24

Cuối cùng cuộc sống của Chu Tiểu Uyên đã trở lại quỹ đạo vốn có của mình, thức dậy đánh răng rửa mặt, ăn sáng, đi làm rồi về nhà. Ngoại trừ hằng ngày thêm một công việc " giao cơm " nữa ra thì không có gì đáng nói.

Bây giờ là thời điểm nghỉ trưa, Chu Tiểu Uyên ngồi phía sau vườn trường nhắm nháp bữa trưa của mình, vẻ mặt hạnh phúc đến cực điểm. Trước đây vì có đám người Mộ Dung Huyền kia nên cô chẳng có phút giây nào thư giãn cả. Còn bây giờ... Ôi, thật sung sướng quá đi.

Cô mang niềm vui sướng giải quyết hết phần cơm trưa, lúc chuẩn bị rời đi thì phía trước bỗng có tiếng động lạ.

Ủm, kẻ ra cũng lạ, nơi này bình thường làm gì có ai đến nếu không phải gọi là hoang vu. Hay giống như sự kiện của Hiệu Phó.... Có người đang áy áy?

Chu Tiểu Uyên bị suy nghĩ của mình làm cho ớn lạnh toàn thân. Vội đầu nhìn ra một chút... Thật may quá không phải cạnh tượng nóng bỏng gì nhưng độ Hot cũng không kém đâu nha.

Hai chàng thanh niên đứng đối diện nhau, cô chỉ thấy được gương mặt đáng yêu của thanh niên đối diện mình còn người kia quay lưng về phía cô nên không nhìn rõ, bất quá bóng lưng kia cũng thật quen mắt.

Người thanh niên đáng yêu, mặt đỏ bừng bừng ngai ngừng vịn vào lá thư trong tay mình, ngập ngừng mãi không chịu lên tiếng. Cuối cùng được như đã hạ quyết tâm, cậu nhắm tịt mắt lại, cúi gập người một góc 90° giọng nói run run.

"Em... Em rất thích anh... Xin... Hãy chấp nhận tấm lòng của em "

Ôi đệt, tỏ tình? Đam mỹ?

Tiểu Uyên lấy hai tay bịt chặt miệng mình lại để không phải hét lên trong lòng lại cảm thán vạn phần. Ôi giới trẻ thời nay cũng nhiệt tình quá rồi.

" Không thể " Người thanh niên còn lại cất giọng trầm trầm, âm điệu không chút lên xuống như thể rằng người được tỏ tình không phải là cậu vậy.

" Tại... Tại sao ạ? Anh có thể chỉ em một lí do hay không?" Thanh niên đáng yêu dường như đã biết trước kết quả nhưng lại không cam lòng.

" Bởi vì cậu rất xấu "

Một lời hạ xuống như sét đánh ngang tai, sắc mặt cậu thanh niên đáng yêu kia bỗng chốc trắng nhợt đến dọa người, nước mắt đọng đầy trên mi nhưng vẫn kiên cường không để nó rơi xuống.

Bỗng chốc cô như nhìn thấy hình ảnh của Thiên Thiên từ cậu thanh niên ấy. Mềm yếu như vậy nhưng cũng kiên cường đến thế. Tình yêu của chị ấy bất chấp máu mủ, bất chấp thời gian, bất chấp người đời si nhục...

Đôi khi cô cảm thấy mình đối với Thiên Thiên quá mức tuyệt tình nhưng mà từ trước đã nói, nếu không thể chấp nhận thì không nên tạo hi vọng. Bởi vì hi vọng càng lớn thất vọng càng sâu.

Người ta nói tình yêu không phân biệt giai cấp, giới tính nhưng mấy ai có thể vượt qua mọi rào cản an an ổn ổn sống hạnh phúc đến cuối đời. Cho dù đến được với nhau thì thời gian qua nồng nhiệt rồi cũng sẽ phai nhạt.

Tình yêu đồng giới ấy à.... Là đau khổ muôn đời.

Bên kia kịch đã diễn xong, người đều đã rời đi hết rồi cô cũng nên rời đi, sắp đến giờ lên lớp rồi.

Đột nhiên, phía sau vang lên giọng điệu cộc nhủ của nam nhân.

" Cô giáo, nghe lên người ta nói chuyện mà không định xin lỗi sao?"

Chu Tiểu Uyên quay người lại, đối diện cô là gương mặt điển trai đang cười châm chọc nhìn cô. Đây không phải là Hòa Diễm thì còn ai vào đây?

Không hiểu sao, đối với người này cô luôn có cảm giác rất mâu thuẫn, vừa nguy hiểm vừa an tâm. Nguy hiểm chính là cảm giác mà cậu ta mang đến còn an toàn bởi vì nơi cậu có hiện diện người đó.

Người mà yêu thương cô nhất, người có thể làm bất cứ việc gì để cô cười, người chỉ hận không thể móc tim móc phổi hiến dâng cho cô... Nhưng mà, cô đã bỏ lỡ rồi, bỏ lỡ niềm hạnh phúc nằm trong tầm tay.

Chính vì lẽ đó, đối với Hòa Diễm cô luôn tận lực tránh xa, không giống như kiểu ám ảnh với đám người Mộ Dung Huyền mà chính là cảm giác áy náy, lo sợ. Mà hình như Hòa Diễm cũng không có hảo cảm gì với cô, nếu không phải cậu đi cùng nhóm người kia thì cô chẳng bao giờ gặp được cậu cả.

Nào ngờ, hôm nay lại gặp riêng nhau trong hoàn cảnh như thế này. Kể ra cũng hơi ngại thật, ít nhiều cô cũng mang chút tâm tư hóng hớt chuyện của người ta.

" Thật xin lỗi, là tôi không tốt "

" Oh, không sao. Nếu cô giáo đã nói như vậy tôi vẫn tiếp tục truy cứu thì sẽ không lắm, đúng chứ?"

" Được rồi, nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước. Cậu cũng nên vào lớp đi thôi " Không muốn dây dưa cô quả quyết quay người rời đi. Ai biết được người ta căn bản không muốn cho cô đi dễ dàng như vậy.

" Nè, dù sao cũng xem kịch miễn phí, cô phát biểu chút cảm nghĩ thử xem " Hòa Diễm bước lại gần từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt không chút thiện cảm còn âm ỉ trong đó sự oán giận.

Oán giận? Thật nực cười, cô không phải là người thiên cận bao che cho chính mình, sai chính là sai cô chưa bao giờ phủ nhận. Nhưng mà nếu khi không định tội cô thì tuyệt đối không bỏ qua.

" Nếu muốn lừa người ta thì lần sau tìm một người có tình cảm với cậu ấy " Chu Tiểu Uyên ngẩn đầu không chút tránh né nhìn vào mắt cậu.

" Vì sao cô giáo lại nói vậy?" Trong mắt cậu lướt qua một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh đã biến mất.

" Ý trên mặt chữ. Cậu kêu một người đến đóng kịch trước mặt tôi là có ý gì đây? Không phải là quá nhàm chán hay sao "

Xin lỗi chứ, cô không phải là kẻ ngốc. Dù sao cũng từng là thiên kim đại tiểu thư có loại người nào mà coi chưa gặp qua. Chỉ bằng cái diễn xuất hạn hệt của người thanh niên kia mà cũng muốn qua mặt cô?

Tò tình với người mình yêu không có si mê, không quyến luyến. Có ma mới tin người ta yêu cậu.

Hòa Diễm nhìn cô vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, nhìn là biết đối với hiểu biết của cô cậu từ trước đến nay đều đánh giá không cao, nói khó nghe một chút chính là khinh thường.

" Ôi chà, bị cô nhìn ra rồi sao " Cậu nhún nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

"Nếu đã xong thì tôi đi trước " Lần này cô quả quyết đi thẳng không nhìn lại một lần nào nữa. Phía sau Hòa Diễm như có như không nhìn bóng lưng dần khuất của cô, ánh mắt hướng về bầu trời trong xanh như thì thầm lại như không phải.

"Người như cô ta có đáng hay không chứ?!"

" Buổi học kết thúc các em có thể ra về " Lờ vừa dứt học sinh trong lớp ủa ra như ong vỡ tổ, chỉ trong chốc lát đã không còn một ai trong lớp học.

Lúc này Chu Tiểu Uyên mới thông thả dọn dẹp giấy tờ của mình.

Tối nay cô có hẹn Nhạc Ly đi ăn tối, cũng khá lâu rồi cô chưa gặp lại cô ấy kể từ lần hội ngộ với Thiên Thiên. Hình như công ty xảy ra chút rắc rối, mấy bữa nay Nhạc Ly bận đến bù đầu bù óc, chỉ hận không thể biến hai phút thành một phút.

Cô định về nhà thay một bộ quần áo thoải mái rồi mới đến công ty của Nhạc Ly. Nhà mới của cô gần trường đi bộ 15" là được, cô rất thích cảm giác đi từng bước từng bước trên con đường nhộn nhịp, đông người qua lại.

Nó khiến cô cảm thấy mình là một phần của thế giới này, cô đang sống và tận hưởng cuộc sống.

Bỗng từ con hẻm nhỏ, một người đang ông xồng xộc chạy ra đâm thẳng vào người cô, bởi vì không chú ý nên cô đã phịch xuống đất.

Đêm khi cô định thần lại đứng dậy thì người đã chạy tít đằng xa, túi xách của cô cũng theo đó không cánh mà bay.

" Béo người ta có trộm." Không kịp suy nghĩ cô lập tức hét toáng lên chạy vụt theo kẻ cướp kia.

Tên trộm chết tiệt, túi Gucci của cô, trong đó là toàn bộ tài sản tháng này của cô đấy, còn có cả thẻ ngân hàng trong nữa. Ôi đau lòng quá đi!!!!

" Tiểu Uyên cần tôi giúp đỡ không?" Bên tai bỗng vang lên giọng nói quen thuộc của Tiểu Kỳ bấy lâu không thấy.

" Không cần đâu... Cậu vừa mới tỉnh lại thôi mà "

" Tôi không sao. Tháng này cậu mà chết đói thì tôi cũng đi tong luôn đấy. "

"... Được vậy nhờ cậu "

Tên trộm chạy rất nhanh nhưng tốc độ của Chu Tiểu Uyên cũng không kém lại thêm sự trợ giúp của Tiểu Kỳ, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng khéo lại.

Chẳng mấy chốc cô đã đuổi theo sát nút. Tên trộm thấy cô đuổi đến nơi thì cảnh hoảng hốt gắng hết sức vất giò lên cổ mà chạy chốc chốc lại ngoái lại nhìn xem. Và kết quả của việc không nhìn đường chính là bị vấp phải ụp mặt xuống cống rãnh gần đó.

Ngã một cú đau điếng, tên trộm quảng quai một hồi vẫn không đứng dậy được. May mắn là có người hào tâm đến đỡ gã dậy. Vừa định mở miệng nói một lời cảm ơn thì từ phía sau một cú đá xé gió bổ xuống đầu gã.

Lại một lần nữa yên vị trên mặt đất.

Chu Tiểu Uyên chạy đến túm lấy cổ áo hấn lắc lắc để, miệng không ngừng mắng chửi.

" Tổ cha, tiên sư nhà mày dám ăn trộm túi xách của bà đây "

" Có biết bà đây nhện ăn nhện uống mấy tháng trời mới mua được cái túi này không hả. Mày dám trộm nó bà liều mạng với mày "

" Con trai con đũa không chịu ở nhà chăm con, ra ngoài học thói xấu trộm cắp. Bà đây thay trời hành đạo tiêu diệt con yêu tinh nhà mày "

Bla bla bla....

Người phụ nữ thanh tú mặc bộ váy vàng nhạt trông rất đáng tranh nhưng giờ đây... Ôi, đâu còn hình tượng thực nữ, chỉ thấy một mụ đàn bà chanh chua túm lấy cổ áo người đàn ông vừa mắng vừa chửi.

Khổ thân cho gã trộm kia có khổ mà không thể nói. Gã là không phải phụ nữ vì sao phải ở nhà chăm con? Còn nữa bà chị à... Xem nhiều phim kiếm hiệp quá rồi đấy!!!!

Cũng may con đường này không nhiều người qua lại nên cảnh tượng đặc sắc này cũng không có mấy người chiêm ngưỡng. Đến khi Chu Tiểu Uyên nguôi giận thì gã kia đã bị đánh cho hôn mê bất tỉnh. Cô cầm lấy túi xách của mình hừ lạnh một tiếng, trước khi đi còn không quên đập tên trộm kia một phát.

Quay người lại về mặt thỏa mãn của cô trông phứt chốc vỡ tan ra. Đằng sau một người đàn ông nhìn cô mỉm cười nhu hòa lại có phần cứng ngắc, dường như đã bị bộ dạng đánh đá vừa rồi của cô dọa cho sợ hãi.

Ừc, mấy chục năm không gặp, không ngờ lại gặp nhau hoàn cảnh éo le như thế này. Kể ra cũng thật ngượng ngùng.

Hai người đứng ngây người nhìn nhau, qua một lúc lâu lại như chỉ trong chớp mắt, người đàn ông giả vờ ho một tiếng lấy lại bình tĩnh tươi cười nói.

" Tiểu Uyên, lâu rồi không gặp. Em vẫn năng động như xưa nhỉ?"

Khỏe miệng Chu Tiểu Uyên giật giật, anh có chắc là năng động mà không phải là tăng động? Quả thật tình cảnh vừa rồi thật sự rất mất hình tượng nhưng mà biết làm sao đây, lúc đó là Tiểu Kỳ điều khiển cô cũng không còn cách nào khác.

Bất quá những lời đó đúng là cô cũng muốn nói thật..

" Lâu rồi không gặp Hòa Liêm Bang "

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Trong một quán cà phê thanh nhã, không khí đậm chất cổ xưa tạo cho người ta một cổ thanh nhàn, dễ chịu.

Chu Tiểu Uyên cùng Hòa Liêm Bang ngồi ở một góc khuất trong quán. Đây là thói quen giữa hai người. Thật ra cũng không có lý do gì đặc biệt. Chỉ là lúc còn nhỏ, cô thì hay nghịch ngợm ham chơi luôn lén chạy đi lại như trùng hợp mà cố ý luôn chạm mặt Hòa Liêm Bang.

Mọi người đều biết, người chiều chuộng cô nhất trừ ba cô ra thì chính là Hòa Liêm Bang, hắn không chịu nổi cô nhõng nhẽo tiếp tay cho giặc giúp cô giấu diếm.

" Máy năm nay, em... Sống tốt không?" Hòa Liêm Bang ân cần hỏi. Năm đó cô đột ngột biến mất, hắn cũng biết tông là ai đứng sau chuyện này nhưng hắn thân cô thế cô không thể giúp gì được. Cho đến tận bây giờ mới thật sự gặp lại.

Cuộc gặp mặt này đến quá mức bất ngờ, dù là người trầm ổn như hắn cũng không nhận được mà than thở. Nhìn cô gái trước mắt so với trong ấn tượng hoàn toàn khác xa nhau, trong lòng lại một trận, một trận chua xót.

Cô gái lương thiện, đáng yêu, tính nghịch ngày xưa luôn ý lajjvaof hắn nay đã trưởng thành, nội liễm hơn và... Biết cảnh giác hơn.

" Em ư? Không có gì đáng nói. Chuyện đã qua, cuộc đời mới, công việc mới cũng được xem là viên mãn" Chu Tiểu Uyên nhấp một ngụm cà phê cười cười.

Mọi thứ sẽ càng hoàn hảo hơn nếu không có sự chát hiện của Thiên Thiên và con trai của cô ấy.

" Năm đó... Anh "

" Đừng nhắc đến những chuyện cũ nữa. Nói về anh đi, anh năm nay cũng đã gần 40 chắc hắn đã kết hôn, sinh con rồi chứ?" Cô không có quên, người đàn ông này đã từng thề rằng đời này nếu không phải cô thì không cưới.

Thật tình mà nói cô thật sự không có tình cảm sâu nặng gì đối với vị hôn phu trên danh nghĩa kia nhưng bọn họ nhìn nhau lớn lên, tình cảm thân thiết, gần bó. Cô cũng nhận định bọn họ đã là người của mình.

Nào có ngờ, một cuộc phản bội ngoạn mục...

Chính vì như thế, đứng trước tình cảm chân thành của Hòa Liêm Bang cô không cách nào tiếp nhận được. Một vị tiểu thư sa cơ thất thế, cùng đường lỡ bước nào có xứng với một nam nhân cao cao tại thượng như hắn?!

"...Ừ" Hòa Liêm Bang ngập ngừng rồi cuộc cũng chịu thừa nhận.

" Vậy thì chúc mừng anh nha " Chu Tiểu Uyên cười đến trâm hoa đua nở. Nếu thật sự hắn vẫn không chịu kết hôn có khi cô sẽ ân hận cả đời mất.

Nếu nói, Thiên Thiên là người cô có lỗi nhiều nhất thì Hòa Liêm Bang chính là người cô nợ nhiều nhất. Nợ ân tình, một đời không trả hết.

" Để em nói cho anh nghe một chuyện thú vị. "

" Ừm..." Hòa Liêm Bang ôn nhu mỉm cười. Hắn hiểu rõ những rối rắm trong lòng cô, mặc dù rất muốn phản bác nhưng hắn lại không nỡ nhìn cô khó xử.

" Em hiện là giảng viên đại học trường quý tộc, ban ngoại ngữ. Anh nói xem, em sẽ được phân vào lớp nào đây?"

" Là lớp đặc biệt" Hòa Liêm Bang không chút do dự trả lời.

" Ủ? Sao anh biết?"

" Với khả năng của em, được phân vào lớp đó không có gì phải bàn cãi cả. Nhưng mà, anh không hi vọng em tiếp tục làm việc ở đó. Ngôi trường đó, quy tắc rất quái dị " Anh mỉm cười tao nhã xoa xoa mái tóc cô, cung chiều.

Chu Tiểu Uyên bước vào xã hội năm 15 tuổi, 15 năm trước cô vẫn còn là một vị tiểu thư được người người cung chiều, tay không chạm nước. Đừng nói đến trình độ học vấn ngay cả những điều cơ bản nhất cô cũng chỉ học cho có mà thôi.

Thế mà cô dựa vào những điều cơ bản như có như không đó, xin vào một công ty nhỏ làm việc, từng ngày từng ngày rèn giũa kỹ năng, học vấn của mình. Đến khi cô có thể đặt bước chân lên tầm cao mới, một sự việc lại bất ngờ xảy ra.

Thật khó khăn cô mới thoát khỏi bàn tay của nhóm người kia, bây giờ lại tự đâm đầu vào. Thế nào cũng có một ngày cô bị bọn họ tóm lại. Mà hần từ trước đã không thể giúp đỡ cô, mấy năm sau càng lực bất tòng tâm.

" Liêm Bang này, anh không nên nhìn em với ánh mắt khi xưa nữa. Đã 13 năm trôi qua rồi, thời gian dài như vậy, ai mà không thay đổi đây "

" Thực ra, Tiểu Uyên à, nếu em đã trở lại rồi thì hãy để anh chăm sóc em đi. Không phải anh đánh giá thấp em nhưng có đôi lúc em không nên phải tỏ ra mạnh mẽ"

" Lòng tốt của anh em nhận, bất quá đây là cuộc sống của em, em có thể tự lo liệu cho chính mình.... Anh nói đúng, em không nên tỏ ra mạnh mẽ, bởi vì đây chỉ là một lớp vỏ mỏng manh mà thôi, mỏng tới mức ai cũng có thể nhìn thấu nó. Nhưng có đôi lúc chúng ta không biết bản thân mãnh mẽ tới mức nào, cho đến khi mãnh mẽ là quyết định duy nhất mà ta có. Mười ba năm, em đã có đủ sự kiên cường để đối mặt với sự tàn nhẫn của cuộc đời này, đủ để em có thể sống tốt mà không cần sự giúp đỡ của bất kì ai "

Chu Tiểu Uyên nói rất chậm, rất chậm giọng nói trầm thấp mơ hồ.

" Em là trách anh sao?"

Chu Tiểu Uyên lắc đầu.

Cô không phải đang oán trách anh năm đó không giúp mình, bởi cô không có tư cách đó, cô không có tư cách bắt anh phải làm gì cho mình. Cô nợ anh quá nhiều rồi.

Ngược lại, cô càng muốn để anh biết bản thân cô đã trưởng thành, đã có thể tự đứng trên đôi chân của mình, có thể chịu trách nhiệm với những điều mà mình làm để anh không phải bận tâm về cô, phải áy náy. Anh...nên có một cuộc sống tốt hơn, không phải sao?

" Thực ra từ lúc nhìn thấy em, anh biết em đã thay đổi rồi, không còn là cô bé luôn núp dưới sự che chở của anh nữa. Mà như thế đôi khi lại tốt, anh luôn tôn trọng ý kiến của em " Hòa Liêm Bang búng lên chóp mũi cô một cái, giọng nói ôn nhu dịu dàng như trong trí nhớ.

Cô gục đầu xuống không cho anh thấy đôi mắt đã đỏ hoe lên của mình. Anh ấy vẫn luôn như vậy, luôn thấu hiểu cô như vậy. Cô năm xưa đúng là bị mù mới bỏ qua người đang ông tốt như anh. Nhưng mà, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, cô thể cứ nuối tiếc quá khứ mà tiếp tục dở lờ tương lai.

Anh bây giờ có cuộc sống của anh, cô cũng có khoảng trời riêng của mình.

Hai người bỏ qua sự nặng nề ban đầu, tiếp tục trò chuyện vui vẻ. Giữa cô và anh luôn có một sự hòa hợp mà người khác không thể chen vào. Cho đến khi...

" Ba à, chuyện này là thế nào?" Giọng nói lạnh lùng vừa quen thuộc vừa xa lạ cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người.

Nhìn qua, đập vào mắt của họ là gương mặt điển trai, góc cạnh rõ ràng của Hòa Diễm. Mặc dù hần thật sự rất đẹp trai nhưng ánh mắt lại quá mức lạnh lùng khiến cho người ta sợ hãi, nay trong đôi mắt đó bùng lên hai ngọn lửa như muốn nuốt chửng đối phương vào bụng.

" Tiểu Diễm, sao con lại đến đây?"

" Hòa Diễm?"

" Tôi không ở đây sao có thể thấy cảnh hai người ân ái ái ái với nhau kia chứ?!" Giọng điệu của hần rất không thiện cảm.

" Tiểu Diễm không phải đâu. Cô ấy là dì của con đây "

" Dì ư? Vậy còn muốn chơi trò yêu đương cảm luyến nữa à, khẩu vị cũng thật nặng " Lời này của hần, khó nghe vô cùng. Cũng thành công thu hút sự chú ý của những người trong quán.

" Con..."

"Hóa Diễm, chú ý lời nói của cậu " Chu Tiểu Uyên không chút hoang mang, chỉ bình tĩnh đáp lại như một vị trưởng bối dạy dỗ con cháu.

" Thế nào, cô giáo, tôi nói sai sao? "

" Ai biết được chứ... Nhưng mà tôi biết một chuyện còn thú vị hơn nữa cơ " Chu Tiểu Uyên mỉm cười tinh quái: " So với mối quan hệ cảm luyến mà cậu nói thì đồng tính luyến có vẻ hấp dẫn hơn đi "

Chu Tiểu Uyên thán nhiên mỉm cười nhìn sắc mặt tái mét của Hóa Diễm rồi lại phức tạp nhìn về phía Hóa Liêm Bang. Cô không ngờ thế mà cũng có một màn này. Đúng là... Ông trời trên người mà...

Trong đầu cô lại hiện ra hình ảnh hai nam sinh tỏ tình, rồi đến thái độ cay nghiệt của Hóa Diễm đối với mình thêm cả ánh mắt như phẫn hận, như đau đớn nhìn Hóa Liêm Bang thì cô, cũng hiểu rõ rồi.

Hóa Liêm Bang... Anh vậy mà cũng phải chịu số phận này a...

" Cô là có ý gì?" Hóa Diễm nhìn cô đờ đờ sát khí.

" Tôi nghĩ cậu hiểu rất rõ là đằng khác. Tôi khuyên cậu một câu, dù là chuyện của tôi hay của cậu mà oanh tạc ra ngoài thì người chịu khổ không phải là tôi. Cậu biết đấy, tôi chẳng có gì nên chẳng sợ mất gì " Cô cười cười nhìn hắn, cố ý tránh chỉ đích danh người trong cuộc. Ít nhất cô không muốn thấy anh bị tổn thương.

" Xem như cô lợi hại " Hóa Diễm biết mình đuối lý, chỉ có thể kéo Hóa Liêm Bang rời đi: " Ba, chúng ta rời khỏi đây "

" Khoan đã, Tiểu Uyên, chuyện này không phải... "

Anh chưa nói hết cô đã chủ động cắt ngang: " Em cái gì cũng không biết đâu. Anh yên tâm rời đi đi "

Rồi hắng giọng nói với Hóa Diễm: " Hòa đồng học, trong tình yêu không phải cứ cưỡng ép là có được. Đôi khi cậu phải tìm hiểu tâm ý của người đó rồi mới tiến hành theo đuổi. Hành sự theo cảm tính thường không có kết quả tốt đẹp. Người đó yêu ai, thương ai, cậu phải tìm hiểu rõ đừng để ghen tuông che mờ mắt "

Bước chân của Hóa Diễm không hề ngừng lại nhưng nhìn sắc mặt của hắn cô biết hắn đã nghe lọt tai lời cô nói. Chỉ cần như vậy thôi cũng có thể giảm đi thiểu số những tổn thương sau này. Cô không hi vọng anh ấy lại đi trên con đường lầm lỗi của cô.

Bất quá, anh ấy không giống cô. Anh ấy có tình chí là ngại không thổ lộ mà thôi. Cô đã nói rồi mà, 13 năm ai rồi cũng sẽ thay đổi.

Chúc... cho một cuộc tình đẹp sẽ nở hoa, kết trái.

Chu Tiểu Uyên rời khỏi quán nước, thả chậm bước chân trên đường. Gặp được Hóa Liêm Bang cô đành phải dờ của hẹn vô Nhạc Ly lại thành ra bây giờ khá là rảnh rỗi. Bất quá cô chur cảm thán được lâu, một chiếc xe đua thể thao từ đằng sau phóng tới dừng lại bên cạnh cô.

Chu Tiểu Uyên giật thót tim suýt chút nữa hai chân mềm nhũn ngã vật ra đất.

Cửa kính hạ xuống gương mặt lạnh từ đầy lo lắng của Mị Thần xuất hiện. Cô chưa kịp chửi rủa hắn mấy câu đã bị hắn chó lời trước: " Cô giáo, Nhạc Ly gặp nguy hiểm rồi "

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

" Cô giáo, Nhạc Ly gặp nguy hiểm rồi "

" Cậu nói cái gì?"

Chu Tiểu Uyên nghe xong trong đầu như nổ tung một cái, lập tức xuất hiện những tình huống xấu nhất, bất có tổng tiền, buôn người, hay đối thủ cạnh tranh... Nhưng rất nhanh cô đã bình tĩnh lại. Nhạc Ly là loại người nào chứ, bên cạnh cô ấy âm thầm bố trí rất nhiều vệ sĩ cao cấp, làm sao có thể sơ xuất để người ta bắt đi như vậy?

Hay là Thiên Thiên... Cũng không đúng, mặc dù đã lâu không gặp nhưng cô hiểu rõ cô người chị ấy. Thiên Thiên sẽ không dùng những thủ đoạn tì bỉ như vậy.

Vậy chỉ có thể là....

" Cậu làm sao biết Nhạc ly gặp nguy hiểm?" Chu Tiểu Uyên nhìn Mị Thần, ánh mắt cực kì sắc lạnh.

Mị Thần bị cô nhìn đến mồ hôi lạnh chảy đầy lưng. Trong ấn tượng của hắn, cô à người phụ nữ nội liếm có đôi khi lại rất năng động, hoạt bát chứ chưa bao giờ có biểu tình nghiêm túc đầy sát khí thế này.

Hắn có cảm giác nếu mình nói sai một lời nào cô nhất định sẽ bóp chết hắn. Nhất định.

" Ba tôi, ông ấy gọi điện đến nói rằng Nhạc Ly đang ở trong tay cô ấy muốn... Muốn...tôi đem cô đến đó gặp ông ấy rồi sẽ thả Nhạc Ly ra." Mị Thần hạ từng câu từng chữ cẩn trọng lại tỉ mỉ xem xét sắc mặt cô.

Bất ngờ thay không có xuất hiện sự kinh hoàng như trong tưởng tượng, chỉ có tĩnh mịch, tĩnh mịch đến chết người. Cô như vậy càng khiến người ta sợ hãi.

" Tôi biết rồi, chúng ta đi thôi " Chu Tiểu Uyên rất nhanh đáp lại, tự nhiên mở cửa xe ra leo lên.

" Cô không cần nhắc gì sao? Đây là một cái bẫy " Mị Thần thấy khẳng khái như vậy cũng vô cùng ngạc nhiên.

Hắn mặc dù không hiểu rõ giữa cô và gia đình hắn mâu thuẫn cụ thể ra sao, nhưng dựa vào sự hiểu biết của hắn cũng có thể đoán ra được đôi phần. Ba hắn, chính là kiên đề tình cảm của mẹ hắn đối với cô cho nên muốn diệt cô tận gốc.

" Tôi đương nhiên biết đây là bẫy. Nhưng là vậy, tôi cũng phải đi, vì Nhạc Ly tôi nhất định phải đi " Chu Tiểu Uyên không nhìn hắn chỉ chăm chăm nhìn những khung cảnh lướt qua nhanh chóng ngoài cửa xe.

Ánh mắt cô trầm tĩnh không chút gợn sóng khiến người ta không biết được cô đang suy nghĩ điều gì.

Duy chỉ cô mới biết trong lòng cô loạn đến mức nào. Hôm nã, cô đúng là rời nhà mà không xem lịch rồi. Hết người này rồi đến người kia xuất hiện, chẳng có ai là người bình thường cả.

Cô biết bọn họ tìm đến cô chỉ là chuyện som sáy muộn mà thôi nhưng ngàn vạn lần không ngờ đến lại kéo Nhạc Ly bị cuốn vào. Cô đã cố gắng để cô ấy không dính líu đến quá khứ của mình vậy mà chới cùng vẫn không thể bảo vệ cô ấy chu toàn.

Việc này thật quá thất sách.

Mị Thần thấy cô như, tâm một mảnh xót xa. Mối mong hết mở lại khép như muốn nói điều gì đó nhưng mãi không thoát ra được. Chới cùng như hạ quyết tâm, hắn nói:

" Cô giáo, tôi... Xin lỗi "

" Tôi không xó lỗi để cho cậu xin đâu " Chu Tiểu Uyên nửa thật nửa đùa xuyên tạc ý hắn.

" Không... Ý tôi không phải như vậy..." Cô đùa giỡn như vậy, khiến hắn có chút quẩn bách. Lại nhìn đến nụ cười như có như không kia, tâm trạng hắn bỗng chốc hóa thành âm ức.

Một người kiêu ngạo như gấn chủ động mở miệng xin lỗi cô, cô không nhận thì thôi đi còn dám khinh thường hắn. Quá đáng lắm rồi, hắn đúng là điên khi đi thương xót cho cô. Cô cần bản chính là không cần.

Đúng vậy, cô không cần, không cần hắn quan tâm cô.

Suy nghĩ này càng khiến cho xúc cảm của hắn tụt dốc không phanh.

" Mỗi người, trong lòng đều có bên nặng bên khinh. Trong tình huống này lựa chọn hi sinh tôi để cứu Nhạc Ly là quyết định đúng nhất mà cậu có, suy cho cùng giữa tôi và Nhạc Ly người cậu thân thiết nhất vẫn là cô ấy. Cậu không cần cảm thấy tự trách, bởi nếu ngược lại thì tôi cũng chọn Nhạc Ly mà không phải là cậu. "

" Cô giáo, tôi..." Hắn muốn nói một điều đó nhưng ngay cả bản thân hắn cũng không biết đó là gì.

" Thật ra, tôi mới là người phải nói xin lỗi " Chu Tiểu Uyên đột ngột nói.

" Há?"

" Chuyện của tôi cùng với cha mẹ các cậu, đáng lí ra không nên cuốn theo các cậu vào. Suy cho cùng trẻ con vẫn là vô tội nhất " Chu Tiểu Uyên nói một cách rất khó hiểu.

Tất nhiên, Mị Thần hắn cũng đâu phải kẻ tầm thường nhận ra được ẩn ý trong lời nói đó. Đúng vậy, bọn hắn là kẻ vô tội nhưng cũng là tội nhân. Bọn hắn chính là kết quả của tội đồ thì cũng được xem là có tội. Thế mà, cô vẫn có thể bao dung tất cả xem bọn hắn như những kẻ bị hại đáng thương nhất, nhưng mấy ai biết được cô mới thật sự là người cần được thương hại.

Hắn không biết cô là thánh mẫu hay là kẻ ngốc nữa đây? Sao có thể nhân từ như vậy?

Có lẽ Mị Thần đã suy nghĩ quá xa rồi, Chu Tiểu Uyên không phải là thánh nhân, cô hiển nhiên cũng không thể tha thứ một cách xoành xĩnh như vậy được. Bất quá, nếu không buông tha thì phải làm thế nào đây? Trả thù hay là tiếp tục ôm hận đây?

Nếu là về trước cô không đủ khả năng, nếu là về sau cô không đủ sức lực. Tóm lại cô quá mệt mỏi với quá khứ không muốn tiếp tục theo đuổi nữa.

Rất nhanh chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự trong rừng sâu. Trong rừng rậm nguyên sơ, tồn tại một căn biệt thự nguy nga. tráng lệ nhưng lại mang hơi thở đầy âm u, hắc ám.

" Là nơi này sao?"

" Phải "

Hai người vừa xuống xe, người bên trong như đã biết trước, cánh cổng biệt thự mở ra, một người đàn ông mặc đồng phục quân gia râu tóc bạc phơ, gương mặt hiền từ phúc hậu đứng sẵn ở đó chào đón hai người.

Ông lão này là Lương thúc, quân gia lâu năm của căn biệt thự này. Cô không xa lạ gì ông lão này, chính ông là người đã chăm sóc cô mỗi khi cô đến viện thự này làm khách. Còn Mị Thần càng khó phải nói, ông được xem như nuôi hắn lớn lên. " Thần thiếu, Chu tiểu thư, tiên sinh đang chờ hai người " Lương thúc chấp tay lên ngực cúi người một góc bốn mươi lăm độ, đứng mực, lễ độ.

Mị Thần: " Tôi đã biết "

Chu Tiểu Uyên: " Lương thúc lâu rồi không gặp "

" Chu tiểu thư lâu rồi không gặp "

Hai người ngoài mặt tươi cười hòa nhã nhưng không hiểu sao Mị Thần lại cảm thấy sóng ngầm mãnh liệt. Hắn không nhận được mà hỏi:

" Cô giáo quen ông ấy sao?" Lời vừa thốt ra hắn liền hối hận không thôi. Thật không ngờ có một ngày hắn lại hỏi một câu ngu xuẩn như vậy. Lấy quan hệ của cô và cha hắn, sao có thể không biết được đây?

Chu Tiểu Uyên lại không dư hơi đâu quan tâm đến tâm trạng của hắn nên cường đáp: " Có thể xem là vậy "

Đoạn đường sau đó không ai nói với ai câu nào. Dưới sự chỉ đường của Lương thúc hai người dừng lại trước một căn phòng. Lương thúc tiến lên gõ cửa.

" Tiên sinh, người đã tới rồi "

Trong phòng truyền ra giọng nói trầm thấp của nam nhân. Mị Thần có thể thấy rõ nắm tay đang nắm chặt cô run lên dữ dội nhưng rất nhanh đã thả lỏng. Nếu không phải hắn luôn chú ý đến cô chắc chắn đã bỏ qua sự biến đổi rất nhỏ này.

Thì ra cô cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Đột nhiên, hắn cảm thấy nếu như cô yếu ớt đi một chút có phải sẽ càng đáng yêu hay không?

Cánh cửa mở ra, hai người bước vào. Bên trong tối đen như mực, nhờ vào ánh sáng yếu ớt từ đèn bàn mà mơ hồ có thể nhìn rõ được sự vật trong phòng.

" Tôi đã tới rồi, mau thả người " Chu Tiểu Uyên không quanh co vòng vèo mất thời gian, lập tức vào thành chủ đề.

Có câu " Là phúc không phải họa, là họa không thể tránh". Vì vậy cô không cần làm ra những hành động ngu ngốc để kéo dài thời gian. Nếu bọn họ đã có gan bắt người thì cũng chắc chắn rằng cô không thể thoát, vậy thì cô sao phải tốn công tốn sức làm chuyện dư thừa đây?

" Không cần gấp, cô đã đến chúng tôi nhất định sẽ giữ lời. Nhưng trước đó chúng ta không nên ôn chuyện một chút sao? Vị hôn thê cũ?" Người lên tiếng là Mộ Dung Thần, nhìn hắn ta cũng có thể biết tương lai Mộ Dung Huyền lớn lên sẽ như thế nào. Mộ Dung Huyền chính là bản sao lúc thiếu niên của hắn ta.

" Tôi nhớ là mình có bất cứ vị hôn phu nào. Càng đừng nói là vị hôn phu muốn giết hôn thê của mình, Mộ Dung tiên sinh!" Chu Tiểu Uyên không chút hoang mang đáp lại.

" Ừm, 18 năm không gặp xem ra miệng lưỡi ngày càng sắc bén, không chỉ vậy tâm tính cũng tuyệt tình theo. " Mộ Dung Thần xem như không nghe thấy lời châm chọc của cô vẫn cười như thường.

" Cảm ơn đã qua khen "

" Được thôi, nếu cô đã không muốn ôn lại chuyện cũ. Vậy thì cùng đi vào chuyện chính đi " Mộ Dung Thần quay sang Mị Thần nói: " Con nên rời khỏi đây "

" Nhưng mà con... " Mị Thần lo lắng nhìn cô chần chừ mãi không chịu rời đi.

" Cậu nên rời khỏi đây tìm Nhạc Ly đi, xô ấy hẳn là đang sợ hãi " Chu Tiểu Uyên cũng khuyên.

" Nhưng còn cô giáo..."

" Đây là chuyện của tôi cùng bọn họ không liên quan đến cậu " Giọng cô lạnh dần đi, có thể nhìn ra cô thật sự không có kiên nhẫn để kéo dài vờn hấn.

" Được, tôi biết rồi. Bà à, không cần quá đáng "

Không ai đáp lại hấn. Ra khỏi phòng, cánh cửa đóng lại như tách biệt cả hai thế giới.

"Chủ tịch, đây là công văn mà ngài cần " Nữ thư kí xinh đẹp cầm một tập công văn đưa đến trước mặt Thiên Thiên.

" Cô cứ để đó đi " Nói rồi không liếc nhìn cô gái đó một lần ánh mắt vẫn chuyên chú trên màn hình máy tính.

Nữ thư kí dường như rất quen thuộc với điều này, đặt đồ xuống nhanh chóng rời đi. Ai cũng biết chủ tịch Chu thị nổi tiếng cuồng công việc, chỉ cần là cô đang làm việc đừng ai mong có thể lấy được sự chú ý của cô.

Mấy năm trước Chu thị chuẩn bị phá sản, chính Thiên Thiên đã tiếp nhận và gây dựng lại nó đến ngày hôm nay.

So với Chu thị lúc còn hưng thịnh, danh tiếng và quy mô bây giờ đã trải dài ra toàn thế giới.

Đột nhiên, di động trên bàn rung lên.

" Alo..." Thiên Thiên nhận máy.

"...."

" Cái gì?????"

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

" Cái gì?????" Thiên Thiên thần thốt hét vào trong điện thoại. Không biết bên kia đã nói những gì nhưng nhìn sắc mặt trắng bệch rồi chuyển sang tái xanh của cô ấy thì nhất định không phải thứ gì tốt đẹp.

" Đã biết, chính ta gặp nhau ở quán cà phê Zack." Thiên Thiên như mất hết sức sống ngã phịch xuống ghế, ấn đường cô nhấn lại đau buốt từng cơn.

Cắt đứt cuộc trò chuyện Thiên Thiên không có động tĩnh gì nhiều chỉ ngồi im như vậy ngẩn mặt nhìn trần nhà. Trần nhà sơn màu trắng mang lại cho người ta cảm giác bình yên nay đập vào mắt cô lại chói lóa, đau thương.

Thật không nghĩ đến, bọn họ lại hành động nhanh như vậy. Cô đúng là quá ngây thơ rồi, bọn họ là ai chứ, là ông vua thương trường, là những kẻ cực kỳ nguy hiểm. Cô sao có thể tự tin rằng mình hiểu rõ đám người đó?!

20 năm trước bọn họ có thể ngang nhiên cưỡng bức cô, bắt cóc Tiểu Uyên một chút cũng không màng đến cảm nhận của cô. Nhưng trong thời gian 20 năm, họ thật sự đối xử với cô rất tốt. Sự chiều chuộng, sủng ái của họ khiến cô sinh ra ảo giác rằng, họ sẽ không cự tuyệt bất cứ yêu cầu nào của cô.

Tỷ như chuyện của Chu Thị, tỷ như chuyện cô nhất nhất quản quyết lấy Tiểu Uyên...

Nhưng cô đã quên rằng, đó chỉ là biểu hiện ra bên ngoài mà thôi. Bản chất bên trong có bao nhiêu tính toán, hắc ám cô đều không thể nhìn thấy. Bọn họ có thể bỏ qua mọi yêu cầu quá đáng của cô chỉ riêng việc ly hôn là không thể. Giao ước 10 năm biến thành 20 năm, ẩn tình trong đó thế nào cô không muốn nhớ lại nữa.

Đáng lí ngay từ đầu cô phải biết rằng, đám người đó chưa từng có ý định thả cô đi càng không có ý định sẽ buông tha cho Tiểu Uyên. Suy cho cùng, là vì cô nóng vội, quá mức khinh địch mới đẩy Tiểu Uyên vào tầm ngắm của chúng.

Thiên Thiên cố gắng ổn định lại tâm tình, vơ lấy áo khoát rời đi công ty. Nói gì thì nói, chuyện quan trọng bây giờ là giải cứu cho bằng được Tiểu Uyên. Đây mới là việc quan trọng hàng đầu, những việc khác, tùy theo số phận mà làm đi.

.....

Cà Phê Zack.

Thiên Thiên đẩy cửa bước vào quán tiếng nhạc xập xình, nhộn nhịp khiến tâm trạng trở nên thư thái. Tâm tình thiên thiên cũng theo đó biến tốt nhưng không phải là vì không khí mà là ở đây tồn tại những kỷ niệm đáng nhớ của cô và Tiểu Uyên.

Cô nhìn chung quanh một lượt cuối cùng dừng lại ở một bàn trong góc khuất. Ở đó năm người nam nhân cao lớn, gương mặt điển trai xuất chúng khiến biết bao thiếu nữ mơ ước. Nhưng bây giờ gương mặt ai nấy đều vô cùng trầm trọng.

Thiên Thiên bước đến rất tự nhiên mà đặt mông ngồi xuống trước những ánh mắt nhìn chăm chú vào mình.

Cô châm một điếu thuốc đưa lên miệng hít một hơi sâu rồi nhả ra. Cô không nghiện thuốc lá nhưng những lúc đầu óc rối loạn, bức bối lại không nhịn được hút vài điếu.

Sau khi hút xong một điếu thuốc cô mới chậm rãi mở miệng.

"Nói như vậy, cha của các con bắt cóc Nhạc Ly uy hiếp Mị Thần, buộc hẳn phải đem Tiểu Uyên đến?"

Mị Thần nghiêm túc gật đầu: "Phải"

"Vậy bây giờ con ở đây là thế nào? Không phải nên đi tìm cọ bé Nhạc Ly đó sao?"

Mị Thần nghe Thiên Thiên chất vấn hai mắt đảo lúng liếng không biết phải trả lời như thế nào.

"không biết trả lời chứ gì? Được thôi để mẹ trả lời giúp con" Thiên Thiên thấy hẳn chột dạ cũng không ép buộc chỉ bình thản liếc mắt một cái." Bởi vì kẻ ngu ngốc như con chưa tìm hiểu thực hư đã nhận định đó là sự thật, bắt Tiểu Uyên đưa đến tay bọn ăn thịt người đó. Con không rõ ân oán giữa chúng ta thì cũng thôi đi, vì cái gì lại muốn xen vào? Con không suy nghĩ thử xem với thế lực của Nhạc Thị ba các con cũng phải kiên dè, sao có thể lỗ mãng bắt cóc ngay dưới mắt người ta được?"

Mị Thần bị cô giáo huấn đến tội lỗi đầy người, tâm tình áy náy một lần nữa lại bùng lên. Phải là hẳn ngu ngốc, làm việc thiếu suy nghĩ nhưng lúc đó hẳn thật sự không thể so đo thiệt hơn. Theo như lời cô giáo nói: "Thà tin là thật chứ không thể không tin là không có".

Ngay lúc nhận được cuộc điện thoại của ba hẳn đã bị nỗi lo nhấn chìm nào đâu tâm tư phân biệt phải trái. Hẳn là một người thông minh nhưng vẫn chỉ là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch, hẳn không giống như cha mẹ hẳn trên thương trường quyết đoán, sát phạt. Cảm tính so với lí trí mạnh hơn một bậc và hẳn thật sự đã làm việc theo cảm tính.

"Mẹ sao có thể nói như vậy? Đây cũng không hoàn toàn là lỗi của cậu ấy" Mộ Dung Huyền nhìn không nổi bộ dạng tự cho là đúng của Thiên Thiên càng không nỡ nhìn anh em ruột thịt của mình uất ức như vậy.

"Không phải hoàn toàn nhưng cũng có một phần trong đó" Thiên Thiên lạnh lùng nhìn Mộ Dung Huyền. Không có bất cứ tình thương nào của một người mẹ dành cho con cái.

Cái nhìn của cô như cây kim đâm vào tim hẳn. Hẳn biết người mẹ này không thích bọn hẳn nhưng thật sự là một chút tình cảm cũng không có ư? Dù thế nào cũng là cốt nhục của mình a....

Mộ Dung Huyền im lặng không tiếp tục lên tiếng nữa. Hẳn nói không lại cô, cũng không dám nói lại cô, chung quy vẫn là sợ hãi với trường bối đi..

"Mẹ có từng nghĩ đến, A Thần có lí do mới làm như vậy không?" Đến lượt Cố Mạnh Phong khuyên can. Hẳn đã trút bỏ cái vẻ cà lơ phất phơ ngày thường trở nên chững chạc hơn, nghiêm túc hơn.

"Con người luôn có đủ mọi lí do để thoái thác sai lầm của mình"

"Được rồi chúng ta đổi cách nói một chút. Nếu lần này người bị bắt là cô giáo và chúng con là đối tượng cần đưa đến thì mẹ sẽ lựa chọn như thế nào?" Giọng nói Cố Mạnh Phong chậm rãi, từ tốn đầy lễ phép, đúng mực.

"Tất nhiên là đem các con đưa đến. Tiểu Uyên đối với mẹ mà nói là rất quan trọng" Thiên Thiên trả lời một cách đương nhiên.

"Cũng như vậy thôi, A Thần có lựa chọn như vậy là bởi vì trong lòng A Thần Nhạc Ly phân lượng nặng hơn" Cố Mạnh Phong cố đè nén đau lòng xuống, bình tĩnh phân tích.

Thiên Thiên nhìn hẳn như nhìn kẻ ngốc cười nhạo một tiếng: "Sao có thể giống nhau được chứ? A Thần trong lòng có Nhạc Ly nhưng cũng không phải vô tình với Tiểu Uyên. Mẹ thì khác, trong lòng mẹ chỉ có Tiểu Uyên mà thôi, các con có thể so được sao?"

Các con có thể so được sao?

Có thể so được sao?

So được sao?....

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Các con có thể so được sao?

Có thể so được sao?

So được sao?....

Câu nói này cứ lặp đi lặp lại trong đầu bọn hấn như một vòng tuần hoàn ác tính. Hóa ra trong mắt cô, bọn hấn - những đứa con này không có bất kì trọng lượng nào. Người ta nói hồ dữ không ăn thịt con, Thiên Thiên cũng không làm điều gì có lỗi với bọn hấn nhưng bọn hấn thà rằng cô cứ đánh đập nểnh nhể để biết được cô còn quan tâm. Chứ đừng dùng biểu cảm thờ ơ đó để nói ra những câu tàn nhẫn như thế.

Bởi vì không quan tâm nên chẳng cần để mắt đến, cũng không cần biết bọn hấn có đau lòng hay không. Bọn hấn đối với cô mà nói là một sự trói buộc, có khi cô còn không muốn sinh bọn hấn ra.

Không khí bởi vì một câu nói của Thiên Thiên nhanh chóng trầm xuống. Bất quá cũng không kéo dài bao lâu.

"Nếu đã tâm sự xong, chúng ta nên quay lại vấn đề chính." Giọng nói thanh lãnh, trầm đều không mang theo bất kì cảm xúc nào.

Mọi người đồng loạt quay sang nhìn Lãnh Tinh và Lãnh Huyết, ánh mắt mang đầy ngạc nhiên. Hai người này trong mọi hoàn cảnh đều tự thu mình về một góc, giảm tối thiểu mức độ tồn tại của bản thân. Bình thường đám người Mị Thần cũng vô tình thường xuyên bỏ qua hai người họ.

Nhưng bây giờ Lãnh Tinh lại chủ động lên tiếng chứng tỏ hai người họ muốn tham gia vào việc này. Bất quá là vì lý do gì khiến bọn hấn làm vậy?

Vì cô giáo? Không, hai người họ không giống với bọn hấn có tâm tư khác lạ với cô giáo.

Vì hứng thú?.... Cái này hình như rất có khả năng.

Mặc kệ là vì điều gì đi nữa, cứ nghe hai người họ nói hết đã rồi tính.

"Điều thứ nhất, ở đây không phải là lỗi của ai cả, nếu cô giáo không tình nguyện A Thần cũng không thể mang cô ấy đi. Thứ hai, cô giáo ngay từ đầu đã biết Nhạc Ly không thật sự bị bắt, cô ấy lên xe A Thần nhất định là có việc cần giải quyết với ba của chúng ta. Thứ ba, cô ấy biết bản thân không có khả năng thoát đi dễ dàng nên chắc chắn đã dặn A Thần liên lạc với chúng ta bàn cách giúp cô ấy thoát đi." Lãnh Tinh bình tĩnh, lí trí phân tích rõ ràng những điểm nghi vấn của mọi người.

Mị Thần nghe Lãnh Tinh nói như vậy bỗng chốc tỉnh ngộ: "Đúng vậy, cô giáo còn nhấn lại là "Rượu Tinh chưa uống chưa thể chia ly"."

"Tiểu Uyên thật sự đã nói như vậy?" Thiên Thiên túm lấy áo của Mị Thần thất thố nói.

"Phải"

Lúc đó đang ở trên xe, Chu Tiểu Uyên thật sự đã nói như vậy, khi đó hấn còn không hiểu làm sao nhưng thần tình Thiên Thiên kích động như vậy nhất định có ẩn tình.

Thiên Thiên ngồi lại xuống ghế hốc mắt đỏ bừng nhưng vẫn kìm nén không để cho nước mắt rơi xuống cô không thể tỏ ra yếu đuối trước mắt những đứa con này. Cô hít sâu một hơi lại rồi lại thở ra cuối cùng mới bình tĩnh được.

Năm đó khi Tiểu Uyên 12 tuổi con bé có một sở thích đặc biệt là ngâm rượu, đó là một trong những thú vui ít ỏi của Tiểu Uyên. Ban đêm khi Tiểu Uyên chôn cất hũ rượu xuống gốc cây mai đã nói với cô rằng: "Chị là người thân mà em yêu quý nhất sau này đến khi chúng ta gần đất xa trời hãy quay lại đây đào hũ rượu này lên làm một trận đã đời xem như là lời tạm biệt cuối cùng".

Thiên Thiên lấy làm lạ hỏi: "Vì sao phải đến lúc gần đất xa trời mới được uống?"

Tiểu Uyên trả lời: "Hũ rượu này mang tên Tình ý là nhớ lại tình xưa cho nên đến khi thực sự phải chia tay uống nó mới có ý nghĩa"

Năm đó cô không suy nghĩ quá nhiều cũng gật đầu hòa theo Tiểu Uyên nhưng bây giờ cô ấy nhấn lại câu này dường như đã xác định rằng bản thân không thể thoát khỏi sự truy sát của đám người kia tiểu Uyên muốn gặp cô để chào tạm biệt lần cuối.

Bất quá, đó chỉ là bề ngoài mà thôi. Sự thật là Tiểu Uyên muốn cùng cô đánh bại bọn họ để trốn thoát khỏi sự giam cầm và truy bắt của bọn chúng cô biết Tiểu Uyên sẽ không bao giờ xem thường mạng sống của mình đâu.

Xem ra chuyện của quá khứ đã đến lúc phải chấm dứt hoàn toàn.

"A Thần, con đã đưa Tiểu Uyên đi đâu "

"Một ngôi biệt thự trong rừng Giác Lâm "

"Được, chúng ta đến đó "

Mộ Dung Huyền thấy cô gấp gáp như vậy thì nhắc nhở một câu: "Chúng ta cứ thế mà đi thôi sao? Không cần chuẩn bị gì à?"

Thiên Thiên cũng biết rằng ba của bọn hắn nguy hiểm đến nhường nào nhưng vẫn dậm dãi vào mà không một chút chuẩn bị nào. Cô đang suy nghĩ cái gì trong đầu thế?

Ngược lại Thiên Thiên rất tự tin mà cười: "Người đến là khách ít nhiều cũng sẽ nể mặt".

Hơn nữa sẽ không có chuyện dễ dàng bỏ mạng như vậy đâu. Cuộc chơi này vẫn còn dài lắm, đến cuối cùng ai sống ai chết còn chưa biết được đâu.

"Nhưng mà..."

"Lẽ mà cái gì, đi nhanh thôi " Lãnh Huyết từ phía sau bất ngờ lên tiếng suýt chút nữa khiến cho trái tim Mộ Dung Huyền nhảy ra khỏi ngực.

"Cậu làm sao? Đi không một tiếng động muốn hù chết tôi à? " Mộ Dung Huyền một tay ôm ngực một tay chỉ vào mặt Lãnh Huyết quát lên.

Lãnh Huyết không nói lời nào chỉ liếc hắn một cái khinh thường rồi vượt qua đi nhanh ra khỏi quán cà phê.

Mộ Dung Huyền bắt đầu lầm bầm trong miệng chửi rủa vài tiếng rồi cũng đi theo mọi người hắn, cũng không thể cứ ở mãi trong này một mình được. Mặc kệ thế nào hắn cũng không thể để cho cô giáo gặp phải nguy hiểm được nhất là trong lòng hắn cô có một địa vị không hề thấp kém

Mị Thần một lần nữa lái xe đến căn biệt thự kia, cánh cửa mở ra vẫn là Lương thúc đứng đó kính cẩn chào mọi người. Dường như ông đã biết bọn hắn sẽ đến, điều này có nghĩa Chu Tiểu Uyên vẫn còn an toàn.

"Lương thúc dẫn chúng tôi đến gặp ba " vừa vào Mị Thần đã lập tức ra lệnh.

"Mời mọi người đi theo tôi " Lương thúc đưa tay làm động tác mời.

Cuối cùng mọi người dừng lại trước một căn phòng, chính là nơi mà trước đó Tiểu Uyên đi vào.

"Tiên sinh đợi mọi người trong đây " Bỏ lại một câu Lương thúc quay người rồi đi.

Thiên Thiên dẫn trước đẩy cửa bước vào, cô không thể chờ đợi để gặp được Tiểu Uyên. Cánh cửa mở, tình hình bên trong hiện ra trước mắt mọi người. Văn phòng rộng lớn lấy màu đen xám làm chủ đạo, đủ để biết chủ nhân căn phòng này là một người hướng nội, trầm ổn và bản lĩnh.

Không có quá nhiều đồ vật trang trí, thứ tồn tại duy nhất trong căn phòng này là kệ sách chiếm một phần ba gian phòng, diện tích còn lại đặt một bộ bàn ghế sa lông làm da thú đắt đỏ.

Ngồi trên đó, một nữ bốn nam, gương mặt ai ai cũng mang nét cười nhưng nếu quan sát kĩ sẽ thấy ý cười không đạt đến khóe mắt, thậm chí sâu trong con ngươi tồn tại một cỗ rét lạnh, khinh thường đối phương.

"Tiểu Uyên " Thiên Thiên cất tiếng gọi.

Chu Tiểu Uyên quay lại nhìn cô cười, nụ cười tươi tắn không nhiễm bất cứ tạp chất nào: "Chị đến rồi sao? Còn có cả các cậu nữa à?"

Mặc dù là câu hỏi nhưng nhiều hơn vẫn là khẳng định. Cô biết bọn hắn sẽ đến, biết rõ nữa là đáng khác.

"Các người đã hứa sẽ không làm hại Tiểu Uyên. Vì sao lại không giữ lời?" Sau khi xác định Tiểu Uyên không có trở ngại gì Thiên Thiên liền quay sang chất vấn bốn người kia.

Mị Hữu giả vờ đau thương ôm ngực nói: "Sao em có thể vu oan cho chồng mình chứ, không phải Tiểu Uyên vẫn an an ổn ổn đó sao? Ôi vợ không tin mình, trái tim này thật đau "

Thiên Thiên đã quá quen với việc lâu lâu Mị Hữu lại đập mạch một lần nên không nói gì, Chu Tiểu Uyên cũng cười cười buông một câu: "Mị tiên sinh, mời ngài đổi cách xưng hô, xin hãy gọi tôi là Chu tiểu thư "

Rồi quay sang nhìn Thiên Thiên: " Bao nhiêu năm không gặp bệnh cảnh ngày càng nặng rồi?"

" Không cần quan tâm làm gì, quen là được rồi " Thiên Thiên nhún vai tỏ vẻ bất lực.

Năm người phía nhau đứng như trời trồng nhìn nhau. Bọn hấn đột nhiên cảm thấy bản thân ở đây có vẻ quá mức dư thừa.

Mẹ bọn hấn nói đúng, chuyện quá khứ của họ bọn hấn không thể xen vào và càng không nên xen vào. Sự có mặt của bọn hấn chỉ làm mọi thứ càng thêm rối bời.

Ví như bây giờ....

" Các con vì sao lại đến đây?" Lãnh Huyền đẩy gọng kính lên sống mũi nghiêm nghị nhìn Lãnh Tinh và Lãnh Huyết.

Có thể nói mấy cha con bọn họ đều từ một khuôn mà đúc ra. Đặc biệt là Lãnh Tinh và Lãnh Huyết đôi mắt lạnh nhạt, không cảm xúc đó thật sự quá giống với Lãnh Huyền. Không chỉ vậy cả bản tính máu lạnh cũng có, không có bất cứ điều gì có thể khiến bọn hấn quan tâm, để mắt đến.

À, không vẫn có một số ngoại lệ, như nói là Chu Tiểu Uyên.

" Bọn con đến đón cô giáo "

" Đón ư? Ai cho các con cái quyền đó?" Lãnh Huyền hừ lạnh khinh thường nhìn hai đứa con mình. Nếu hai thằng nhóc này không phải do Thiên Thiên sinh ra hấn ta mới không thêm nhiều lời.

" Quyền lợi là do tự bản thân tranh thủ mà có. Ba à, ba đã từng nói như vậy có đúng không?" Lãnh Tinh cùng Lãnh Huyết hơi rướn khoe môi, ý cười nhợt nhạt khiến cho gương mặt càng thêm xuất chúng.

" Tốt, tốt, tốt.... Đúng là con trai của ta "

" Đáng tiếc chúng tôi không muốn làm con trai ông chú nào " Lãnh Tinh không chút lưu tình nói.

"...."

" Chu tiểu thư, xem ra khách cô mời đến không lịch sự chút nào " Cố Dịch Hiền cười như không cười đẩy qua cho cô.

Chu Tiểu Uyên cũng cười mà đáp lại: " Ngại quá, khách không phải do tôi mời. Sinh mà không dạy là lỗi của cha mẹ, không phải lỗi của tôi. Cố tiên sinh thỉnh xem lại lời nói "

" Cũng đúng, sinh mà không dạy là lỗi của cha mẹ. Vậy cô nói xem chúng tôi nên dạy dỗ chúng như thế nào? Đánh gãy chân? Rút lưỡi hay là giết quách đi cho khỏe?"

Chu Tiểu Uyên thâm sâu nhìn Cố Dịch Hiền nụ cười trên môi vẫn không thay đổi: " Chuyện gia đình người ta, tôi xem vào không hay cho lắm, tôi cũng không phải vợ ngài càng không có quyền lên tiếng.... Hay là ngài muốn tôi làm vợ ngài? Xin lỗi, tôi không thích đàn ông đã kết hôn. "

" Tiểu Uyên, đừng ăn nói lung tung "

" Chu Tiểu Uyên " Bốn người đàn ông đồng thời gầm lên.

Chu Tiểu Uyên biết mình đã chạm đến cảm địa của bọn họ nhưng ai quan tâm chứ. Cô còn ước có thể chọc cho bọn hấn tức chết ấy chứ.

" Tôi vẫn nghe được, không cần gọi to như vậy "

" Lâu năm không gặp cái miệng này cũng trở nên lợi hại hơn rồi " Mộ Dung Thần cười khinh miệt một tiếng.

Chu Tiểu Uyên như không nghe ra sự nhạo báng trong lời nói của hấn ta điềm nhiên nói: " Quá khen "

"...."

" Được rồi, nhân vật chính, nhân vật phụ, nhân vật quần chúng đều có mặt đầy đủ cả rồi. Không muốn bắt đầu sao?" Chu Tiểu Uyên đưa tay che miệng ngáp một cái, ánh mắt đảo qua những người nơi đây, đặc biệt khi dừng lại trên gương mặt bốn người kia, trong ánh mắt mang theo sự khiêu khích ngạo mạn.

Bốn người kia khoe miệng giật giật, hít thở thật sâu giảm bớt cơn giận đang dâng lên nơi lồng ngực. Quả nhiên không còn là con nhóc ngây ngô năm xưa chạy theo đuôi bọn hấn nữa rồi.

Cô như thế này lại có chút thú vị.

Thiên Thiên vẫn luôn im lặng quan sát nhận thấy ánh mắt bọn họ có chút không ổn liền âm thầm chắn trước mặt Chu Tiểu Uyên.

" Tiểu Uyên, em là nói bắt đầu cái gì?"

" Bắt đầu trò chơi a" Chu Tiểu Uyên cười đến thiên chân vô tà.

" Hà?"

" Đúng vậy a, những trò lúc xưa chúng ta cùng chơi bây giờ sẽ cùng chơi lại. Nhưng đội khó sẽ tăng kên đó nha. Tất nhiên phần thưởng và hình phạt cũng rất là đặc sắc "

Thiên Thiên nhìn nụ cười của cô sau lưng bỗng chốc lạnh buốt. Mỗi khi Tiểu Uyên nở nụ cười như thế này thường thường không có chuyện gì tốt đẹp cả.

Quả nhiên....

" Nào đem 10 vò rượu Mê Tinh vào đi "

"?????"

.....

Quốc Khánh, lễ lớn đấy nha. Tặng hai chương nhân lễ Quốc Khánh....

Tiếp tục ủng hộ cho mình nha.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo Á, Lại Đây!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.